

FØR, UNDER OG
EFTER

FØR, UNDER OG EFTER

PETER HENRY
En erindringsbog

Life
Book
memoirs

LifeBook Memoirs Ltd
Oplevelsen af at dele dine historier i en privat selvbiografi til familien

Copyright © 2024 Peter Henry.

Første gang produceret i Storbritannien i 2024 af LifeBook Memoirs Ltd til forfatterens private cirkulation. Forfatterens ret til at blive identificeret som forfatter til værket er blevet gjort gældende af ham i overensstemmelse med Copyright, Designs and Patent Act 1988.

Denne bog er produceret til privat brug og er ikke til offentlig distribution. Nøjagtigheden af indholdet er alene forfatterens ansvar og er baseret på forfatterens opfattelse af sine oplevelser gennem tiden. Alle meninger og faktuelle udsagn er forfatterens personlige erindringer, og dialog og tanker er i overensstemmelse med disse erindringer.

Alle rettigheder forbeholdes.

Ingen del af denne bog må reproducere, gemmes i et søgesystem eller overføres i nogen form eller på nogen måde uden forudgående tilladelse.

skriftlig tilladelse fra LifeBook Memoirs Ltd, og må heller ikke cirkuleres i nogen anden form for indbinding eller omslag end den, hvori den er produceret.

Stavning, tegnsætning og grammatik i denne bog er godkendt af forfatteren og er muligvis ikke i overensstemmelse med nutidig accepteret stil og brug.

Sættes i Goudy Old Style.
Trykt og indbundet i
Storbritannien.

www.lifebookuk.com
info@lifebookuk.com

LifeBook Memoirs Ltd,
10 John Street, London, WC1N 2EB, Storbritannien
+44 (0)203 291 1169

Ansvarsfraskrivelse

Denne bog er en erindringsbog. Den afspejler forfatterens nuværende erindringer om oplevelser gennem tiden. At såre eller skade nogen, han nogensinde har kendt, er det sidste, forfatteren ønsker. Nogle navne og kendetegn er blevet ændret, nogle begivenheder er blevet komprimeret eller udeladt, forfatterens tidligere firmanavn er blevet ændret for at skjule identiteten, nogle dialoger er blevet genskabt, og der er blevet udvist stor omhu ved skrivning og redigering af bogen.

Dedikation og taknemmelighed

For det første er jeg meget taknemmelig over for Maria Farrer og Peter Stephenson for al deres hjælp og tålmodighed i forbindelse med redigeringen af denne bog.

Antallet af andre, der fortjener at blive nævnt her, løber op i hundreder, og der er for mange til at nævne alle ved navn. Men nogle få er simpelthen for vigtige for mig til ikke at blive nævnt: mine forældre, Pauline og Hugh Henry; min bror, Rupert; mine kære venner Dave Machon, Andy Jones, Lisa og Richard Crossley, Paul Brown og Giles Norman; ekskæresterne Rebecca og Lauren; lægerne professor Hans Frankel, Bakul Soni og Dr. Paul Smith; og plejepersonalet, som er blevet gode venner - Birgit Kanneberger, Sarah Symonds, Gitte Jensen, Istvan Szabo, Anita Balicka og Shaun Churchill. Én er dog den første blandt ligemænd: Linda Adamsen.

INDHOLD

Forord	ix
Introduktion	11

Før

1. Familiebaggrund, 1892 til 1961	15
2. En lykkelig barndom, december 1961 til begyndelsen af 1970'erne	25
3. Senere barndom og teenageår, begyndelsen af 1970'erne til december 1980	39
4. Begyndelsen på mit arbejdsliv, januar 1981 til juni 1986	61

I løbet af

5. Survival One, 14. juni 1986	85
--------------------------------	----

Efter

6. 14. til 30. juni 1986	91
7. Giv aldrig op, juli 1986 til marts 1987	95
8. Rygmarvsskade	109
9. Mine plejerutiner	115
10. At komme videre med livet, marts 1987 til oktober 1988	123
11. Livet efter Lauren: En ny begyndelse, oktober 1988 til begyndelsen af 1991	137
12. Tingene bliver travle, begyndelsen af 1991 til august 1999	149
13. <i>Annus Horribilis</i> , august 1999 til august 2000	173
14. At samle stumperne op og starte forfra, august 2000 til marts 2009	187
15. Moving Forward, marts 2009 til december 2011	219
16. Fun at 50, januar 2012 til november 2013	231
17. Et meget tæt opkald, november 2013 til juni 2014	241
Overlevelse to	241
Overlevelse tre	245
18. Tilbage til de levendes land, juli 2014 til foråret 2016	249
19. Hjemme og ude, op- og nedture, forår 2016 til slutningen af 2020	253
20. Pandemien og tiden derefter, januar 2020 til december 2022	269
21. At se begge veje, fortid og fremtid	283

FORORD

Jeg bor i en landsby i Yorkshire Dales. Det er et lille og venligt samfund, og der er ingen andre steder i nærheden, jeg ville foretrække at bo. Jeg er heldig at bo i sådan et smukt område, og det er rart at have plads til at trække vejret.

En af mine venner sagde engang til mig, at jeg burde skrive en bog, og de ord plantede et frø i min hjerne. Folk, jeg møder, spørger mig altid, hvad jeg laver, og når jeg forklarer det, udtrykker de en enorm interesse for de forskellige faser i mit liv før og efter min ulykke. Så siger de, at jeg skal skrive det ned. I årenes løb har jeg lidt efter lidt, måske mens jeg kørte bil eller kiggede ud af vinduet, fået ideer, og de er efterhånden kommet på papir. Det ser ud til, at min historie gerne vil fortælles, om ikke andet så fordi jeg har overlevet og kan fortælle den, og den er ikke ubarmhjertigt nedsunket i elendighed, men fuld af udfordringer og en masse sjov.

INDLEDNING

Jeg har set Døden på nært hold tre gange.

Ved en lejlighed flimrede den i luften som en luftspejling, hverken synlig eller usynlig.

Ved en anden lejlighed så jeg den med mine vågne øjne - en solid mur af grå skyer,
bare, kun lige, uden at røre mine øjne.

Den tredje gang styrtede jeg lige gennem det grå og ned i det sorte, for jeg var druknet. På en eller anden måde, af en eller anden grund, åbnede mine øjne sig igen i sollys.

Nu beder jeg hver morgen, når jeg vågner, og hver aften, før jeg sover, en lille takkebøn til min Gud for dagen. Eksistensen bliver dyrebar, når man har oplevet, hvor skrøbeligt og flygtigt livet er.

Alles liv er unikt og værdifuldt, fuld af livets sjov og ballade. *Før, under og efter* viser nogle af mine.

FØR

Familiebaggrund 1892 til 1961

I Jeg ville ønske, at jeg havde brugt mere tid sammen med mine bedsteforældre eller andre fra den generation. Det gjorde jeg ikke, for når man er ung, tænker man ikke på den slags ting, og når man gør det, er det ofte for sent. Derfor ved jeg ikke meget om mine fædrene bedsteforældre, bortset fra hvad jeg har hørt fra far, som ikke var en mand, der sagde meget om fortiden. Jeg husker fars forældre som dejlige, venlige, gamle mennesker, Og jeg ærgrer mig over, at jeg aldrig har spurgt dem om deres liv.

Min fars mor hed Enid Henry. Jeg ved, at hun blev født i 1892 i Liverpool, hvor hendes far ifølge far havde været en succesfuld bygherre. Jeg mødte Enid i 1960'erne, da jeg var dreng, og hun var i 70'erne. Hun var en dygtig pianist og havde et koncertflygel i fuld størrelse, et sort Steinway, i stuen. Desværre hørte jeg hende aldrig spille. Historien fortæller, at hun havde vundet et stipendium til at studere musik på et af Oxbridge-collegierne, hvor hun havde studeret til universitetsniveau, før kvinder fik lov til at tage en eksamen og få en grad. Enid refererede aldrig til college-historien, så jeg ved ikke, om den er sand, men jeg vil gerne tro, at den er det.

Enids mand, min farfar, hed Glynn Henry. Han blev født i 1893 og var vokset op i Pontypridd i Wales. Glynn's far, Ty, var metodistpræst fra de walisiske dale i nærheden af Bridgend. Glynn var sygehjælper under Første Verdenskrig, hvor han kørte ambulancer og hentede sårede og døde i ingenmandsland - sikke en opgave. Efter krigen blev han ansat som sælger hos Beechams Pharmaceuticals, som nu er en del af GlaxoSmithKline. Glynn klarede sig godt i 1920'erne og 1930'erne og kørte i en Bugatti. Under Anden Verdenskrig blev han international direktør for Beechams, og hans job bestod i at rejse rundt i landet og oprette

fabrikker som en del af krigsindsatsen.

Jeg aner ikke, hvordan Glynn og Enid mødtes. Jeg ved, at Glynn var uddannet farmaceut, da han gik på pension fra Beechams i begyndelsen af 1950'erne, og de boede i et dejligt hjem i Stoke Poges i Buckinghamshire. Efter hans pensionering flyttede de til Cookham, en smuk landsby i Berkshire, og der etablerede han Old Apothecary Shop i et eksisterende tidligere victoriansk apotek. Historien fortæller, at Glynn derefter tog sig af de medicinske behov hos befolkningen i Cookham resten af sit liv.

Som dreng kendte jeg dem som bedstemor og bedstefar, og jeg kan huske, at jeg besøgte det gamle apotek. Det var præcis, som man kunne forestille sig et victoriansk apotek - store farvede flasker i vinduet, den mindeværdige lugt af sæbe, kemikalier, parfume, mørke træhylder og skuffer overalt. Glynn tog navnet fra Dickens, da han var en stor Charles Dickens-fan, så meget at han havde et læderindbundet sæt af Dickens' samlede værker i huset.

Da han døde, skulle vi rydde op i det gamle apotek, og det var første gang, jeg så bagsiden af bygningen, bag kulisserne, så at sige. Det var et typisk gammelt laboratorium med bunsenbrændere på hylderne og alle ingredienserne til fremstilling af piller i de victorianske skuffer, som hver især havde de latinske navne på de forskellige stoffer. Rupert, min bror, elsker lakrids, og i en af skufferne fandt vi lakridsrod. Den lignede noget, der lige var trukket op af jorden, men han tyggede ufortrødent et stykke af den og overlevede for at fortælle historien. Det var nok meget godt, at vi ikke fandt noget alt for spændende, for så kunne vi være endt i noget værre rod.

Jeg spekulerer på, hvorfor jeg aldrig har spurgt bedstefar om hans arbejde som apoteker, hans kærlighed til bøger, hans kærlighed til mennesker, hans kærlighed til biler. Er det ting, der går i arv fra generation til generation? I så fald har jeg meget at takke bedstefar Glynn for.

Min mors forældre var George og Dorothy Clifford. George blev født i 1903 i det sydlige Irland, men hans far havde været præst i en kirke i Kent. George, som vi altid kendte som "Mandad" (min mors barndomsnavn for ham), havde været i RAF og var blevet uddannet som jagerpilot i 1920'erne. I 1930'erne blev han fløjkommandør i Fleet Air Arm, og han trænede på hangarskibe, hvor han landede dobbeltdækkerfly på dækket. Der var et fotoalbum, som nu desværre for længst er væk, med et billede af George på flydækket af HMS *Glorious* i havnen i Valetta på Malta. HMS *Glorious* havde på trods af sit navn ikke så glørværdig en historie. Det blev bygget som slagkrydser under Første Verdenskrig og blev ombygget til hangarskib i 1920'erne. I 1931 blev skibet fanget i tåge og var involveret i en kollision med et krydstogtskib, og i sidste ende fik det en trist afslutning, da det blev sænket i 1940 af de berømte tyske skibe *Scharnhorst* og

Gneisenau med tab af over 1.200 menneskeliv til følge.

George blev forfremmet til RAF-gruppekaptajn og til sidst stationschef under Anden Verdenskrig. Til hans store frustration var han for ung til at kæmpe i Første Verdenskrig og for gammel til at kæmpe i Anden Verdenskrig. Han var i Gibraltar i en periode i 1941, men han tilbragte det meste af krigen med MOD Army Air Staff, udstationeret i Whitehall, London, og på Storbritanniens forskellige luftbaser.

Jeg ved ikke meget om min mormor, Dorothy. Hun kom fra Fife i Skotland og blev født i 1907. Desværre døde hun af leverkræft i 1962 i en alder af 55 år, og selv om jeg mødte hende, var jeg for ung til at huske hende.

Min tante Dorothea, en af mors søstre, fandt bedstefar Georges militærpapirer for et par år siden, og de viste, at han i 1920'erne var udstationeret på en af flyvebaserne nær Fife. Jeg forestiller mig, at der må være blevet holdt en eller anden form for fest, og at det var sådan, mine bedsteforældre mødtes.

Det var i denne militærfamilie, at min mor, Pauline, blev født den 20. august 1934 i Tring, Hertfordshire. Hun havde to søstre, Louise og Dorothea. De havde en god opvækst med et dejligt hjem, et stort lejet hus ved siden af Tring station. Under krigen ændrede livet sig for familien, som det gjorde for alle i de mørke dage. Mor fortalte om fødevaremangel under og efter krigen, og om hvordan de dyrkede grøntsager i haven og spiste brændenældesuppe og kanintærte.

Sammen med en ven ejede George et Tiger Moth biplan fra Første Verdenskrig med kælenavnet Bodger, og vi har en vidunderlig 8 mm film af min mor, der galopperer hen over en mark på sin pony, mens han flyver over hende.

Efter krigen var George tilknyttet afviklingen af RAF-baser i Tyskland. Det er svært at fortolke en militærjournal ved blot at se på den, men der var ikke noget, der fangede min opmærksomhed på Georges. Han var tydeligvis en vigtig officer, men præcis hvad han lavede, ved jeg ikke. Dorothea siger, at han tilbragte meget af sin tid væk fra hjemmet, så det var lidt som at have en fremmed mand i huset, når han kom hjem.

George gik på pension i 1953 efter at have udviklet en form for muskeldystrofi. Jeg kan huske, at jeg mødte ham før hans død i 1970'erne, da han var en meget gammel mand i kørestol og ikke kunne tale. Jeg ville gerne have mødt ham i hans bedste alder, for jeg er sikker på, at han var en sjov og meget interessant mand.

Min mor talte kun lejlighedsvis om sin barndom, og det er fra hendes lillesøster, min tante Dorothea, at jeg har fået et bedre indtryk af den tid. I løbet af

Efter krigen blev mor sendt på en lokal pigekostskole, Brondesbury, i Stocks House i Aldbury nær Tring, hvor "fine unge piger blev undervist i at være unge damer". Mor brød sig åbenbart slet ikke om at blive sendt på kostskole. Som 18-årig blev hun sendt til en efterskole i Schweiz, hvor hun rejste alene. Skolen skulle forberede de unge damer på at blive gift med "den rigtige mand", så de blev undervist i ballet, hvordan man går korrekt ved at balancere en stak bøger på hovedet, og hvordan man nejer og taler til personalet. Mor var eventyrlysten, og jeg er ikke helt sikker på, hvor meget hun fulgte med i undervisningen på efterskolen. På vej hjem fra Schweiz stoppede hun og en veninde i Paris, hvor mor vanærede sig selv ved at drikke sig fuld og kaste op fra toppen af Triumfbuen. Efter det tror jeg kun, at hun drak vin én gang mere i sit liv og foretrak at holde sig til gin i stedet.

Mor lærte at køre i sin fars store bil. Senere kørte hun denne bil til prøvecentret for at tage sin motorcykelprøve med sin lille motorcykel gemt i bagagerummet. Da hun ankom, bad hun simpelthen den tilsynsførende om at løfte den ud af bagagerummet og fylde den op med brændstof fra en tom ginflaske. Mor charmerede sig rundt i centret og bestod prøven. Bagefter bad hun den tilsynsførende om at lægge motorcyklen tilbage i bagagerummet, før hun kørte hjem.



Mor med motorcykel

I begyndelsen af 1950'erne deltog hun i Circuit of Ireland Rally som passager i en Austin-Healey. Disse historier er ret typiske for mor - hun var meget sjov. Jeg kan godt lide at tro, at en del af mor smittede af på mig - at skubbe grænser, en vilje til at gøre tingene på min egen måde, ikke at tage et nej for et svar og en glimtende sans for humor.

Mor flyttede til London i begyndelsen af 1950'erne og delte en lejlighed i Earl's Court med en ung amerikansk kvinde, Sarah Jane. Mor pegede altid på den, når vi kørte forbi den i London - man kan stadig se den over venstre skulder, når man kører ad en viadukt på A4 mellem Earl's Court og Kensington. Mor og Sarah Jane forblev tætte resten af mors liv.

Mor fik et job som sekretær for MI5, og da vi var børn, fortalte hun os, at sekretærerne plejede at læse interessante personers journaler i frokostpausen for at holde sig beskæftiget. Men uanset hvor meget vi bad hende om det, ville hun aldrig afsløre, hvem disse filer tilhørte, med henvisning til, at det var yderst fortroligt materiale. Mor var ikke seriøs omkring mange ting i livet, men hun var meget seriøs omkring det, der stod i de papirer. "Jeg har underskrevet loven om officielle hemmeligheder," sagde hun, "jeg fortæller dig ikke et ord." Mor var noget af en karakter, eventyrlysten og ikke-konform, hun ville altid gøre sine egne ting og var i høj grad sin egen person. Hun må have haft det sjovt, da hun var ung og flyttede hjemmefra og havde et interessant job i et par år, før hun slog sig ned i ægteskabet i 1957.

Min far, Hugh Henry, blev født i Lytham St Annes den 25. maj 1929. Lytham St Annes er et smart sted nord for Liverpool, og jeg gætter på, at mine oldeforældre havde købt et dejligt hus der for at slippe væk fra byen. Jeg ved ikke meget om fars tidlige liv, andet end at de boede i Pine Cottage i Aylesbury. Vi kørte forbi huset en gang, men far talte sjældent om sin fortid, undtagen i glimt. Han havde en storebror, Brian, som vi kun så sjældent, mens vi voksede op. Jeg husker, at far nævnte, at Brian før krigen havde fået tuberkulose, og da det var i dagene før antibiotika, var han heldig at have overlevet. Af og til fik vi små brudstykker af information, som da far og Brian under krigen så en RAF Mosquito styrte ned og bryde i brand lige nede ad vejen fra Pine Cottage, hvor besætningen blev dræbt. De to drenge havde også set flere vrage af tyske fly. Men generelt var far altid meget fåmælt om aspekter af sin barndom, selv så mange år senere.

I 1940 blev far evakueret, dog ikke officielt, da hans far var bekymret for blitzen, og hvor slemt det kunne blive uden for London, fordi de boede på en direkte flyrute fra kontinentet til Birmingham og Liverpool. Bedstefar flyttede

far og bedstemor til at bo hos familien Thomson i Bassenthwaite i Lake District. Det er et afsidesliggende sted selv i dag, men det var som at sidde fast i det nittende århundrede under krigen. Brian var ikke med, da han var i skole. Det var en formativ tid for far og en af de lykkeligste, han kendte, hvilket kan være grunden til, at mine forældre til sidst flyttede nordpå. Han elskede friheden og de mennesker, han mødte. Desuden var han betaget af landskabets skønhed. Krigen rørte aldrig sådan et sted. Far gik i landsbyskolen og havde det dejligt. Han fortalte os om landsbyens skomager i sit skur, om den familie, han boede hos fra 1940 til 1941, og om den vinter, hvor søen frøs til, og han så en hestevogn krydse den på isen. Lykken sluttede, da hans far indså, at blitzen ikke var så slem for dem, som han havde frygtet, og flyttede far og bedstemor tilbage til Aylesbury.

Da han kom tilbage fra Bassenthwaite, blev far sendt på kostskole på en velkendt skole ved navn Stowe. JF Roxburgh havde oprettet Stowe i 1920'erne som en progressiv kostskole, hvor drengene blev behandlet godt i modsætning til, hvordan de blev behandlet på andre offentlige skoler på det tidspunkt. Det vidner om visdom fra bedstefars side, at han valgte en skole, der - i hvert fald i teorien - blev drevet for drengenes skyld. Far hadede dog Stowe og hadede især at blive hevet ud af sit komfortable hjem for at lave karakterdannende aktiviteter som at svømme i iskolde søer, da han havde briller og ikke kunne se ret meget uden dem! Han var en følsom fyr, men havde ikke andet valg end at holde ud.

På trods af svømningen var der et aspekt af Stowe, som gjorde et varigt indtryk på min far - hans engelsktimer med Roxburgh, den berømte engelske lærer, som han forguede. Far sagde, at hans begejstring for det engelske sprog og ordenes magt lyste ud af denne lærer som et fyrtårn. Det påvirkede far for livet, og hans kærlighed til ord, sprog og bøger er gået i arv til både min bror og mig. Han fandt også tid til at se på fugle og udviklede en evne til at male små akvareller af dem. Far bestod, hvad der dengang svarede til en studentereksamen, og han kunne sagtens have fulgt sin bror på universitetet.

I stedet gjorde han noget meget uventet og valgte at tage ud og arbejde som landarbejder i Kent. Jeg ved ikke hvorfor, og jeg har aldrig spurgt, for det var et af de emner, der aldrig blev taget op derhjemme, men det rejser spørgsmålet om, hvorfor man i 1946/47 valgte at bo og arbejde for en ussel løn på en gård i Kent, når der var andre muligheder. Han fortalte os dog et par historier fra sine dage som landmand. Vinteren 1947 var en af de koldeste nogensinde, og far sagde, at når han plukkede kål på marken, var det så koldt, at bladene simpelthen smuldrede i hans hænder. En anden gang undslap han med nød og næppe en vred jerseytyrs horn ved at springe ud af den stald, han var i gang med at muge ud. Og på denne gård oplevede far de sidste arbejdsheste, da de måtte vige pladsen for Fordson-traktorer.

Far og Brian stod hinanden nær, og i 1949 købte de to små 125cc BSA Bantam-motorcykler og tog af sted for at rejse rundt på kontinentet. På deres rejse kørte de gennem efterkrigstidens ødelæggelser i Europa og krydsede Frankrig, Sydtyskland og Alperne. Far talte aldrig i detaljer om turen, og jeg spekulerer på, om det var et mål for nogle af de rædsler, de må have oplevet så kort tid efter krigens afslutning.

Far og hans bror forblev tætte gennem hele deres liv, og jeg husker, at de ofte talte i telefon sammen. Det er dog en skam, at vi aldrig kom tæt på mine fætre og kusiner, sandsynligvis fordi vi i min barndom kun så Brian og hans familie fra tid til anden, som regel til ulidelige julefrokoster. Hvorfor ulidelige? Jo, de to familier, 10 personer i alt, blev trængt sammen i en stor, lidt brugt spisestue i onkel Brian og tante Bettys store hus. Det enorme bord var fyldt med bestik og glas, og vi sad langt fra hinanden og var alle bange for at vælte noget eller sige noget upassende, så der var næsten ingen, der sagde noget. Stilheden med kun den nervøse klirren af bestik på tallerkener var bare forfærdelig.

I begyndelsen af 1950'erne begyndte far at arbejde som kusk, denne gang på Gordon Walters gård i Tring. Gordon var gift med mors søster, tante Louise, så jeg gætter på, at det var sådan, far mødte mor. Et stykke tid efter deres møde begyndte *far* at arbejde som journalist og skrev for *Farmer and Stock-Breeder* om priserne på fede får, lam og kvæg, hvilket han fortsatte med indtil 1957. Mor og far talte ikke meget om deres møde eller dating, bortset fra at de ofte gik til shows i London. De blev gift i Aldbury i februar 1957.



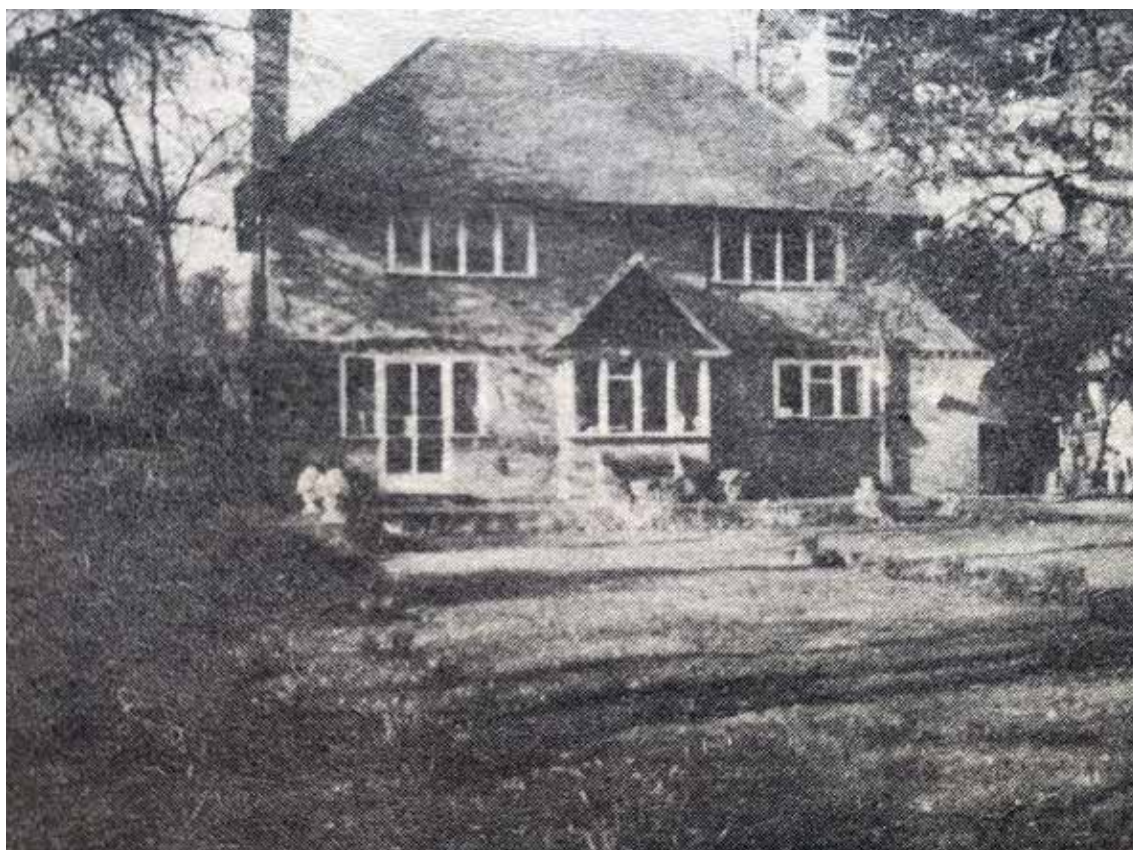
Mors bryllup

Derefter boede de i en lejlighed i Maidenhead ved banegården, tæt på det sted, hvor mors forældre var flyttet hen, efter at hendes far havde forladt RAF.

Det var også i 1957, at onkel Brian præsenterede far for ideen om at arbejde med tv. I Storbritannien var der i begyndelsen af 1950'erne kun én tv-station, BBC. Regeringen indførte Independent Television, ITV, som en form for kommerciel konkurrence, og de forskellige områder af landet havde deres egne koncessioner. Onkel Brian arbejdede allerede for en af de nye stationer, og han ringede til far for at fortælle ham om en ny franchise, Scottish Television eller STV, som betjente Skotland. Far havde ingen interesse i at flytte til Skotland, men Brian forklarede, at STV var ved at oprette en reklameafdeling i London. "Tag derned og få et job," sagde Brian. Far gjorde, som Brian foreslog, og startede som sælger for STV, hvor han solgte reklamesendetid. Det var et meget bedre betalt job end det, han havde lavet som journalist, og det indebar, at han ringede til virksomheder og annoncerede.

bureauer for at overbevise dem om fordelene ved at have deres produkter på tv. Når de var overbevist, brugte de store summer på reklamer.

Mor og far ville gerne have en familie, og med det i tankerne så og forelskede de sig i 1958 i et hus ved navn Orchard Cottage på en stille vej i den vestlige udkant af Maidenhead, nær Maidenhead Thicket. Orchard Cottage var et nyt hus, købt af den første ejer, bygget af gamle London-mursten, som var blevet bjærget fra bomberamte bygninger for at give husene et ældre udseende. Det havde et stort tagudhæng på forsiden, hvor mit soveværelse lå, og bjælker, der ragede ud, og det havde en stor have - ideel til børn, der kunne slå sig løs.



Frugtplantage, 1962



Orchard Cottage viser mit soveværelse, 1962

*En lykkelig barndom
december 1961 til begyndelsen
af 1970'erne*

Jeg ankom til stedet den 4. december 1961.



Med mor, 1962



Med far, 1962



Badetid, 1964



Med bedstemor og bedstefar, 1964

Min bror Rupert fulgte efter i 1965.



Med min lillebror, 1966

Mor ansatte au pairer fra første dag til at hjælpe med at passe os. I løbet af vores barndom blev Rupert og jeg vant til at have en række udlændinge i huset, og vi er stadig venner med nogle af dem den dag i dag.

Corrie fra Holland var med os lige fra starten, og hun blev min gudmor. På forunderlig vis kom hun sammen med Annika, en anden af vores yndlingsau pairer, endda til min 50-års fødselsdagsfest en milliard år senere.

Da jeg blev født, havde far arbejdet hos STV i fire år og var tydeligvis meget dygtig til sit arbejde. Han blev forfremmet til salgsdirektør i 1969 med et fabelagtigt kontor på Grosvenor Street 70. Det hele var *Mad Men*-glamour - mænd i jakkesæt og smukt klædte sekretærer. Kommercielt tv klarede sig rigtig godt i 1960'erne og 1970'erne, og fars chef, Lord Thomson of Fleet, opfandt udtrykket: Det var som at "have licens til at trykke penge". Senere, i begyndelsen af 1980'erne, flyttede STV til Coutts-bygningen på The

Strand, som optog hele den ene side af den meget store bygning. Jeg kan huske, at den indvendige væg var helt i glas og havde udsigt til et stort atrium med karpedamme og fuldvoksne træer. Fars cirkulære kontor lå på øverste etage i et af tårnene med udsigt over Trafalgar Square. Det var, og er stadig, en storslået bygning.

Far fløj frem og tilbage til Skotland og Manchester hver uge fra Heathrow, cirka en halv time hjemmefra, og vi så ham sjældent. Jeg kan huske, at jeg tog til Heathrow en gang i slutningen af 1960'erne, og det var så spændende at se alle flyene på et tidspunkt, hvor flyrejser stadig var usædvanlige. Lugten af flybrændstof var som katteurt for en lille dreng. Der var kun Terminal 1 dengang, men jeg husker den utrolige 1960'er-stemning med glamourøse værtinder, der lignede modeller, og piloter, der lignede hovedrolleindehavere fra film.

I 1970'erne indgik uafhængige tv-selskaber nogle gange "kontra"-aftaler, hvor de byttede produkter for sendetid. Omkring dette tidspunkt havde Pan Am en sådan aftale med STV, og som direktør blev far tilbudt en plads på den første jumbojet fra Heathrow til Hong Kong på første klasse. "Vil I med, drenge?" spurgte han, som om vi behøvede at blive spurgt. Vi tog af sted med 747'eren, og første klasse var næsten tom med kun os og et par andre passagerer. Værtinderne behandlede os som kongelige, lod os løbe op og ned ad vindeltrappen, viste os kombinationslåsen på flight deck-døren, gav os dobbeltportion af alt og gav os Clipper Club-badges - men vi var for unge til mile high club! Det var sent på dagen, at far fortalte os om det store "MEN" i vores magiske rejse. Tilsyneladende kunne mor, Rupert og jeg ikke fortsætte vores rejse til Hongkong, da far ikke kunne tage fri for at tage med os, så vi var nødt til at gå fra borde i Frankfurt og bo hos en af vores au pairer i en weekend i stedet for at tage til Fjernøsten. Hvordan kunne du, far? Rupert og jeg var enormt skuffede, og selv nu, over 50 år senere, nager det ...

Firmaets biler

Engang i midten af 1950'erne havde far købt en Aston Martin fra før krigen, og jeg kan huske, at jeg så et gammelt foto af mine forældre med den på et besøg hos den skotske del af familien. Fra 1960'erne havde far firmabiler, der startede med en Ford Anglia og endte med en Rover SD1 Vitesse 3500. Jeg kan huske, at jeg kørte denne meget hurtige Rover op ad M6 en aften i 1985 - det var sjovt.

Fars skiftende firmabiler gav mig en interesse for biler og kørsel, som fortsætter den dag i dag.

At vokse op

Rupert og jeg var typiske små drenge, der voksede op i samme hus. Vi legede med snebolde, klatrede i træer og lavede de sædvanlige drengeting i haven.

Mor havde altid hunde og en kat. Hun elskede hunde, og vi gik tur med dem sammen med hende. Tessa var vores første hund, og navnet gik i arv i de følgende generationer. Vi havde også kaniner, men de overlevede desværre ikke den første myxomatose-epidemi. 'Hjem' betød os som familie, inklusive hunde, katte og en au pair, som skiftede hvert år eller deromkring. Livet var behageligt og afslappet. Vi havde en stor have, og i de omkringliggende huse var der flere andre familier med børn på vores alder, så der blev leget, kørt gokart og bygget huler.

I modsætning til andre brødre tilbragte Rupert og jeg ikke meget tid sammen, da vi blev ældre, fordi vi altid har været meget forskellige mennesker.

Helligdage

I slutningen af 1950'erne købte mine forældre en lille hytte, Studio Cottage, i centrum af Polperro i Cornwall. Det var en latterligt smuk hytte i en latterligt smuk landsby.



Polperro havn med vores lille, gamle feriehus - i midten til højre, med en blå hoveddør - omkring 1970

Ture til Cornwall kunne tage os 7 til 10 timer ad A30 og A303. Begge mine forældre havde biler, og mor havde en lille Austin A35, indtil hun kørte op bag i en godsvogn og ødelagde den. Så havde hun en Mini van uden vinduer, og hun lagde en madras bagi, som vi drenge og hundene kunne sove på under den lange rejse.

Huset var omgivet af havet på tre sider, og vi havde en vidunderlig ferie, som var perfekt for børn. Vores forældre satte os ud om morgenen, og så var havnen og molen vores legeplads. Vi elskede at være der, gå tur med hundene med mor og far, sidde fast i mudderet, klatre på klipper, næsten (men ikke helt!) falde ned fra klipper og se på stormene.



Med far og Rupert

Duften af havet og lyden af måger minder mig selv nu om vores ferier der. Mor plejede at leje sommerhuset ud uden for sæsonen, og hun og far var altid i gang med at reparere, reparere utætheder og male. Vi tog på ferie i sommerhuset to gange om året, hvert år, helt frem til slutningen af 1970'erne, og vores forældre solgte det i midten af 1980'erne. Nogle venner så det for nylig, og det ser stadig stort set ud, som det gjorde i vores tid.

Vi tog sjældent på ferie i udlandet, og selv nu får lugten af jet A-1-brændstof mig til at tænke på det glamourøse Heathrow i 1960'erne, som jeg elskede som dreng. De første ture gik til Gibraltar, hvor jeg kan huske, at jeg kiggede på Spanien gennem låste grænsebomme over ingenmandsland, hvor der stod en udbrændt tank, måske fra den spanske borgerkrig. Oppe på klippen blev mors taske med toldfri varer flået i stykker af aberne under store skrig. En anden tur gik til Jersey, hvor jeg boede hos nogle af mine forældres venner i et luksuriøst hus ved stranden. Det må have været i foråret 1966, og jeg husker, at jeg var ude at sejle i en vandcykel med mine forældre, hvor jeg sad i midten og styrede. Men endnu tydeligere husker jeg det forfærdelige øjeblik, hvor mor havde lagt Rupert, som kun var få måneder gammel, i en barnevogn i skyggen af et træ. Da vi alle sad i solen i nærheden, knækkede en gren af træet og faldt ned over barnevognen. Heldigvis skete der ingen skade, men jeg husker følelsen af panik og chok.

Skoledage

Rupert og jeg gik i børnehave sammen og gjorde den slags ting, som børnehavebørn gør. Børnehaver var ret usædvanlige på det tidspunkt, da det var et koncept fra kontinentet, men mine forældre var åbne over for sådanne ideer, fordi vi trods alt havde hollandske, tyske, schweiziske og svenske au pairer.



Mig, 1966

Jeg startede i børnehave i 1965, da jeg var tre år, og ikke længe efter begyndte jeg på Winbury, en lille privatskole i Maidenhead.

Winbury var en meget blid og dejlig skole. Rektor var John Spicer, og skolen lå i et gammelt victoriansk palæ. I 1. klasse mødte jeg min første kærlighed, min lærer Miss Haythornthwaite. Desværre gik min kærlighed ubemærket hen ... men jeg var kun fire år! Min klasselærer i 2. klasse var fru Edge, og hun var meget voldsommere - slet ikke typen, man forelskede sig i, for hun slog mig jævnligt i hånden med en lineal for en eller anden uartighed. Fru Edge underviste os i alt undtagen naturvidenskab, som blev varetaget af hr. og fru Smith. Smith underviste os i kemi, og jeg kan ikke huske, at jeg lærte ret meget i hans timer, bortset fra at han kogte blandinger i gryder på bunsenbrændere med mærkelige lugte til følge. Fru Smith underviste os i naturvidenskab, og jeg kan huske, at jeg studerede fotosyntese i en ung alder, så noget må være blevet hængende!

Men det var min fransklærer, fru Hammersly, som virkelig spillede en vigtig rolle i mit liv. Jeg kan ikke huske præcis, hvornår jeg begyndte at lære fransk, men jeg tror, jeg må have været fem eller seks år. Børn er som svampe i den alder, og når nogen giver dem noget at lære, så lærer de det. Jeg kan huske, at jeg var med i et teaterstykke og talte fransk, da jeg var mindre end 10 år gammel. Fru Hammersly spillede en vigtig rolle i min uddannelse i de næste par år, og hendes indflydelse på min læring er der stadig i dag. Jeg taler fransk, jeg studerer det stadig og går til franskundervisning. Jeg er meget taknemmelig for, at jeg lærte et andet sprog i en ung alder, og det giver jeg fru Hammersly hele æren for.

Så var der skolens kok, en polsk dame ved navn Marie, som flittigt tilberedte alle måltider, der varierede fra ulækre og uspiselige til fantastiske. Hun var fantastisk til kager og desserter, f.eks. chokoladesvamp med vaniljecreme og frugtcrumble, og hun lavede en vidunderlig bøf- og nyretærte, men kålen, leveren og ærterne var forfærdelige, og hendes kartofler var en klumpet mos uden nogen form for krydderi. Jeg kan ikke engang se på lever nu.

Når jeg tænker på skolemad, er der en bestemt hændelse, som jeg husker. De små børn spiste frokost i klasseværelserne, mens de større børn brugte skolens hal. Et par af os unge blev hver dag udvalgt til at bære de brugte tallerkener tilbage til køkkenet. Forestil dig to korridorer i rette vinkler, der er blinde for hinanden, og som mødes uden for køkkenet for enden af en trappe. Jeg bar stolt en armfuld tallerkener langs den ene gang, mens en ældre dreng, som jeg ikke vil nævne, begyndte at løbe langs den anden gang. Han løb i fuld fart ind i mig og tallerkenerne, lige da jeg nåede den rigtige vinkel. Sammenstødet fik mig til at vælte sidelæns, så jeg tabte og smadrede alle tallerkenerne og slog hovedet mod den hårde egetræstrappe, så jeg blev slået bevidstløs.

Jeg vågnede op på Wexham Park Hospital i Slough. Jeg kom mig hurtigt og drev sygeplejerskerne til vanvid ved at gemme mig under sengen og skræmme dem med min nye strålepistol. Det var mit første, men ikke mit sidste hospitalsbesøg.

Jeg nød min tid på Winbury. De første par år var vi adskilt fra de større drenge, og da vi var omkring otte eller ni år, flyttede vi til de ældre drenges del af skolen. Den var organiseret på en mere traditionel måde med huse og rektorer, og mit hus var Raleigh. Det var i høj grad en gammeldags uddannelse, og standarderne var høje, som f.eks. at man skulle stå op i højderækkefølge, når man gik ind til bøn. Jeg var høj af min alder, og det har jeg altid nydt, for det satte mig i den bedste ende! Jeg fik nogle gode venner i løbet af min tid der.

Livet derhjemme var enkelt og ligetil. Venner kom hjem til os, og vi tog hjem til dem for at lege. Vi boede på en lille vej, der ikke førte nogen steder hen, så der var ikke meget trafik. Der var omkring 10 huse, og mindst 6 af dem havde børn på vores alder. Dagene gik med at klatre i træer, tegne med kridt på vejene, lege med gokarts, få vores første cykler og lære at køre på dem. En af vores naboer, Mary, havde en Morris Minor med cabriolet. Vi kørte en tur i den, og jeg husker min overraskelse over, at den ikke havde noget tag. Min anden gudmor, Muriel, havde en Triumph Vitesse cabriolet, og jeg elskede at være i den bil. Den havde lidt mere *va va voom*.

Der var ikke noget børnefjernsyn på det tidspunkt, og der var kun to kanaler, der blev sendt om aftenen. Da far arbejdede i tv-branchen, havde vi et af de første farvefjernsyn og senere en VHS-videomaskine, men vi brugte bestemt ikke tid foran skærmen. Når vi brokkede os til mor over, at vi kedede os, var hendes faste svar: "Det er kun kedelige mennesker, der keder sig." Så vi fandt på vores egne spil, og til jul fik vi gaver som kemisæt og bøger, som holdt os beskæftiget i vintermånederne.

Vi tog af og til til London for at besøge far eller tage på sightseeing, og mor klædte sig altid fint på til lejligheden. Hun tog os med til den gamle London Zoo med bjørnegruberne og pingvinbassinet, og vi så gorillaen Guy. Ture til Natural History Museum og Science Museum fortryllede mig. Far tog mig også med på Imperial War Museum, hvilket udløste en livslang interesse for militærhistorie, og selv om jeg ikke har været der siden, vil jeg gøre det, da det er mere end 45 år siden. Far elskede litteratur og introducerede mig til poesi fra Første Verdenskrig. Wilfred Owen er en af mine favoritter, og jeg har hans bøger tæt på mig.

Jeg var omkring 11 år på det tidspunkt og gik stadig på Winbury, hvor jeg havde fag som matematik og engelsk og sparkede til en tennisbold på legepladsen.

i pausen. Da jeg var høj af min alder, kunne jeg løbe hurtigt og var ret god til sport. Jeg brød mig ikke meget om fodbold, men jeg var god til atletik. Jeg vandt højdespring på en af skolens sportsdage, og jeg har stadig den hullemaskine, jeg fik som førstepræmie. Den er også stadig i brug.



Skolens sportsdag, 1973



Skolens sportsdag, 1973

Winbury var en ren drengeskole, men på den anden side af vejen lå Courthouse, som var en ren pigeskole. Jeg kan ikke huske, at pigerne havde den store interesse for mig i den alder, men Courthouse havde en swimmingpool, og om sommeren kunne drengene bruge den. Da mor fandt ud af, at vi skulle svømme, tog hun os med til en mr. Penzotti nede ved floden. Han lærte os at svømme ordentligt i sin pool fuld af blade og frøer, og først da vi havde lært nok til ikke at drukne, var mor glad for, at vi kunne fortsætte i Courthouse-poolen.

Jeg kan ikke huske, at jeg nogensinde blev kritiseret for dårlige akademiske præstationer på Winbury. Jeg var ikke en stjerne, men jeg blev heller ikke presset til at arbejde hårdere. Vores forældre pressede os aldrig til at gøre det godt, men måske ville vi have haft godt af et lille skub indimellem. Mor opfordrede mig til at lave mine lektier, men hun var ikke glad, når min håndskrift trængte igennem papiret og efterlod et varigt aftryk på hendes meget fine mahogni-spisebord. Da en af lærerne på Winbury nævnte, at jeg havde problemer med at høre efter i timerne, blev jeg sendt til en ørelæge, som diagnosticerede mig med en særlig form for tonedøvhed på mit venstre øre. Selv nu kan jeg ikke høre visse toner - især dem, der forbindes med nogen, der brækker sig over mig!

På et tidspunkt i mine senere Winbury-dage købte mine forældre en lille blå Honda Monkey Bike, som de brugte på vejen, og som vi brugte i haven. Vi kørte rundt og rundt, og nogle gange gled vi af og gravede græsset op. Sådan startede min kærlighed til cykler.



På en motorcykel

Orchard Cottage skulle forblive familiens hjem indtil 1985, og vi gik virkelig amok i haven. Jeg er sikker på, at min kærlighed til biler og motorcykler på en eller anden måde må stamme fra min opvækst og fra de historier, minder og oplevelser, som både forældre og bedsteforældre delte med mig. Måske også min rejselyst og eventyrlyst; hvem ved? Men det er helt sikkert, at jeg havde en lykkelig barndom.

Senere barndom og teenageår Begyndelsen af 1970'erne til december 1980

T 1970'erne var generelt ret dystre i Storbritannien. Selv for os børn så alting snavset, beskidt og slidt ud. Med endeløse strømafbrydelser, tre-dages uge og virksomheder, der gik konkurs, var det en meget deprimerende tid.

Men for mig var det også en enkel og lykkelig tid. Et par af mine venner havde forældre, der var blevet skilt, men Rupert og jeg følte fortsat den konstante varme og tryghed ved, at vores forældre var et lykkeligt par. Mine forældre var meget laissez-faire, og deres syn på opdragelse var stort set at lade os komme videre med det. Mine venners forældre var meget strengere med retningslinjer og barrierer. Når jeg ser tilbage på det, har det nok hjulpet mig som voksen at være overladt til mig selv, selv om det skabte usikkerhed i min ungdom. Måske ville et par grænser ikke have skadet mig.

Skifter skole

I begyndelsen af 1970'erne ændrede verden sig, da brændstofpriserne steg dramatisk fra 33 pence til 75 pence for 5 liter. Denne hurtige og enorme stigning sendte chokbølger gennem den globale økonomi, og som følge heraf besluttede John Spicer, rektor på Winbury, i 1972, da jeg kun var 10 år, at sælge skolens bygninger og tilhørende jord i det centrale Maidenhead og gå på pension. Jeg tror, John vidste, at skolen ikke længere ville være økonomisk bæredygtig, og at forældrene ikke ville have råd til at sende deres børn derhen. Jeg havde regnet med at blive på Winbury, til jeg var 18 år, men den nye skoleleder, fru Perry, flyttede skolen til Braywick, et par kilometer væk, for kun at undervise børn op til 11 år. Det betød, at jeg i 1973 ikke havde andet valg end at flytte skole, og jeg

blev slæbt rundt for at se på et par potentielle valgmuligheder.

Nogle af mine gode venner gik på Blue Coat School, en privatskole i Reading. Selv om vi var der for at se på den, blev jeg af en eller anden grund ikke sendt derhen. Resultatet var en seismisk omvæltning for mig. Som en meget forvirret og meget bange 11-årig dreng skulle jeg i september 1973 gå på Desborough School i Maidenhead. Den havde tidligere været Maidenhead Grammar, men var ved at blive omdannet til en almindelig skole med børn som mig som målgruppe. Det var forfærdeligt at gå fra en venlig, lille forskole med 100 elever til en kæmpe stor skole med langt over 1.000 elever uden nogen form for advarsel eller forberedelse. Sjovt nok viste det sig ikke at være en dårlig ting at gå på Desborough i sidste ende, for jeg mødte mennesker fra alle baggrunde og fik nogle fantastiske venner, som jeg aldrig ville have fået, hvis jeg havde gået på en offentlig skole. Alligevel var det en hård omgang de første par år.

Jeg kan stadig huske, at mor satte mig af ved porten til Desborough School den første morgen, og at jeg så gik ind alene og tilfældigvis mødte den eneste anden dreng fra Winbury. Vi vidste ikke, hvor vi skulle gå hen, men blev drevet ned på gulvet i skolens hal. Rektor læste en liste med navne op, og de første 30 drenge traskede ud til deres respektive klasser. Sådan fortsatte det med hundredvis af drenge, der gik af sted med deres lærere, indtil der til sidst kun var os to tilbage på gulvet - to skrækslagne små drenge.

Rektoren tog os med til et kontor for at finde ud af, hvor vi skulle være, og dumpede os til sidst hos en vis fru Edwards, som heller ikke så ud til at vide, hvad hun skulle gøre med os. Vi endte med at blive smidt i en klasse, der var en klasse over specialklassen. Det var forfærdeligt, og den første dag var et mareridt. Mine klassekammerater kom fra hårde boligområder og var så forskellige fra mig, som det overhovedet var muligt. Mobningen, som blev udført af to dybt ubehagelige drenge, begyndte med det samme. Efter bekvemmelighederne på en privat forskole måtte jeg synke eller svømme, og jeg sank helt sikkert en hel del, før det lykkedes mig at padle mig i sikkerhed. Undervisningen var flere år bagud i forhold til standarden på Winbury, og sammen med det faktum, at jeg gik i den forkerte klasse, lærte jeg stort set ingenting i flere år. Mit franske var godt og kunne have været meget bedre, men læreren var optaget af at undervise elever, som i bund og grund ikke ønskede at lære eller tale sproget. Vi havde eksamener i slutningen af det første år, og i kemi opnåede jeg til min store overraskelse 98%. Tak, hr. Smith - måske har du alligevel lært mig noget! Jeg var glad for resultatet, men det gik ned som en blyballon hos mine klassekammerater. I de næste tre år stod der E i alle mine rapporter for alle fag undtagen fransk, som altid var et A.

Jeg fik en ven det første år, Colin Roberts, og snart var Colin og jeg forbundet ved hoften. Vi plejede at cykle til skole langs en hovedvej, som virker

farligt efter nutidens standarder, men det var helt normalt for unge på den tid.

Colin var meget mere gung-ho end mig, men jeg tog med på eventyr. Der lå et par gamle fabrikker i nærheden af os, den ene var et gammelt teglværk, og den anden var knyttet til et kalkbrud. Fabrikkerne var blevet forladt efter krigen, men de var perfekte legepladser for små drenge. Vi plejede at bruge vores dage på at fange frøer og slanger, klatre i træer og løbe rundt i de gamle bygninger. En rampe til en anden etage i teglværket havde et skilt øverst, hvor der stod: "Ingen adgang. Fare. Vi gik ikke over den, for selv om det var fristende, kunne vi godt se, at der var en reel fare. Alligevel havde vi det sjovt i kalkbruddet, hvor der var nogle gamle skrotbiler fra 1940'erne, som vi kunne lege i. Det samme gjaldt "bombehullet" på en nærliggende mark.

I slutningen af det første år var Colin og jeg hjemme i mit hus en dag, da telefonen ringede. Det var Colins far, som bad om at tale med Colin. Jeg kan huske, at jeg betragtede Colin, mens han talte i telefon, og pludselig fik han et ryk, som om han var blevet ramt af et elektrisk stød. Hans træk ændrede sig, hans ansigt blev hvidt, han lagde røret på og gik direkte ud af døren. Senere hørte jeg, at Colins otteårige bror, Steven, var løbet ud foran en bil, mens han jagtede en fodbold, og var blevet dræbt. Jeg så kun Colin én gang mere efter den forfærdelige dag. Han blev i skolen, men jeg skiftede klasse på andet år, og Colin var ikke med i den nye. Colin ændrede sig fuldstændig efter den tragiske dag, og desværre tror jeg ikke, at vi talte mere sammen efter det. Da vi var så unge, vidste vi måske bare ikke, hvad vi skulle stille op med sådan et tab.

I Desborough sad alle i alfabetisk rækkefølge i klassen, så i min nye klasse blev jeg placeret ved siden af en dreng, der hed Jones. Tilfældigvis kendte jeg Andy Jones fra rugby. Vi var på hver sit hold, men vi talte ofte om luftpistoler i stedet for at jage bolden. Vi sad ved siden af hinanden de næste to år og blev bedste venner, mens vi gik i skole, var drenge og klarede os igennem. Andy bor nu i nærheden af Reading, og vi er stadig venner i dag, selv efter alle disse år.

Jeg var elendig til kunst og forfærdelig til at tegne, men jeg nød at modellere i ler. Musiktimerne var forfærdelige. Musiklæreren stillede os op på en række og fik os til at synge med på en melodi. Da han gik langs rækken, prikkede han en anden dreng og mig på brystet og sagde: "I to, hold op med at synge. I får hele klassen til at synge falsk." Det gav mig et ar for livet, og det var sidste gang, jeg sang offentligt. Musikalsk forståelse blev heldigvis varetaget af en anden lærer og var meget bedre. Jeg husker, at hun spillede *Troldmandens lærling* af Dukas og førte os igennem den,

og forklarede betydningen af værket. Det var fascinerende, især den måde, hun beskrev det for os på. Derefter spillede hun *Funeral for a Friend* og *Love Lies Bleeding* af Elton John og fortalte os igen, hvad de betød. Jeg var som hypnotiseret. Hun var måske ansvarlig for at lægge grunden til min kærlighed til at lytte til musik.

Da vi kom ind i teenageårene, fortsatte Andy og jeg med at opføre os som små drenge - og det gør vi vel stadig - ude at skyde med luftgeværer og cykle rundt i kvarteret. Vi var også ved at opdage pigerne. Vi forstod dem ikke, men de var bestemt ved at blive fascinerende. I det rene drengemiljø i Winbury havde mine lærere lært mig at være høflig og opmærksom over for piger, og det blev bakket op af råd fra mine forældre. Det føltes aldrig særlig relevant, for piger var bare irriterende. Men nu var de ikke længere irriterende - bortset fra, at de ikke så ud til at ville tale med os. Vi havde brug for et par livslektioner.

Motorcykler

Min interesse for cykler var blevet vakt af mors Honda 50, som fik mig til at tænke på at få min egen cykel. Jeg sparede mine lommepenge og fandt et sted, der solgte scrambler-cykler af skoledrenge-typen. Jeg endte med at købe en i 1974, en Rickman Zundapp 125, og det lykkedes mig at mandsopdække den bag på mors VW-campervan. Jeg vidste intet om at køre på kraftige motorcykler, men det virkede som en god idé på det tidspunkt. Scrambleren var det mest støjende, jeg nogensinde havde hørt, og uden nogen form for begrænsning fik den en motorsav til at lyde som en babys rangle. Det var latterligt. Jeg tog cyklen med ud på en motocrossbane, men jeg havde ingen anelse om, hvad jeg lavede. Jeg faldt af den mange gange. Til sidst eksploderede cyklen, og jeg havde ikke penge til at reparere den, så jeg skilte mig af med den larmende tingest. Men jeg sad tilbage med en lidt øm fornemmelse over hele episoden.

I mit tredje år, 1975, blev jeg sammen med Andy rykket op fra domptørerne til mellemklassen. Spiltimerne fandt sted en eftermiddag om ugen, hvor vi skulle spille rugby eller tennis eller løbe. Af en eller anden grund var hverken Andy eller jeg til spiltimen den første dag i skoleåret, og derfor bemærkede vi, at vores navne ikke stod på listen for den følgende uge. Vi spekulerede derfor på, om det ville blive bemærket, hvis vi aldrig tog til kamp. Den følgende onsdag blev vi væk, og da der ikke blev sagt noget om vores fravær, blev vores plan lagt. Hver onsdag kl. 13.45, når vores klasse gik på legepladsen, flygtede Andy og jeg direkte ud af bagporten. Andy arbejdede på en gård i Langley, og af sin løn købte han en Yamaha 80-motorcykel, som var beskattet og havde syn. Han beholdt den på gården, og i stedet for skolesport tog vi toget til Langley med hjelme i hånden,

hoppede op på hans motorcykel og kørte ned ad M4 til Maidenhead.

På de onsdagseftermiddage, hvor jeg kun var 13 år, cyklede vi rundt med Andy foran, der styrede, og mig bagpå. Vi endte ofte på små pubber på landet, hvor vi fik et par øl, før vi tog hjem til aftensmaden. Værtshusholderne virkede glade nok for, at vi drak der, og vi opførte os aldrig dårligt. Det lykkedes os at gøre det hele skoleåret, og alligevel fik jeg et C i spil ved årets afslutning, selv om jeg aldrig havde været til en eneste time, hvilket morede mig dengang og nu. Året efter prøvede vi det samme trick, men blev opdaget og fik eftersidning.

Selv om onsdag eftermiddag ikke var med i ligningen, havde Andy og jeg det stadig meget sjovt. Han købte en Honda 250cc trail bike, som vi legede med de næste par år. Så købte han sin bedstefars gamle bil, og den legede vi også med, selv om ingen af os havde kørekort eller forsikring eller nogen idé om, hvordan man kører bil.

I 1976 tog vi til det britiske motorcykel-grandprix på Silverstone. På det tidspunkt var Barry Sheene manden, man skulle se. Vi tog ikke til selve løbet, men til træningen om lørdagen. På det tidspunkt var alting meget afslappet, og man kunne gå rundt i pitten og se alt, hvad der foregik. Sheene var ikke i pitten, men vi så hans cykel og hans kæreste, Stephanie. Alle kendte hende som Steph i cykelverdenen. Hun var den mest glamourøse, langbenede blondine. Hun havde cowboystøvler og et par afklippede jeansshorts på, og hun var sød ved alle. Senere så vi tidskørslerne fra tribunerne på Woodcote Corner. Sheene susede forbi på sin store Suzuki to-takts 750cc motorcykel, der skreg som en gal på vej rundt om hjørnet. Jeg nød at se på, men jeg er ikke sikker på, at jeg blev inspireret til at følge i Selenes fodspor.



Med mor og Rupert, 1976

Det blev bekræftet, da far, som tilsyneladende gennemgik en midtvejskrise i slutningen af 1970'erne, købte en kæmpe Norton Commando-motorcykel, som var alt for stor til ham. Efter at have taget mig med bagpå tilbød far mig en solotur, men jeg afslog. Jeg var 15 år, og selv om jeg vidste, hvordan man kørte på den, var cyklen enorm, og jeg var skrækslagen ved tanken om at tabe og beskadige den!

Min kærlighed til at skyde

Far havde haft et 16-løbers haglgevær til at skyde kaniner og fugle med, da han var landarbejder, og han havde altid beholdt haglgeværet, selv om han aldrig brugte det. En dag fandt Rupert og jeg det under trappen, og det vakte min interesse for våben. Da jeg var omkring 9 eller 10 år, gav far mig mit første luftgevær. Det lignede en cowboys Winchester-riffel, og jeg begyndte at skyde til måls efter dåser og tændstikæsker. Onkel Brian gav mig en luftpistol, der lignede en Colt 45 og så imponerende ud. Når vi var på ferie i Polperro, plejede vi at besøge Looe, cirka en halv time vest for Plymouth, hvor sports- og fiskegrejsbutikken også solgte luftgeværer.

Da jeg var 11 eller 12 år, gik jeg en dag alene ned i butikken med mine

sparepenge og købte et Diana-luftgevær med kikkertsigte. Hjemme igen byggede vi

en skydebane bag garagen og fik masser af øvelse i at skyde på dåser, tændstikæsker, Airfix-modeller og alt muligt andet, vi kunne finde på.

Et år eller to senere, da jeg var 13 eller 14 år, gav far mig et 20-løbers oversavet jagtgevær. Ud over en fiskegrejsbutik havde Looe i Cornwall også en bøssebager, og jeg kan huske, at jeg gik ind i butikken for at købe den og blev fascineret af alle våbnene (pistoler og rifler var frit tilgængelige i midten af 1970'erne). Jeg var især imponeret over en Winchester-riffel, den type cowboys bruger i filmene, og jeg elskede lugten af våbenolie, især Youngs 303, som har en meget genkendelig lugt. På grund af min alder var far den juridiske ejer af geværet, og jeg kunne ikke skyde med det, uden at han var der. Jeg kunne selvfølgelig ikke skyde med det i haven, kun til lerdueskydning, så far tog mig med til en skydeskole i Truro, og jeg klarede mig overraskende godt i betragtning af, at det var min første gang med haglgeværet.

Desværre fik vi ikke skudt så meget i Maidenhead, da far havde travlt med sit arbejde. Haglgeværet blev ved med at fejle, og vi skiftede det ud med et japansk gevær, en 20-løbers SKB, som er et godt gevær til unge skytter, fordi de ikke sparker for hårdt og er gode til relativt korte afstande. Jeg beholdt den i nogen tid og skød jævnlige til lokale lerdueskydninger og landbrugsudstillinger. Mine fætre og kusiner i Tring havde stadig gården og afholdt lerdueskydninger mindst en gang om måneden, og vi tog med nogle gange.

Ved skydninger affyres lerskiverne fra en maskine i forskellige højder og hastigheder for at efterligne forskellige fugle- og dyretyper. Ved en af disse skydninger lå jeg i top sammen med en lokal landmand efter 30 skud, hvilket betød, at det var tid til en tie break. Standard lerskiver er runde og ca. 10 cm i diameter, men til tie break bruges miniskiver, der måler ca. 10 cm i diameter, så de er meget mindre og hurtigere. De var indstillet til at efterligne en meget hurtig, lavtflyvende fugl lige over hækken, og leret gik fra venstre mod højre. Den første, der rammer ved siden af, taber, og jeg vandt ... Jeg var vildt begejstret, selv om landmanden ikke var overrasket over at blive slået af en ung dreng.

I 1979 besøgte vi en af fars venner, som ejede et stort hus i højlandet. Vi tog sovevognen fra King's Cross til Edinburgh - min eneste gang med en sovevogn, og det var vidunderligt. Vi havde vores egen kahyt med frisk linned, og portneren kom med te og kaffe og morgenmad om morgenen. Vi boede i en dejlig hytte, og takket være fars tv-forbindelser tilbragte vi en dag i STV-studierne i Glasgow, hvor de var i gang med at optage et børneprogram. Børnene sad på halmballer og klappede i takt til musikken, og Rupert og jeg blev spurgt, om vi ville være med. Vi sprang selvfølgelig til, da vi fik chancen for at komme på tv. Jeg gik ned i studiet, men fandt det forbløffende

underligt og skuffende. Det lignede ikke det magiske sted, jeg havde set på tv, men et stort industrilager med kabler overalt, og kulisserne bestod af stykker af hårde plader, der blev holdt sammen med tape. Kort sagt, for mit unge og utrænede øje virkede det som noget rod. Virkeligheden af, hvad tv handlede om, ramte mig, og en modvilje mod falsk overfladiskhed er stadig med mig i dag. Vi skulle have cowboyskjorter på, og en fyr gik rundt med et bræt og sagde, at vi skulle klappe, grine eller synge, hvilket irriterede mig.

Så det var med en vis lettelse, at vi tilbragte de næste par dage hos fars ven på hans ejendom. Lige da vi ankom, fangede han en fin laks. Vi var meget imponerede, og senere samme dag spiste vi den. Næste dag tog vi med ham ud for at skyde og traskede rundt i godsets moser og marker, men selvom jeg havde håbet på det, så eller hørte vi ikke et eneste skud. Men det dæmpede ikke min entusiasme.



Skydning med lerduer, 1982

Senere købte far og jeg et 12-løbers haglgevær, som var større, havde et kraftigere spark og en længere rækkevidde. Jeg skød jævnligt, gik til terrænskydning og oftere til lerdueskydning i årevis.

Da jeg var 21 år, besluttede far, at han ville købe en meget flot pistol til mig, så der blev arrangeret et besøg hos våbensmeden Holland & Holland i London.

Deres våbenrum er

fantastisk, og da han havde fundet det rigtige haglgevær, en Dixon boxlock ejector, købte far det ikke bare, men fik det også skræddersyet, så det passede til mig. En del af købet omfattede træning på butikkens skydeskole i det vestlige London. Det var geværet for mig.

Desværre var der ikke nogen skydeskole i Maidenhead, og far var ikke i nærheden nok til at køre mig til den, der lå et par kilometer væk. Man er virkelig nødt til at bo på en gård, hvis man skal skyde hver dag for at blive rigtig god. Jeg beholdt haglgeværet til terrænskydning og lerdueskydning i weekenden, og selv om jeg elskede at skyde, var det kun en hobby og aldrig mere end det for mig. I stedet for at fokusere på én ting, ville jeg prøve lidt af hvert. Jeg ville cykle, gå til koncerter, rejse og gøre det ene og det andet. Men jeg elskede den pistol, og jeg ejer den stadig i dag.

Livet i midten af 1970'erne: Barerne, skolen og ferien

For enden af vores vej var der en gangsti, som forbandt et stort boligområde med det åbne område Maidenhead Thicket. I begge ender af stien var der et sæt stålstænger, barrikader, som skulle forhindre folk i at køre på stien. Da vi var 12 eller 13 år, blev "The Bars" på denne sti et uformelt mødested for unge mennesker fra vores alder og op til dem, der var i begyndelsen af 20'erne. Man kunne være sikker på, at der altid var nogen at snakke med. Vi tilbragte mange timer der, og det blev så kendt i hele Maidenhead, at folk fra andre dele af byen kom forbi for at sludre og have det sjovt. Jeg var begyndt at interessere mig for musik, og mine venner spillede prog-rock-bands som Genesis, Camel og Yes på deres ghettoblaster. I løbet af de lange somre i midten af 1970'erne sad vi i solen og hang ud med vennerne og lyttede til musik.

Omkring dette tidspunkt, i 1976, på mit tredje år, havde vi en matematiklærer, der hed fru Duckett, og i slutningen af skoleåret sagde hun til mig, at jeg skulle stramme mig an, hvis jeg skulle bestå mit matematiske O-niveau, ellers skulle jeg tage CSE'er i stedet, som var eksamener på et lavere niveau. Med den trussel forvandlede fru Duckett mig til en person, der begyndte at gøre sig umage i skolen. Efter kort tid begyndte jeg at arbejde, og mine resultater blev bedre.

Men jeg ville aldrig blive Mr Perfect. I metalsløjf lavede en anden god ven, Dave Machon, og jeg fæde af kobber og aluminium og drejede stålstykker ved hjælp af store, gamle mekaniske drejebænke. Læreren sagde bare, at vi skulle have sikkerhedsbriller på og holde slipset nede, og så overlod han os til os selv. Vi kunne have det sjovt med at skære stykker ud af metallet og sætte dem på plads.

det i skruestikken for at glatte kanterne. For at gøre det skulle man stå med venstre fod på jorden og højre fod på bordets tværstykke, og så skulle man lægge sin vægt bagved og stramme skruestikken, før man arbejdede på sit metal. Man kunne snige sig op bag en person og i mellemrummet mellem vennens ben bruge en stor fil til at give vedkommende et hurtigt slag på testiklerne - lige nok til at få offeret til at udstøde et tilfredsstillende "Oooof". Dave og jeg delte en ondsksfuld humor på den måde, og vi havde også samme musiksmag. Ligesom min gamle ven Andy er Dave og jeg stadig tætte.

Som nævnt var somrene i 1975 og 1976 lange og varme og syntes at fortsætte i det uendelige. Jeg husker lykkelige ferier med endeløse solskinsdage på Gower-halvøen i Sydwalet og Pickering i det nordlige Yorkshire.

Når jeg ikke var væk, brugte jeg fortsat meget af min tid sammen med vennerne på The Bars. Der var langt til den eneste pool i Maidenhead, og vi tog et par dukkerter i den lokale grusgrav. Jeg husker også timer med intens kedsomhed, mens jeg vandrede rundt og lavede meget lidt. I den periode havde jeg en ven, der hed Jeff Howe. Han var en stille fyr, men vi brugte det meste af vores tid sammen på at sludre, vandre rundt i byen og lytte til musik. Det var ham, der introducerede mig til prog-rock-bands som Pink Floyd og King Crimson, og det førte til min bredere interesse for musik. Jeff var en anelse ældre end mig og gik på en anden skole, og vi gled gradvist fra hinanden. Årtier senere googledede jeg ham og blev forfærdet over at læse, at den stakkels mand var blevet myrdet af sin underbo i London og lemlæstet efter at være blevet dræbt. Sådan en forfærdelig, forfærdelig slutning.

Rupert og jeg havde haft au pairer, indtil vi var omkring 10 eller 11 år, men så havde mor stoppet dem, netop som de var ved at blive interessante. Den ene var en svensk pige, Torun, som vi kaldte Tojo. Hun bevarede kontakten gennem årene, og i 1976 inviterede Tojo mig til Sverige for at bo hos sin familie. Hendes mand var dyrlæge, og hun havde en lille datter. Det skulle blive min første internationale solorejse. På SAS-flyet til Stockholm stoppede en ung pige, der gik ned ad gangen, ved siden af nogle mennesker, der sad et par rækker foran mig. Jeg kiggede på hende og tænkte, at det var pigen fra ABBA, der sad på et almindeligt fly - og det var på højden af deres berømmelse. Pigen fik en snak med dem, men jeg var alt for genert til at sige noget.

I ankomsthallen mødte jeg Tojo og gik ud for at købe en bog, der kunne holde mig med selskab i min ferie. Jeg købte *Eagle in the Sky* af Wilbur Smith. Bogen udløste en livslang interesse for hans forfatterskab, og jeg læste bogen fra ende til anden mange gange i løbet af den ferie, mens jeg lyttede til Simon and Garfunkel og The Beatles. Faktisk har jeg stadig det ramponerede eksemplar i dag. Udenfor

gik vi over parkeringspladsen til det sted, hvor Tojo havde efterladt sin bil, og lige ved siden af stod en grøn Mercedes-Benz med alle medlemmerne af ABBA siddende i den. Ud af min mundvig,

Jeg nævnte det for Tojo, som sagde: "Spørg dem om en autograf." Det ville jeg gerne, men jeg var alt for genert.

Det var en vidunderlig tur. Vi så et middelalderskib, som var blevet gravet op fra Stockholms havn nogle år tidligere, og besøgte et glasmuseum. Tojos mand tog mig med til en enorm grisefarm uden dyr udenfor, men med tusindvis indenfor. Jeg havde min nye Levi's-jakke på, og jeg var meget stolt af den, men jeg fik aldrig stanken af grisene ud af min denim.

I 1977 manglede det smukke solskin fra de foregående somre. En anden au pair, Karen fra Tyskland (hende, vi besøgte på den afkortede jumbojet-tur), skrev til mor. Hun skulle til Spanien med sin søster i august og spurgte, om jeg ville med. Jeg er selvfølgelig altid frisk på en ferie i solen, så jeg fløj til Barcelona med Karen, hendes søster og sønnen Jeremy, og vi boede i Cambrils i nærheden af Tarragona. Jeg vidste ikke, hvad jeg ville lave på en "solferie", men jeg fandt hurtigt ud af, at jeg ikke ville sidde på stranden og stege mig selv i tre uger.



I Spanien, 1977

Men det var det, Karen og hendes søster ville (det var længe før frygten for hudkræft), og man kunne bogstaveligt talt lugte den sydende babyolie. Jeg kedede mig bravt ved frokosttid den første dag.



På ferie i Spanien, 1977

Om aftenen gik vi rundt og hyggede os, og en dag tog vi til Tarragona, hvor der var så varmt, at vi næsten ikke kunne bevæge os. Karens nevø, som var lidt yngre end mig, fortalte om en ny film, som han havde set i Canada, hvor han boede. "Du er nødt til at se den," sagde han. "Den er genial. Den hedder *Star Wars*." Jeg lagde ikke mærke til det, for i mine øjne var han bare et barn, mens jeg var 15. Da jeg så *Star Wars*, forstod jeg, hvad han mente. På vej hjem i flyet var der en, der gik ned ad gangen og sagde: "Elvis er død," og det blev en af de få gange, jeg kan huske, hvor jeg var, da jeg hørte en nyhed. Jeg var ikke nogen stor Elvis-fan, men jeg husker chokket over dette musikikons død.

Mor havde ikke noget problem med, at jeg tog af sted i den alder for at bo hos au pairerne, men hun ville ikke have ladet mig tage af sted alene. Jeg var selvstændig og havde ikke noget imod at rejse alene, da jeg var ung, men det var så afslappet at flyve dengang. Der var ingen sikkerhedskontroller, ingen bekymringer om overvægt i bagagen, og man mødte bare op ved

lufthavnen. Det var nemt og sjovt. Jeg er stadig begejstret for at flyve, som en lille dreng, men jeg bryder mig ikke om besværet med det i dag.

Sommeren 1977 bragte os også dronningens sølvjubilæum. I betragtning af den generelle dysterhed i 1970'erne var dronningens sølvjubilæum i modsætning hertil en vidunderlig udladning af tiltrængt glæde. Over hele landet var der gadefester, og det bragte folk sammen i en form for samhørighed, som man normalt kun ser i krigstid. Vores gade var ingen undtagelse, og vi holdt en fest i en af naboernes have, hvor alle var med. Det var helt utroligt. På det tidspunkt havde landet brug for sådan en begivenhed.

I 1977 købte jeg også min første knallert. Mange ældre børn på skolen havde en Fizzie, en Yamaha FS1E, og i juli 1977 besluttede jeg mig for at købe en, da jeg havde fået sparet nogle lommepenge sammen, og tog til Motorcycle City i Reading. Den kostede mig 279 pund. Jeg tog den med hjem og kørte den lidt op og ned, men beholdt den så i vores garage, indtil jeg fyldte 16 år, hvor jeg lovligt kunne køre på motorcykel på vejen. På min 16-års fødselsdag tog jeg den med ud, og følelsen af at blive voksen og få en følelse af uafhængighed var dyb for mig. Det faktum, at jeg for første gang var min egen herre og mester over, hvor jeg kørte hen, gik ikke tabt på mig. Jeg var meget bevidst om, at det på en måde var enden på min barndom. Alle mine kammerater havde også knallerter, og vi mødtes på The Bars, når vi ikke var i skole. Jeg fik min malet sølvfarvet i stedet for Yamaha-gul, og det blev mødt med en masse piveri fra mine kammerater: "Enry, hvorfor skal du altid være anderledes?"

Ruperts år på skateboard

På den anden side blev min bror, Rupert, besat af skateboarding i midten og slutningen af 1970'erne og var meget god til det. Mor plejede at køre ham op til en skatepark i Brentford i det vestlige London, hvor der var store halfpipes. Jeg prøvede en gang, men jeg faldt af og slog mig, og jeg prøvede aldrig igen. Rupert var derimod en af de bedste. Ejeren af skateparken startede et konkurrencehold og valgte Rupert som freestylerytter. De arrangerede en udfordring mellem nogle britiske og amerikanske hold, og 13-årige Rupert blev udvalgt til at tage til San Diego for at deltage. Det endte uventet med, at briterne slog amerikanerne i deres eget spil.

Rupert vandt freestyle-konkurrencen, og vi var alle meget stolte af ham. Han var en af de bedste i landet på det tidspunkt og trænede hele tiden. Ikke længe efter at have vundet konkurrencen, da han øvede sig i den brede halfpipe med en junior, faldt junioren af, og hans board flippede ud og ramte Ruperts ankel og brækkede

den. Rupert stod aldrig på skateboard igen.

Alligevel fortsatte vores liv med at være støjende, med skydning, musik, hunde, motorcykler, mennesker, snak, CB-radio, biler og meget mere. Jeg er bange for, at far ramte hovedet på sømmet, da han sagde, at vi var "den familie, man mindst af alt ville ønske at bo ved siden af!"

Ikke desto mindre bemærkede vores gamle nabo på et kort genbesøg hos en naboven, efter at vi var flyttet nogle år senere, lidt vemodigt til min mor: "Pauline, der har været så stille her, siden du flyttede ..."

Musik

1970'erne var også den tid, hvor jeg for alvor opdagede musikken. Musikken har altid haft stor indflydelse på mig, men jeg var ikke klar over, hvor stor den var, før jeg begyndte at planlægge denne bog. I begyndelsen af 1970'erne lyttede jeg til prog-rock på bånd, og radioen spillede T-Rex og Sweet samt en masse bands fra USA, hvilket var fint, men fra 1975 og frem blev musikken virkelig interessant. Britisk musik var pludselig fabelagtig. I 1976 slog punkrocken ned som en bombe og blev straks efterfulgt af new wave.

I 1977/1978, da jeg var 14/15 år, hoppede Dave Machon og jeg på et tog lige efter skole for at tage til steder som Rainbow Theatre i Finsbury Park i det nordlige London. Måske var det klogt, at Andy holdt sig væk fra disse ture. Vores første tur var også min første gang uden mine forældre i et tog. Da vi ankom til Paddington, tog vi metroen til Chalk Farm, hvilket også var første gang for mig. På det tidspunkt var London et beskidt sted med sorte, tilsodede bygninger overalt, men det var spændende og meget anderledes end Maidenhead. Rainbow-koncerterne startede kl. 18 eller 19, og der var nye bands hver halve time. Dave så Sex Pistols (jeg brød mig ikke så meget om dem), og jeg så bands som Boomtown Rats, Generation X og Ramones. Jeg elskede New Wave-bands. New Wave var virkelig vores musik, med Ian Dury, The Clash, Elvis Costello og The Stranglers som nogle af vores favoritter.

Det sidste tog tilbage fra Paddington kørte kl. 22.45, så vi gik nogle gange glip af den sidste halve times musik for at komme hjem i de tidlige morgentimer og så være oppe til skole næste morgen.

Disse tidlige oplevelser førte til en kærlighed til musik og koncerter, og jeg fortsatte **m e d** at se Rolling Stones-koncerten i 1982 på Wembley Stadium og Thin Lizzys afskedskoncert på Hammersmith Odeon i 1983. Til Summer of '84-koncerten så jeg en enorm mængde musik, bl.a. Big Country, Kool & the Gang, Nik Kershaw og Elton John. Jeg nyder så mange forskellige typer musik,

og i årenes løb har jeg også været så heldig at se Dire Straits på Wembley.

Arena, Shirley Bassey i Royal Albert Hall og, meget senere i Manchester, Level 42, Jools Holland og The Police, blandt andre.

Forbedring i skolen

Det lyder måske, som om jeg aldrig arbejdede i skolen, men jeg holdt faktisk hovedet koldt, og karaktererne blev gradvist bedre. Andy Jones, Dave Machon og jeg forblev gode venner gennem andet og tredje år. På fjerde år blev Andy og jeg flyttet til forskellige klasser, men vi forblev gode venner. Vi så hinanden rundt omkring på skolen og fortsatte med at mødes på The Bars om aftenen og i weekenderne. En af vores andre kammerater, Dave Clare, var lidt ældre, og han havde en Mini, hvilket betød, at alle pludselig var hans bedste venner. Omkring fem af os stuede os ind i bagagerummet og kørte rundt i hele Maidenhead. Alle røg undtagen mig. Jeg havde prøvet en af fars cigarer et par år tidligere og syntes, at den smagte ulækkert, og det havde afskrækket mig for livet. Men det fik mig ikke til at slippe. En gang i bilen sagde drengene: "Okay, lad os få Henry til at ryge." De lukkede alle vinduerne og tændte op, hver og en af dem. Da jeg var den midterste passager, kunne jeg ikke undslippe, og bilen blev fyldt med røg som et bål, en rygende smøg af billige, ulækre cigaretter. Til sidst gav de op, før jeg gjorde, og til sidst stablede de sig ud af bilen, mens røgen bølgede bag dem. Man skulle tro, at der var ild i bilen. Jeg har stadig aldrig røget en cigaret den dag i dag.

Mini'en blev primært brugt til at finde pubber på landet, hvor vi kunne stoppe og få en pint. Den ene hed The Dew Drop Inn og den anden The Plough, begge gemt væk midt i ingenting på landet omkring Maidenhead. Vi var ude fredag aften og de fleste weekender. Jeg blev aldrig bedt om at vise ID, men da det ikke var den slags pubber, hvor unge drikker, ville politiet ikke tjekke det, så der var ingen fare for at blive taget for at drikke som mindreårig. En dag, midt i en meget hård vinter, kørte Daves far os til The Dew Drop Inn (den ligger der stadig, kroen, en smuk landlig pub, der ligger gemt væk i en afsides blindgyde). Daves far og bedstefar satte os af og fik en hurtig halvleg, før de overlod os til os selv. Uden at vi vidste det, var det så koldt, at et vandløb, der havde været i fuld gang, var frosset til på parkeringspladsen, og Daves fars Austin sad fast. Dave havde tændt en smøg og var ved at nyde sin øl, da han hørte sin fars stemme: "Hej, kan I ikke lige skubbe mig væk fra isen?" Dave blev så forskrækket, at han næsten slugte sin cigaret. Det viste sig, at Daves forældre ikke vidste, at han røg - i hvert fald ikke indtil da!

Planen var at sætte mig bag bilen og forsøge at få den til at hoppe af isen. Jeg var klædt i mit supercool 70'er-udstyr med læderjakke, cowboystøvler og stramme

jeans.

og en cremefarvet polokrave - måske ikke ideelt til opgaven. I min begejstring mistede jeg fodfæstet og gled baglæns ned ad de 10-15 meter is, mens jeg råbte: "Woaaaaah! Woaaaaer!", mens jeg forsøgte at holde balancen, mens jeg gled ned i mørket, hvor min cremefarvede polohals gik i et med de bælgmørke, iskolde omgivelser. På en eller anden måde lykkedes det mig ikke at falde, men jeg har aldrig glemt det, og jeg bliver stadig drillet med det. Til sidst lykkedes det os at skubbe bilen ud af isen, og så tog vi tilbage for at drikke os fulde på pubben. Som teenagere var det disse ting, der morede os, og det gør de stadig.

Dave, Andy og jeg tog ofte til Maidenhead for at gå i biografen. Andy elskede gyserfilm, selv om jeg aldrig har været fan. Dengang var det tilladt at ryge i biografen, og vi plejede at sidde med benene ud over sædet foran. Under et særligt skræmmende afsnit i slutningen af *Carrie* (aldersgrænser var vist valgfri på det tidspunkt) blev Andy så forskrækket og sprang så voldsomt, at han slog sig selv i ansigtet med sine knæ. Den smøg, han tilfældigvis havde i munden på det tidspunkt, fløj gennem luften i en byge af gnister, og jeg tissede bogstaveligt talt i bukserne af grin ...

Indimellem blev de sorgløse dage afbrudt af mindre afslappede øjeblikke. I slutningen af 1970'erne kom far tilbage fra New York med en slem influenza, og rygten i huset lød: "Far har det ikke godt. Vær stille." Da han fik det værre, ringede mor til den praktiserende læge, som reagerede ved at tilkalde en ambulance og køre far på hospitalet.

Jeg kan huske, at jeg blev ked af det, da jeg så far komme ned ad trappen i sin pyjamas. Det var nok første gang, jeg så ham sårbar. Han var indlagt på hospitalet i over en uge. Desværre var det, som lægen troede var lungebetændelse, faktisk en meget alvorlig infektion, som vi aldrig havde hørt om - legionærsyge. Han havde åbenbart fået den fra en inficeret aircondition på hotellet i USA. Heldigvis kom han sig helt, men det var et stort chok for hele familien.

Mødet med Rebecca

Så, i 1978, mødte jeg Rebecca. Jeg klarede mig nogenlunde i skolen og levede et simpelt liv med sjov og ballade på det tidspunkt. En aften på et diskotek i Cookham Dean fik jeg øje på en meget lille pige med knaldrødt hår. Hun havde en høj hat på, og det første, jeg gjorde, var at banke hatten på hendes hoved, og det gjorde jeg et par gange, indtil jeg havde hendes opmærksomhed. Vi mødtes den aften og gik ud sammen de næste seks år. Rebecca og jeg blev meget, meget tætte. Vi var forelskede og utroligt lykkelige, og det var dejligt for mig at have

den stabilitet i mine sene teenageår, hvor alting kan være noget rod.

Rebecca, en meget klog gymnasiepige, gik et år over mig i skolen. Vores skoler lå tæt på hinanden, og eleverne bevægede sig i de samme cirkler. Jeg var i skole hele ugen, ude med mine kammerater efter skoletid og sammen med Rebecca i weekenden. Som alle teenagedrenge brugte jeg hjemmet som en sovesal, et sted at spise, sove og få rent tøj.

Omkring dette tidspunkt, efter at han var holdt op med at skate, begyndte Rupert at køre motocross, og vores forældre købte en Suzuki motorcykel til ham, sandsynligvis for at give ham noget at beskæftige sig med, efter at han var holdt op med at skate. Nu havde mor solgt folkevognen og købt en Fiesta med grøn kasse, "den lille grønne kasse", som vi kaldte den, med en anhænger bagpå til at transportere Ruperts cykler til scrambling-stævner. Jeg havde også en længsel efter at køre motocross, men skolen, pigerne og det at blive voksen kom i vejen. Jeg havde prøvet at køre, da jeg var yngre, men havde aldrig helt fået det til at fungere, men nu gjorde Rupert på samme alder det, og han gjorde det godt.

I sommeren 1978 tog Andy og jeg toget ned til Cornwall. Vi havde taget vores cykler med, så vi kunne komme rundt i Polperro, men Andys knallert brød sammen på vej til stationen. Vi stod af i Plymouth, men vi vidste, at vi aldrig ville nå frem til Polperro med os to bag på min lille knallert. Min tante sendte sin datter Karen over med sin kæreste, som havde en større cykel, så Andy sad bag på hans cykel, mens Karen sad bag på min. Vi kørte rundt i Polperro i et par dage og spiste fish and chips og drak øl på den lokale pub. Mor havde givet mig nøglen til elmåleren og sagt, at jeg skulle tømme den og tage mønterne med i banken for at veksle dem til sedler. Jeg tog posen med mønter med til Barclays og fik at vide af kassereren, at jeg skulle komme tilbage om en time. Vi gik rundt i landsbyen for at slå tiden ihjel, men da vi kom tilbage, ventede en stor fyr i en lang frakke på os.

Han præsenterede sig som "Detective Plod" og bad om et par ord. Han ville have os til at forklare, hvor alle de 10 pence var kommet fra. Han troede, at vi havde smadret telefonbokse. Vi var selvfølgelig helt uskyldige, så det kom som et stort chok, da ingen af os nogensinde havde mødt politiet før. Jeg forsøgte at bevare roen og vidste, at vi ikke havde gjort noget galt, så jeg fortalte politimanden historien og gav ham mors telefonnummer, hvorefter han efter at have ringet til hende bad os om at gå. Det er ikke en rar oplevelse at blive mødt af en mistænksom politimand.

Jeg bestod syv O-niveauer med B'er og C'er, og det var jeg glad for, for det var nok til at komme videre på gymnasiet, selv om mange af mine gode venner forlod skolen. Dave fortsatte på teknisk skole. Andy valgte at blive lastbilchauffør med det resultat, at han som 17-årig tjente gode penge og var

tilfreds med sig selv. Jeg blev på skolen

Jeg tog min studentereksamen i fransk, økonomi og biologi, primært fordi jeg ikke følte mig tiltrukket af noget andet. Andy og Dave og jeg så hinanden i weekenderne, og vores venskab har været helt frem til i dag. Mange andre klassekammerater blev venner, bl.a. Lindsay McKay og John O'Farrell, men de var ikke så tætte som Andy og Dave. John blev senere humorist og har været med i *Have I Got News for You?* Han har også skrevet et par bøger. Han var altid meget sjov i fransktimerne og fik os til at skribe af grin.

Da jeg fyldte 17 år i 1979, købte jeg en Kawasaki KH250 to-takts triple, som var den største cykel, man dengang kunne køre på L-plader. Det var halvanden cykel, og jeg var helt vild med den. Jeg kørte på den hjem fra skole en efterårsaften omkring kl. 16.30. Det var bælgmørkt, det regnede, og jeg befandt mig midt i myldretiden i Maidenhead på A4. Al trafikken sneglede sig af sted med 30 km/t. Jeg var ung, utålmodig og dum på en hurtig cykel, og jeg besluttede mig for at køre ud af køen. Jeg satte et par gear ned for at zoome forbi de ventende biler og begyndte at skribe af sted med mindst 100 km/t, før jeg kørte rundt i en kurve og ned ad en skråning. Bilerne kom imod mig, mens jeg kørte hurtigt i krydset, og pludselig besluttede en af dem, der kom imod mig, at dreje til højre. Biler nærmede sig mig på ydersiden, en trak ud foran, og selvfølgelig var den linje, jeg kørte forbi, til venstre. Hvis jeg bremsede, ville jeg ryge af cyklen. Jeg åbnede gashåndtaget, og det lykkedes mig at klemme mig ind mellem to biler og ud på den åbne vej. Mit hjerte bankede bagefter, og min dumhed skræmte mig virkelig. Jeg satte farten ned efter den hændelse.

Kort tid efter solgte jeg cyklen, da Rebecca og jeg var trætte af at være våde og kolde, når vi skulle nogen steder på den. I stedet købte jeg en gammel Mini, malet i British Racing Green, med en 850cc-motor, hvilket betød, at den ikke kunne køre mere end 80 km/t. På det tidspunkt arbejdede jeg lørdag formiddag i en reservedelsbutik i Maidenhead, så jeg var godt stillet, hvis bilen skulle bryde sammen!

Jeg var en loyal kæreste. I 1979 spillede Led Zeppelin på Knebworth, og en ven tilbød mig sin reservebillet. Nu vil alle musikfans altid skælde mig ud, men jeg takkede nej og gav den tilbage. En af grundene var, at jeg aldrig rigtig havde brudt mig om Led Zeppelin og måske ikke ville have nydt det, men den egentlige grund var, at jeg havde lovet Rebecca at tage hende med til en kunsthåndværkermesse. Set i bakspejlet burde jeg virkelig have taget til Led Zeppelins sidste koncert nogensinde, for håndværksmessen var - ja, en håndværksmesse!

Rebecca havde fire A-niveauer og kunne have gået på et hvilket som helst universitet i landet, men hun gik i lære som tosproget sekretær på Institut

Français, et college lige over for National History Museum i South Kensington.
Man skulle være

meget skarp for at komme derind. Da jeg bestod min køreprøve, kørte jeg i mors bil til London for at besøge Rebecca i løbet af ugen og i weekenden, og vi kunne godt lide at gå rundt i West End og nyde Hyde Parks og Vestlondons skønhed.

Hun boede på Boltons, et meget fint pensionat for unge damer i London, som blev drevet af nonner, der styrede med jernhånd. Drenge måtte ikke komme over dørtærsklen på noget tidspunkt, hverken dag eller nat. Den overordnede mødte pigerne ved døren, så der var ingen chance for, at jeg kunne komme ind og få en kanyle.



Med Rebecca, 1980

Da jeg gik ind i mit sidste skoleår, stoppede jeg med at arbejde i reservedelsbutikken for at koncentrere mig om at læse til A-niveau i fransk og biologi. Sommeren efter min studentereksamen tog mine forældre os med på ferie til Italien, hvor vi boede på Amalfikysten i en lille ferielejlighed. Vi spiste fantastiske pizzaer og havde en fantastisk tid på det, der skulle blive vores sidste familieferie. Ferien havde en stor effekt på min mor - men ikke på den bedste måde.

Der løb en regnvandsledning gennem byen, og den lå ikke langt fra vores

lejlighed. En dag hørte mor en hund gø i nød og gik ud for at lede efter den.

Hunden var faldet ned i afløbet og kunne ikke finde en vej ud. Hun fik fat i en politimand for at hjælpe, men hans løsning var at trække sin pistol for at skyde den stakkels hund. Heldigvis fik mor stoppet ham, men der var ingen, der kom og hjalp hunden, og den lå der stadig, da vi tog af sted. Mor tog aldrig på ferie i udlandet igen og sagde: "Jeg tager ikke nogen steder hen, hvor de behandler dyr så dårligt."

Jeg vendte tilbage til mine resultater for at finde ud af, at de ikke var gode nok til at tage imod et tilbud om at læse erhvervsstudier på Brunel University. Jeg blev slået ud på et sidespor. Alle mine skolekammerater arbejdede eller gik på universitetet, og jeg havde nu ingen fast plan for mit liv.

Resten af sommeren arbejdede jeg på en byggeplads, hvor jeg var drengen, der var til grin, og hvor jeg væltede ting og gjorde alting forkert. Vi byggede en tilbygning til en kontorblok i Ascot. Hver morgen hentede drengene mig for enden af vejen i deres lille byggelastbil, og jeg kunne faktisk ikke kende forskel på den ene og den anden ende af en skovl. Det var mig, der skulle lave te og flytte sand og cement, og det kunne jeg ikke engang gøre særlig godt. Alligevel fik vi os et par gode grin.

En eftermiddag kom arkitekten og ejeren af ejendommen for at inspicere det arbejde, vi havde udført med udgravningen af fundamenterne. Føreren af gravemaskinen var kun god til at udføre arbejde mellem kl. 8 og 12, hvor han gik på pubben og drak sig fuld. Denne dag skulle han møde de store drenge kl. 14. Alle syntes, at det ville være sjovt at se på, for vi vidste alle, at gravemaskinføreren knap nok kunne stå op på det tidspunkt og normalt ville gå ud for at finde et sted at sove. Nå, men han mødte mændene som aftalt, og de gik rundt og talte med ham og inspicerede arbejdet. På et tidspunkt mistede han fodfæstet og faldt baglæns ned i den grøft, han havde gravet den morgen. Grøften var omkring 30 cm bred, hvilket svarede til hans bredde, og der lå han så, omkring seks meter nede, fastklemt og ude af stand til at gøre noget som helst, da han var helt rundt på gulvet. Vi hang alle sammen på stilladset som gibboner i *Junglebogen* og hylede af grin, men ejeren og arkitekten gik helt amok.

Ved en anden lejlighed blev der lagt et gulv, og jeg fik ansvaret for at blande og bringe afretningslaget ind til det sidste finbetonlag før flisebelægningen. På andendagen stivnede afretningsmassen og dannede klumper i stedet for at flyde ud af min trillebør, og den faldt ned oven på det stadig våde vandtætningslag. Jeg tippede en trillebør med afretningslag op, men i stedet for at glide forsigtigt ud, kom det ud i én klump - *splat!* - ud i en pøl af tjæreholdigt vand, som derefter sprøjtede ud på de lyserøde, nypudsede vægge. Det tjæreholdige vand trængte selvfølgelig direkte ind i pudset. I samme øjeblik kom arkitekten og projektejeren

ind for at

Jeg var vidne til, at jeg ødelagde det hele. Der var ikke brug for mine tjenester meget længere, og jeg gik ikke ind i byggebranchen.

Jeg var lidt fortabt det efterår, da virkningen af ikke at komme ind på universitetet satte ind. Mine muligheder virkede begrænsede. Jeg meldte mig til en voksenhøjskole, men det var ikke noget for mig. Jeg holdt kun en uge eller to, før jeg meldte mig arbejdsløs. Der var 3.200.000 arbejdsløse på det tidspunkt, og det var en forfærdelig tid. Jeg var en af de "1 ud af 10", som UB40 sang om, og min manglende beskæftigelse fik mig til at føle mig som en fiasko. Jeg kunne ikke få et job uden erfaring, og jeg kunne ikke få erfaring uden et job. Jeg sad fast i en cirkel. Mine forældre var meget støttende, og far gjorde sit bedste for at introducere mig for nogen, som måske havde et job til mig ... men det førte ikke til noget. Rebecca var en enorm støtte på det tidspunkt, og jeg vil aldrig glemme hende. Hun havde en stabil indflydelse, da jeg havde allermest brug for det, en klippe at forankre mig til i de retningsløse måneder efter at have forladt skolen.

I september hørte jeg, at Marks & Spencer søgte julemedarbejdere, så jeg tog et job hos dem. Jeg var utrolig imponeret over, hvor organiseret alting var, og jeg var utrolig taknemmelig for at få arbejdet. Jeg lavede alt fra at stable hylder til at stå ved kassen og pakke kundernes tasker - jeg var bare en af de unge fyre i butikken. En lørdag eftermiddag før jul sad jeg ved kassen. Normalt var vi kun i kassen i en time, men der var så travlt, at jeg var der hele eftermiddagen. På det tidspunkt handlede vi også med Green Shield Stamps (1970'ernes svar på loyalitetskort), så jeg tappede kasserne, pakkede varer og regnede Green Shield-fradragene ud. Den ene halvdel af min hjerne gik amok med at lave beregninger, mens den anden halvdel ikke lavede noget som helst. De tre en halv time, hvor jeg kun brugte halvdelen af min hjerne, mens den anden halvdel lå stille, var meget ubalancerede. Til sidst afløste chefen mig. Jeg vaklede nærmest væk fra kassen, og det tog en god halv time plus en kop te og et stykke kage, før jeg begyndte at føle mig OK.

Begyndelsen på mit arbejdsliv Januar 1981 til juni 1986

T Jobbet hos Marks & Spencer sluttede efter jul, hvilket betød, at jeg gik arbejdsløs ind i januar 1981. Ud af det blå fik jeg et opkald fra manden til en kvinde, jeg havde arbejdet sammen med i M&S, en dejlig dame ved navn Hillary Kenneth. Peter Kenneth ringede og fortalte, at han arbejdede for et tysk vinfirma ved navn Niederthäler Hof og bad mig om at blive sælger hos dem. Jeg havde altid gerne villet arbejde med salg, alene af den grund, at det var det, min far gjorde. Jeg sagde, at det var fint, men at jeg ikke vidste noget om vin. Peter sagde, at jeg skulle tage til et hotel i Colchester for at møde hans salgschef. Jeg sad i en 16 år gammel Mini, og for første gang kørte jeg på North Circular Road, lige midt i London. Jeg var fuldstændig skrækslagen. På hotellet mødte jeg Trevor Hill, fortalte ham, at jeg var 19 år og ikke vidste noget om vin eller noget som helst andet. Han tilbød mig et provisionslønnet salgsjob med 1.000 pund i bilgodtgørelse om året, hvilket betød, at jeg blev ansat af virksomheden, men ikke med løn.

Trevor gav mig en stak blå papirer med oplysninger om alle, der havde købt vin før jul. Han satte mig i et rum med en telefon og sagde, at jeg skulle sælge vin til disse mennesker som en del af et nytårsudsalg. Jeg kiggede på prislisen og anede ikke, hvor jeg skulle begynde, indtil han til sidst sagde: "Du er nødt til at ringe til de her mennesker, Peter."

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige," sagde jeg. "Jeg har aldrig set flaskerne. Jeg ved ikke, hvordan de smager. Jeg har aldrig foretaget et udgående forretningsopkald."

Han gav mig et manuskript og skrev på prislisen, hvad hver vin var, og om den

var hvid, rød, sød, tung, tør og så videre. "Jeg går ikke, før du begynder at ringe til folk," sagde Trevor.

Jeg sad og kiggede på telefonen, skrækslagen og med et ønske om ikke at gøre nogen kede af det. Trevor ringede til et par stykker for at vise mig, hvordan jeg skulle gøre, og så prøvede jeg selv, og det lykkedes mig faktisk at sælge noget vin.

Da vi var færdige med denne telesalgskampagne og havde haft en friweekend, skulle jeg til kontoret i det nordlige London, hvor jeg fik udleveret en kasse med kundekort - mit område var Oxfordshire - og fik at vide, at jeg skulle begynde at lave aftaler med folk. Jeg skulle også skaffe nogle prøveflasker fra ekspeditionen, som var et sted i Finchley, der var som taget ud af Dickens. Jeg fik 100 flasker vin, som jeg skulle smage på, og jeg blev bedt om at gøre nogle få notater, før jeg gav dem videre til potentielle kunder. Jeg kunne ikke tro, at de lige havde givet mig en bil fuld af vin. Jeg havde aldrig set så meget.

Min første aftale var i Oxford. Jeg fandt huset, og manden købte noget vin. Det var en succes!

I løbet af det første år havde jeg et par måneder på farten, hvor jeg konstant var bange for at blive fyret. I marts tilbragte jeg en måned på en stand på Ideal Home Exhibition i Earl's Court i London. Mit job var at få folk op fra gulvet for at smage og købe vin, men det var hårdt arbejde, og jeg blev slået tilbage gang på gang. Det var muligt at tilbringe en hel dag der uden at sælge noget, kendt som en "blank dag" i salgsverdenen. Ikke desto mindre lærte jeg at sælge. Jeg kom igennem mit første år uden at blive fyret, hvilket var en overraskelse for mig.

I juli 1981 tog det kongelige bryllup mellem prins Charles og lady Diana Spencer hele landet med storm. Det var uden tvivl den største begivenhed siden VE Day eller kroningen i 1953, og jeg besluttede, at jeg ville være en del af det. Aftenen før brylluppet skulle der være et kæmpe fyrværkeri og en klassisk koncert i Hyde Park, så Rebecca og jeg tog derhen sammen med det meste af Sydengland. Med hundredtusindvis af mennesker, der myldrede rundt, var der så meget larm, at vi ikke kunne høre den klassiske musik, men fyrværkeriet var spektakulært.

Derefter forsøgte vi at gå fra Hyde Park til The Mall for at finde et sted, hvor vi kunne se brylluppet næste dag. Det var næsten umuligt at gå rundt om Hyde Park Corner med 500.000 mennesker i gaderne, og det blev til en latterlig trængsel, så tæt at mængden bevægede sig som en enkelt organisme. Man kunne løfte fødderne og blive båret med, og da Rebecca var en lillebitte sag på kun 1,80 m, blev hendes næse presset mod mit bryst, og hun kunne næsten ikke trække vejret. Til sidst nåede vi frem til en barriere, hvor vi, hvis vi kunne komme over den, kunne vente på, at menneskemængden kom forbi.

På en eller anden måde lykkedes det os at komme ned ad Piccadilly til The Mall, men der var allerede 12 mennesker i mængden. Ikke desto mindre var det en dejlig nat, og alle sov, hvor de kunne finde plads. Vi var nødt til at stå forrest, ellers ville Rebecca ikke se noget som helst, og så ville der ikke være nogen grund til at være der. Vi gik rundt om Admiralty Arch, hvor der nogle steder var 15 mennesker. Der var et hul i afspærringen, som førte ned til en gyde med nogle skraldespande til højre for mig, og da jeg tænkte, at hullet ville være lukket om morgenen, tænkte jeg, at hvis vi sneg os ind i det, ville vi få en plads på første række. Vi vandrede ind, og der var allerede et par familier fra East End, og de fik os til at føle os hjemme. Vi slog os ned for natten, og for første - og forhåbentlig eneste - gang sov jeg på gaden i London. Det var koldt og ubehageligt - aldrig igen!

Hele natten sang folk, og stemningen var fantastisk. Da solen stod op, var der en ekstraordinær følelse af national optimisme, og følelsen af britiskhed var enorm. Union Jacks var overalt, og sange som *Roll Out the Barrel* blev sunget af folkemængden. Snart begyndte politi og soldater at ankomme, og stemningen blev langsomt opbygget. Hullet var forblevet åbent, og omkring kl. 8 ankom en meget smart klædt kvinde med sit barn og forsøgte at indtage en position. East End-familierne var ikke glade og sagde: "Nej, det gør I sgu ikke. Vi har været her hele natten. I kan gå om bagved." Kort tid efter trak hæren faktisk afspærringerne ned, og vi stod forrest og i midten med Rebecca foran mig, så hun havde et perfekt udsyn.

Vi tog masser af billeder af vognene og hestene og af Charles og Diana, der kørte forbi. Det var dagen over alle dage, en særlig dag, og det var noget helt andet at være der - man kunne faktisk mærke det indeni. Det var magisk, hvilket betød, at det, der ventede det kongelige par, var så meget desto mere trist.

Efter et stykke tid besluttede jeg, at min gamle Mini ikke kunne klare opgaven, og jeg købte en brugt Ford Fiesta af Peter Kenneths nabo. På en varm helligdag i august kørte Rebecca og jeg til det, der dengang var Windsor Safari Park (nu Legoland). I løveindhegningen valgte min nyerhvervede Fiesta sit øjeblik til at sprænge motoren på spektakulær vis - dampen væltede ud - hvilket resulterede i, at bilen måtte trækkes ud foran alle besøgende og ansatte (og løver), som så på og grinede af os.

Rebecca og jeg var også meget voksne og gik til musicals og koncerter og så komikere. Biografen i Maidenhead var et lortested med klistrede gulve, så Rebecca og jeg plejede at gå i en bedre biograf i Henley. Biografen i Henley var gammeldags, som et teater, og den havde endda en bar. Der blev vist to film med en kortfilm på cirka en halv time før hovedforestillingen. Ved ankomsten

kunne man

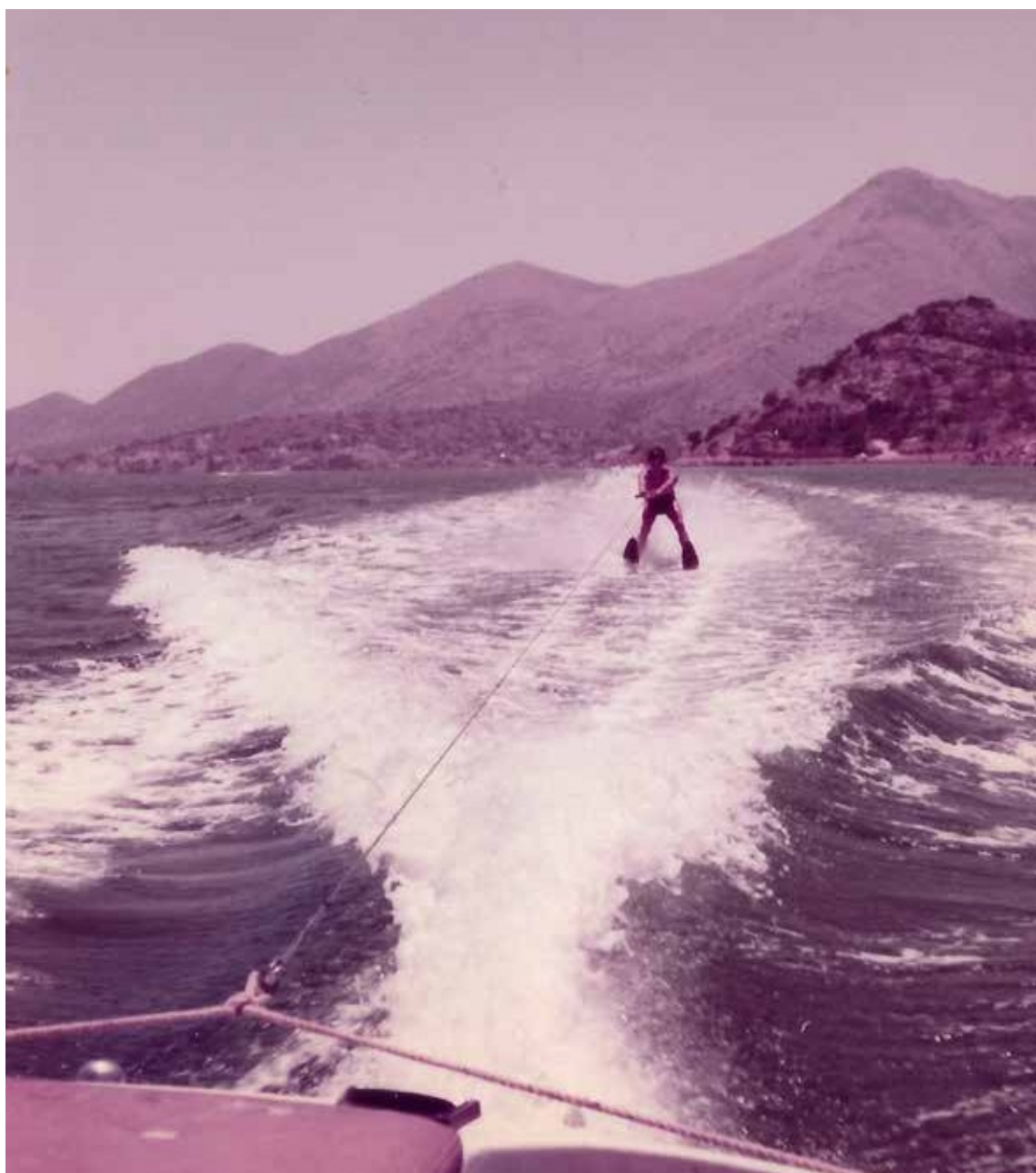
tage en drink og også bestille en til pausen, så din G&T ville vente på dig. Det hele føltes meget voksent.

Rebecca og jeg tog på ferie til Cornwall og Wales og også til Kreta i 1982. Det var et populært sted på det tidspunkt, men jeg havde aldrig været et så eksotisk sted før. Vi havde en lille villa i nærheden af Aghios Nikolaos, som var perfekt, og vi lejede en knallert til at køre rundt på. Noget af tiden slappede vi af på stranden, men der var også meget sightseeing.



På Kreta i 1982

En dag endte vi i en støvet by ved navn Elounda. Jeg lagde mærke til et skilt på havnen, som tilbød en sejltur til Spinalonga, som var en gammel spedalskhedskoloni. Rebecca havde ikke lyst til at tage til en helt øde ø, men det gjorde jeg. Jeg elskede det, for det mindede mig om Djævløen i filmen *Papillon*. På vej tilbage tilbød kaptajnen os "vandskilektioner", som ikke bestod af andet end: "Værsgo. Jeg smider jer ud med et par ski. Bare hold spidserne ude af vandet." Jeg rejste mig op første gang. Det havde han ikke forventet, og det havde jeg ærligt talt heller ikke, og han tog mig rundt i en stor cirkel, indtil jeg faldt spektakulært i en sky af havvand. Han gav mig et nyt forsøg med en start på dybt vand. Denne gang holdt jeg et par cirkler - vi kørte rundt og rundt, før vi nåede en lige så uelegant afslutning.



Vandski på Kreta, 1982

Rebecca og jeg besøgte de minoiske paladser i Knossos og Phaestos, og jeg husker hele turen som fabelagtig, men med en varme, der fik os til at løbe fra skygge til skygge.

Selv om jeg nu tilbragte min ferie sammen med Rebecca, svigtede jeg aldrig mine venner - som Dave, Andy og Giles Norman. Giles og jeg mødte hinanden i 1979, da han var kæreste med Ali, som var Rebeccas skolekammerat. Giles og Ali, Rebecca og jeg endte med at tage på en parferie til Tenerife i 1984, hvor vi boede på nordkysten i en hytte, som vi venligt havde fået lov at låne af en ven. På det tidspunkt var sydkysten øde, og Los Gigantes blev vores yndlingssted. Rebecca og Ali er for længst gået bort, men vi drenge er stadig venner, og Giles bor nu med sin kone og familie i London.

Fiskeri med en ven

Jeg blev introduceret til fiskeriet af en af min fars venner, George Devlin, som også blev en god ven af familien. George var en venlig, vidunderlig mand, som boede på vejen sammen med sin kone, Doris, og var som en genial onkel for mange af os børn. Jeg kaldte ham bare George. Han og far plejede at tage på lakse- og ørredfiskeri, og George var en mester i at fiske efter ørreder i de lokale kridtbække og efter laks i Skotland. Ved en lejlighed stoppede han op på vej tilbage fra en skotsk fisketur for at vise far frugterne af sit arbejde. Han kom gående med en laks, der må have været mindst en meter lang og næsten for stor til at holde, og sagde: "Se den her, Hugh, den er fra Spey."

Senere, i begyndelsen af 1980'erne, tog George mig med på fluefiskeri i Kennet-floden ved Hungerford i nærheden af Newbury.



Fluefiskeri, 1983

Vi tog af sted et par gange i august, som er en forfærdelig tid på året at tage på fluefiskeri, fordi det normalt er for varmt, for solrigt, og fiskene er søvnige, fordi vandet er varmt. Jeg kunne ikke kende forskel på den ene og den anden ende af en stang, og alt, hvad jeg fangede, var træerne bag mig og mine ører, men at se George spinde de fluer var et under. Jeg ved ikke, hvordan man kan kaste en tønne under en grædepil og ramme næsen på en bæk- eller regnbueørred, men George gjorde det gang på gang. Ved en lejlighed, lige ved Hungerford Bridge i centrum af byen, fangede han en ørred, og den sprang op af vandet og snurrede rundt i cirkler, mens den gjorde det. George rakte mig stangen og sagde: "Mærk, hvordan det er at have en fisk på stangen." Følelsen af at være forbundet med det vilde dyr var speciel, og det var fantastisk at se George håndtere den på linen.

Vi havde nogle herlige, glade og smukke dage, hvor vi fangede meget lidt, mens vi talte og nød hinandens selskab. Jeg værdsætter mindet om de dage. George var en vidunderlig mand, og vi lærte hinanden ret godt at kende og forblev venner, indtil han døde i 1986.

Min 21-års fødselsdagsfest

I december 1982 fyldte jeg 21 år. I løbet af året besluttede mor og jeg, at vi for en gangs skyld i vores families levetid ville holde en stor fest. En af mine vinkunder boede ude i Chilterns nær Henley-upon-Thames. Han havde en dejlig herregård, og ved siden af lå en stor middelalderlig lade, som han lejede ud til arrangementer. Jeg tog derhen i august for at se den, og den var helt utrolig med fliser, der nåede ned til to meter over jorden, og enorme døre, som engang kunne åbnes, så vogne og heste kunne komme ind og ud. Taget var stejlt og højt som en heksehat. Indenfor var der fantastiske bjælker i loftet, som var omkring 10 eller 12 meter høje. Jeg forelskede mig straks i laden og sagde: "Den skal jeg have til min fødselsdag." Jeg tog ikke højde for, at jeg så på laden i august, og at min fødselsdag selvfølgelig var i december.

Planlægningen gik i gang, og vi inviterede omkring 150 af mine venner og familie, fætre og kusiner, bedstemødre og stedbedstemødre, alle dem, jeg kendte, plus et par stykker mere. Der var en stor, fungerende pejs i laden, hvor der næsten var plads til et helt træ. Tæt på dagen kiggede mor på laden og sagde: "Pete, der bliver ikke særlig varmt, selv om der er gang i pejsen." På aftenen for festen lagde vi to 10-fods træstammer på bålet, men selv det fik ikke temperaturen til at falde. Vi havde også to enorme varmeblæsere, der lignede jetmotorer med lange rør med propanbeholdere bagpå. Varmelegemerne begyndte at blæse flere timer før festen, men det var en sprød, tør aften, og det blev ved med at være varmt den første time eller to. Min ven Dave Clare stod for diskoteket, "Whale Disco" kaldte han sig, og han satte musikken i gang for at varme stemningen op for de mennesker, der ankom. Da festen begyndte at komme i gang, lød *der et sus*, og *bang, al* strømmen gik i laden, så der ikke var andet lys end ilden og ingen strøm nogen steder i laden. Min umiddelbare tanke var: Ikke nu!

Til alt held var Dave ingeniør for det lokale elektricitetsværk, så vi gik ud bagved for at se, om vi kunne finde problemet. I vores søgen efter sikringsboksen fandt vi nogle interessante skilte, der viste, at laden engang havde været en krigsfangelejr under krigen (der gik rygter om, at Rudolf Hess havde været der i en kort periode). Men historien var ikke til megen nytte for os i den nuværende situation. Dave fandt hurtigt sikringsboksen, og da han åbnede den, erklærede han den for en rotterede med ledninger over det hele, gamle forbindelser, der var bøjedede og fulde af spindelvæv. "Vi kan på ingen måde reparere den bunke lort," erklærede Dave og gav kassen et kraftigt spark, hvorefter laden kom til live igen i en regn af gnister. Strømmen blev genoprettet, vi bad en lille bøn, og festen fortsatte.

Det var en mindeværdig aften. Mor havde arrangeret en kage i form af en skydepatrontaske på grund af min interesse for skydning. Vi havde det rigtig sjovt med så mange fantastiske mennesker. Som nævnt var det en kold, sprød aften, og heldigvis var det tørt.

Sådan var det ikke næste dag, da vi tog tilbage for at rydde op. Regnen stod ned i stænger, laden var utæt overalt, og rugbybanen ved siden af, som fungerede som parkeringsplads, var mudret til anklerne. Jeg følte mig så heldig på så mange måder. Det var den eneste store fest, jeg nogensinde har haft i mit liv, og jeg er så glad for, at jeg gjorde det.

At lære fagets tricks

1983 var også året, hvor jeg for alvor begyndte at opbygge min karriere som vinsælger. Jeg tjente - men ikke så meget som mine kammerater. Jeg arbejdede hårdt, og i 1983 begyndte tingene at give pote. Jeg følte mig bedre tilpas og blev en bedre sælger i en sådan grad, at jeg blev udvalgt til at dække Boat Show, et job, som kun de bedste sælgere fik. Salg virkede pludselig let. Jeg lavede mit første store salg, gik en tur, gik tilbage til standen, lavede endnu et stort salg, og sådan fortsatte det hele ugen. Jeg solgte mere end nogen anden. Jeg gjorde det samme på Highland Show, og fra da af så det ud til, at der blev ved med at komme salg hver uge. Virksomheden havde en årlig konkurrence, Den Gyldne Løve, for at kåre den bedste sælger i Europa. Jeg lå øverst på listen midt på året, og jeg brugte resten af året på at sikre, at jeg blev der. Bob Alex, som lignede Tom Selleck i nåletribet jakkesæt, var meget konkurrenceminded og fast besluttet på at vippe mig af pinden, men jeg holdt fast og var enormt stolt. Året efter blev jeg forfremmet til junior manager.



Præsentation af den bedste sælger i Europa, 1983

Jeg begyndte at spekulere på, om det var tid til at slå sig ned. Alle mine venner på det tidspunkt blev gift og købte hus, og i det øjeblik fik jeg lyst til at købe mit eget hus. Som sælger rejste jeg meget, og da jeg kørte rundt i Wallingford, så jeg en gammel mølle, som var ved at blive bygget om til huse. Jeg købte et lille begynderhus med et soveværelse, og da bygherren spurgte mig, hvilken farve badeværelsesudstyr jeg ville have, sagde jeg til min store skam avocado. Til mit forsvar var jeg kun 22 år, og det *var* i 1983!



Mit første hus i Wallingford

At slå sig ned betød ikke, at jeg skulle opgive eventyrene. På en ferie til Yorkshire det år nød jeg at udforske The Wolds, North York Moors og Castle Howard. Jeg var altid ivrig efter at prøve noget nyt og tog op i et hangglider-mikrofly fra Sutton Bank-flyvepladsen. Langsomt og støjende fløj vi op til 1.000 m/3.000 fod, og så slukkede piloten motoren, så vi kunne nyde den storslåede udsigt på den vidunderlige, næsten lydløse flyvetur ned til jorden igen.

Jeg var stadig interesseret i motorcykler og havde en Yamaha YZ250 til motocrossløb for voksne, en rigtig racercykel. Rupert og jeg delte den i et par år, hvor vi kørte i forskellige klasser, og det var fantastisk sjovt. Rupert lå altid forrest i sine løb, mens jeg altid lå bagerst i mine, men der var intet som det, når cyklen lettede. Der opstod en smule splid mellem os, når vi delte cyklen, som du nok kan forestille dig ...



Motocrossløb, 1984



Motocrossløb, 1984



Motocrossløb, 1984

I 1984 købte jeg Ruperts andel af cyklen. Mit højdepunkt i cykelløb var at vinde holeshottet - at komme til det første sving i spidsen - ved et klubløb i Leatherhead i sommeren 1984. Femogtrediven cykler var linet op, og det var et kapløb om det første sving. Normalt lå jeg bagerst, og risikoen var, at hvis én styrtede, så styrtede alle. Den dag fik jeg holeshot, da jeg slap koblingen, *og bang, så kørte jeg*. Pludselig gik det op for mig, at jeg var ude foran og fløj og skreg op til det første sving. Min hjerne gik i stå. Alting var for hurtigt, for tæt på, og rebet rundt om banen ville skære mig over i to. Jeg tænkte, at jeg ikke kunne bremse cyklen. Cyklen var meget bedre end mig, og på en eller anden måde lykkedes det mig at få den rundt om hjørnet og beholde føringen i to sving, men så kom tre fyre foran mig på den næste langsiden. Cyklen skulle have en ny motor efter det løb, så da jeg ikke havde tid eller penge til at fortsætte med at køre løb, fik jeg den lavet, solgte den, og så var det slut med at cykle og køre løb.

Lær at køre bil - ordentligt

I stedet tænkte jeg, at det måske var på tide at lære at køre ordentligt. Mine første biler var en nedslidt Mini og i 1981 en Ford Fiesta. Efter dem kom en Mini

Metro, efterfulgt af en ret sporty Escort Harrier. Jeg mødte Rebecca efter arbejde i Maidenhead og kørte hende hjem, og en dag, da jeg ventede på hende, bladrede jeg tilfældigvis i magasinet *Punch*. Der var en artikel om højtydende kørsel, og det lød som noget, jeg kunne lide, så jeg tog et par detaljer. Et par måneder senere befandt jeg mig i Wimbledon i BSM's hovedkvarter for at starte på deres High Performance Course.

På parkeringspladsen stod en Triumph TR8 V8 cabriolet, og medkøreren var John Lyon, den daværende high-performance kørelærer. BSM havde startet HPC i midten af 1960'erne som en civil version af politiets bilkørsel, fordi bilerne blev hurtigere, men undervisningen var ikke fulgt med udviklingen. John Lyon havde været instruktør på Hendon Police School og underviste nu folk i, hvordan man kører hurtige biler sikkert, diskret og hurtigt.

John introducerede mig til TR8'eren. Han viste mig, hvordan jeg skulle køre bilen, og han kørte rundt om blokken et par gange. Så byttede jeg med ham, og vi kørte af sted. Efter 10 minutter bad han mig om at holde ind til siden, og så gik han i gang med at skælde ud på min kørsel. Intet var rigtigt. "Peter, du sidder ikke lige, du bremses forkert, du bruger koblingen dårligt, dit gearvalg er forfærdeligt, og din observation er ikke-eksisterende." Kort sagt, alt var helt forfærdeligt. Han var brutal, men jeg bukkede ikke under for kritikken, for jeg var der for at lære, så jeg spurgte bare: "Okay, hvor skal vi starte?"

Vi startede med en række halvdagsture fordelt over et års tid. Jeg lærte hele tiden. På en af disse køreture tog vi til Silverstone-banen, hvor en af Johns venner testede en Le Mans D-Type Jaguar. John blev tilbudt en køretur, og for mig var det fantastisk at se ham skrike forbi i denne smukke bil, mens motorstøjen gav ekko på de tomme tribuner.

John fortsatte med at arbejde med min kørsel og sagde til mig, at han "prøvede at sætte et gammelt hoved på unge skuldre". Til sidst blev jeg anset for at være god nok til at tage min kørsel til næste niveau, og i 1983 tog jeg hele HPC-kurset med en enorm mængde kørsel i løbet af to meget lange dage. John og jeg kørte over hele Sydengland, fra London til Lincoln og over til Norfolk. På Cadwell Park-racerbanen demonstrerede John, hvor hårdt en bil kunne køre, og hvordan man håndterer den korrekt ved høj fart. Han var en glimrende instruktør. Derefter fik jeg lov til at sætte mig bag rattet, og John guidede min kørsel, mens vi drøede rundt på den snoede asfalt - det var spændende at få en sportsvogn til at leve på den måde. Jeg bestod kurset, og det var John, der virkelig tændte min kærlighed til at køre ordentligt og få mest muligt ud af en bil. I 1985 fortsatte jeg med at tage min HPC Silver Award Night Drive og også

for at bestå den meget anderledes Institute of Advanced Motoring-test. Til min store glæde bestod jeg mange år senere HPC Gold Award.

Det fokus, den præcision og den konsekvens, jeg lærte i HPC, smittede af på mit liv i almindelighed, og tingene begyndte at blive bedre.

Til et HPC-arrangement i 1983 blev Goodwood-racerbanen i West Sussex lejet til en klubkørselsdag. Min ven Giles og jeg besluttede at leje en VW Golf GTI til en weekend, hvor vi skulle drøne rundt på racerbanen og landevejene. Efter at have hentet bilen i London og bemærket, at forsikringen sagde "må ikke bruges på en racerbane", tog vi af sted for at gøre netop det ...

Goodwood var en simpel affære dengang, ikke den smarte destination, det er nu. Vi kørte selv nogle omgange og tog ud med andre medlemmer. Desværre begyndte det at regne kraftigt, hvilket gjorde baneforholdene mere udfordrende. Giles og jeg var i Golfen, og jeg kørte meget hurtigt - for hurtigt, skulle det vise sig. For enden af start/mål-langsiden er der et langt højresving med dobbelt apex og et bump i midten, som hedder Madgwick. Her var vi, på et meget vådt underlag, og fløj ind i svinget med 90mph/145kph. Halvvejs rundt fik bumpet fat i mig, og bilen snurrede meget hurtigt rundt. Den snurrede tre gange den ene vej og to gange den anden vej. Hele tiden piskede rattet rundt i cirkler, dækkene skreg, mens udsigten til græs og asfalt for mine øjne blev grøn/sort, grøn/sort. Jeg forberedte mig på sammenstødet og den store sandsynlighed for, at der ville komme enorme regninger efter at have smadret en dyr, uforsikret bil. På mirakuløs vis stoppede vi på inderbanen uden at have ramt noget som helst og uden skader. Phew! Vi trillede tilbage til pitten og faldt ud af bilen. Den pletfri sorte bil var fuldstændig dækket af græsafklip, men det var også det hele! Alle havde hørt vores eskapade og trak mig nådesløst i langdrag. Efter det ville ingen lade mig køre i deres bil - hvorfor mon? Det var tæt på, men jeg havde været heldig ikke at ramme noget.

På vej videre fra vinbranchen

I 1984 blev jeg forfremmet til den høje titel som "field manager", eller "field mouse", som sælgerne kaldte det, for vinfirmaet, og en sælger ved navn Vera arbejdede for mig. Jeg havde ikke den fjerneste anelse om, hvad jeg lavede. Jeg havde ingen lederuddannelse, og som 23-årig vidste jeg knap nok selv, hvad der var op og ned. Vera gjorde sit, men efter det fantastiske 1983 var 1984 noget af en skuffelse. Jeg havde en fornemmelse af, at det var tid til at komme videre. En af fars venner arbejdede i computerbranchen, og

Jeg begyndte at indse, at det var vejen frem. Jeg begyndte at se mig omkring for at prøve at komme ind i branchen.

I midten eller slutningen af 1984 var jeg på udkig efter et andet job. Mit vinsalgsjob var kun på provision, så det handlede altid om det næste salg. Hver måned var jeg bekymret for afdragene på realkreditlånet, som jeg altid klarede, men jeg ville ikke blive ved med at leve på den måde. Det var tid til at komme videre.

MABX-systemer

I sensommeren 1984 var Rebecca og jeg på ferie med nogle venner på Tenerife - et meget interessant sted. Et bogstaveligt talt højdepunkt var at stå på den allerøverste klippe på Mount Teide. Med sine 3.715 meter er dette bjerg det højeste punkt over havets overflade på alle øerne i Atlanterhavet. Bare det at vende sig om gav mig den mest utrolige 360-graders udsigt over hele øen.

Arbejdsomt følte jeg, at det var det rigtige sted at gå ind i computerbranchen, men jeg havde ingen erfaring. I september 1984 fik jeg et job hos et nystartet computerfirma ved navn MABX Systems. Det betød, at jeg gik ned i løn, men det var en almindelig løn i stedet for provision. Desværre solgte MABX Systems software, som ikke var skrevet ordentligt og ikke fungerede, og min chef lærte mig en masse om, hvordan en lille virksomhed ikke skal drives.

Mit forhold til Rebecca, som engang havde været så tæt og kærligt, var også, smerteligt og sørgeligt, gået i stå. Da det i oktober 1984 kom til punktet "gift dig eller gå fra hinanden", gik vi fra hinanden. Efter seks år sammen var det en hård tid for os begge.

Som månederne gik, forsøgte jeg at holde mig i gang og tog til Polperro med Dave og Andy, mødtes med andre gamle venner, fik nogle nye venner, og i begyndelsen af 1985 tog jeg på skiferie i Andorra.

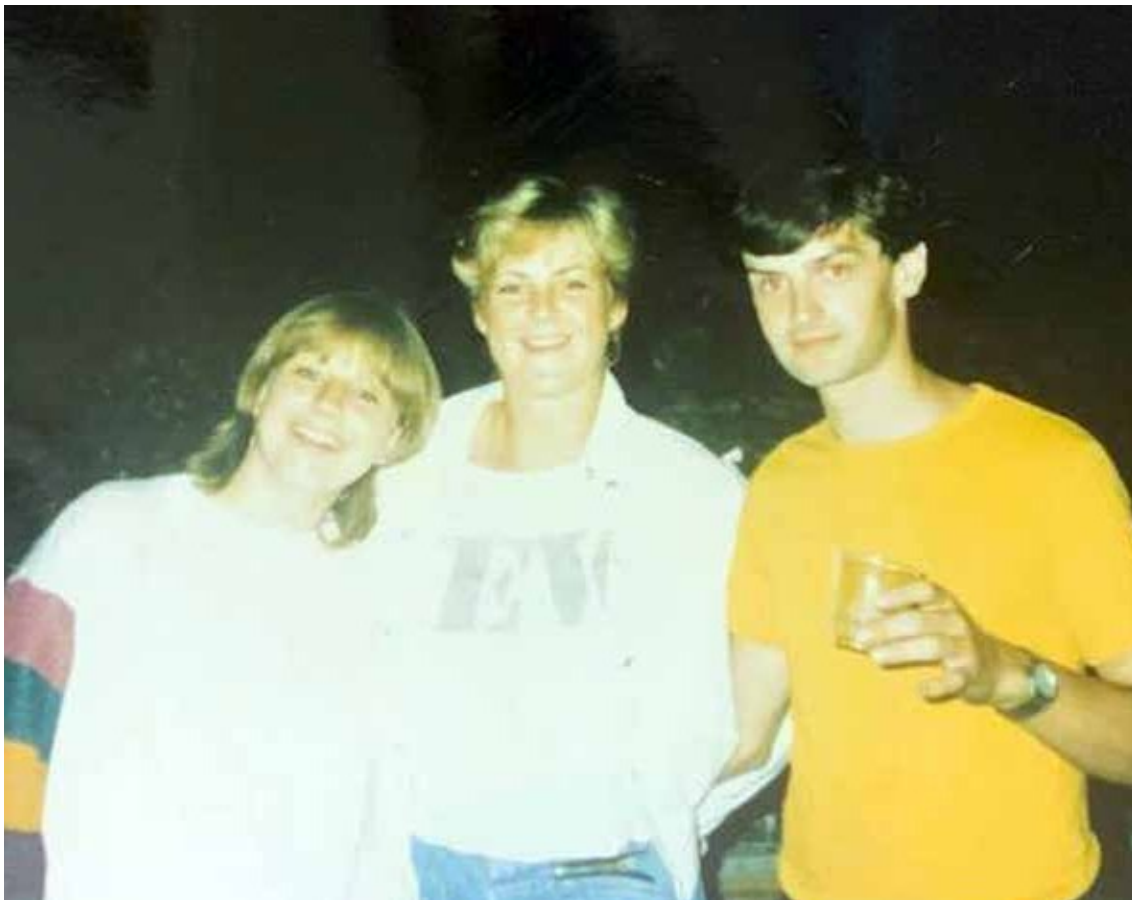
Mens jeg forsøgte at komme i gang med min karriere, overvejede far at gå på pension, og mine forældre var begyndt at overveje at flytte væk fra Syden. Far var 56 år og ville gå på pension som 60-årig. De havde talt om at flytte nordpå i et stykke tid, og i begyndelsen af 1985 købte de et hus i Wennington i Lancashire, hvilket betød, at jeg måtte flytte ind i mit hus i Wallingford, og i løbet af foråret 1985 flyttede jeg gradvist fra Maidenhead til Wallingford. At forlade vores hjemby var en lidt foruroligende tid for os alle.

Rupert var 20 år på det tidspunkt og rejste rundt over det hele. Faren til en af Ruperts venner havde en villa i Dubai og en anden i Spanien. Rupert og hans ven boede mellem de to og havde det sjovt.

I mellemtiden var det ikke ideelt at flytte til Wallingford. Jeg arbejdede i Maidenhead og kendte slet ikke nogen i landsbyen, så mor foreslog, at jeg meldte mig ind i den lokale Young Farmers' Club. Jeg tænkte, at jeg ville prøve - jeg havde trods alt en vis landbrugsbaggrund på begge sider af min familie. Jeg meldte mig ind i Henley Young Farmers' Club i begyndelsen af 1985, og det viste sig, at mors forslag var et rigtig godt forslag. Jeg blev straks budt velkommen af Carol, klubbens formand, og alle de andre. Unge landmænd kommer fra alle mulige baggrunde på landet, og jeg lærte, at de er meget sociale. Mit efternavn, Henry, viste sig at være en stor kilde til morskab og gav mig øgenavnet "Hooray". Det skyldtes, at klubben lå i nærheden af Henley-on-Thames, der er kendt for roning og har mange fine "Hooray Henrys". De fik trykt en T-shirt til mig med ordspillet 'Hooray Henley' på, hvilket var sjovt i 1980'erne.

Young Farmers er en fantastisk organisation. Vi havde regelmæssige ugentlige møder, diskoteker og stalddans og deltog i adskillige lokale landbrugsudstillinger, som alle var gode måder at møde mennesker på. På et diskotek lagde jeg mærke til, at alle de unge fyre fulgte efter en meget spektakulær blond pige. Hun var høj, havde lyserøde ankelstøvler i ruskind, lyserøde hotpants og en "Frankie Says OK"-T-shirt. Oven i købet havde hun en stor, flagrende 1980'er-frisure. At sige, at hun var iøjnefaldende, ville være en underdrivelse. Jeg ved ikke helt hvorfor eller hvordan, men af en eller anden grund endte hun sammen med mig den aften, og det var sådan, jeg mødte Lauren.

Lauren og jeg mødtes i sommeren 1985. Hun var fra Merseyside, bestemt ikke Liverpool, og var professionel rideinstruktør i den lokale stald. Lauren boede i en campingvogn, og det var hun slet ikke glad for. Det fik mig til at føle mig underlig, at hun var yngre end min bror ("cradle snatching" var det udtryk, der blev brugt), men vi kom rigtig godt ud af det med hinanden og havde det sjovt sammen.



Med Lauren (i midten) og en ven, 1985

Vi kunne give hinanden et godt spil squash og tale om alt mellem himmel og jord, og vi tog sammen til de rideture, Hunter Trials, som hun var så glad for.

Hun skiftede job fra rideskolen til at arbejde som groom for en velhavende lokal familie, som ejede en hest af olympisk standard til tredagesstævner. Lauren hjalp med at passe denne hest og flere andre og havde sin egen lejlighed i den smukke herregård, hvilket passede hende meget bedre! Jeg besøgte hende ofte der om aftenen efter arbejde. Når jeg kom hjem sent om aftenen, var udsigten over Chilterns betagende - de klare nætter var de eneste gange, jeg nogensinde har set farver i måneskinnet. Der var bare så smukt og roligt.

Da jeg arbejdede på The Boat Show året før og solgte vin, fik jeg øje på en stand, der reklamerede for Marlborough Action Holidays, og flotillesejladts fangede min interesse. Det drejede sig om fire eller fem 11 meter lange yachter, der sejlede rundt til eksotiske steder, hvor den ældste båd havde en professionel skipper, mens de andre havde uddannede skippere. Gæsterne var besætning, som gjorde, hvad de fik besked på, og forsøgte ikke at komme i vejen. Jeg meldte mig til og betalte for en tur til Grækenland.

Gæsterne mødtes for første gang i lufthavnen og fløj til Zakynthos for at tage på et to uger langt krydstogt rundt om Korfu. Vores flotille tog på øhop fra den ene havn til den anden, så det var en perfekt ferie. Vi sejlede gennem fantastiske øer og krydsede kløften mellem Paxos og Antipaxos nær Korfu.



Sejlads i Grækenland, 1985



Græsk svømning

Da vi lagde til i en bugt, så vi en lille hvid kirke på toppen af en bakke, omgivet af spor og geder. Vi tog en bus derop og hoppede af for at se os omkring. Der dukkede et bryllup op med omkring 30 biler, og folk kastede ris efter brudeparret, så det var den ægte græske bryllupsoplevelse. Efter cirka en halv time hoppede alle ind i deres biler igen og kørte. Vi måtte gå tilbage, men heldigvis samlede en forbipasserende landmand os op. Et par dage senere lagde vi til kaj på Korfu, og det var afslutningen på en helt fantastisk ferie.

I slutningen af 1985 var det slut med MABX Systems, og virksomheden lukkede. Jeg stod uden job og havde brug for et nyt i en fart, da jeg havde et huslån, der skulle betales. Jeg meldte mig til et par jobagenturer og kom til et par samtaler - en med Coca-Cola i det fransktalende Vestafrika og en med Rapid Recall Computers i High Wycombe. Samtalerne var begge planlagt til november, med Coke om mandagen og Rapid Recall om onsdagen. Coke blev så en uge forsinket, men Rapid Recall fandt sted som planlagt. Hvis interviewet med Coke var blevet gennemført, kunne livet have været meget anderledes.

Jeg gjorde mit på dagen og blev tilbudt jobbet hos Rapid Recall med det samme. Jeg underskrev kontrakten med det samme og lovede at sige nej til alle andre stillinger, der måtte komme i min vej. Jobbet var mit.

Jeg startede hos Rapid Recall i begyndelsen af december. Det var en meget fremadstormende virksomhed, og jeg blev budt velkommen med åbne arme. Lauren og jeg blev endda inviteret til julefrokost på et smart hotel, selv om jeg knap nok var kommet ind ad døren. Virksomheden solgte IBM-computere, og mit job som intern salgschef gik ud på at handle med store virksomheder og store olie- og gasforarbejdningsvirksomheder i Storbritannien.

Til at begynde med var jeg ærlig talt ikke særlig god til det. Systemet var meget kompliceret, og jeg lavede mange fejl i de første par måneder. I en kort pause begyndte jeg at stå på ski igen, og i februar tog jeg af sted med nogle venner i en uge i bjergene i Østrig. Forfrisket af min ferie vendte jeg tilbage til arbejdet med fornyet entusiasme.

I foråret 1986 var jeg ved at få styr på tingene, og det lykkedes mig at få den største ordre, der nogensinde var gået gennem afdelingen: 160.000 pund fra et firma i Aberdeen. Det var en betydelig sum penge i 1986 (til en værdi af ca. 470.000 pund i 2024). Alle var vildt begejstrede, og selv om jeg ikke fik nogen provision, var der masser af brownie points. Jeg håbede, at jeg ville få et eksternt salgsjob, som ville bringe mig ud af kontoret.



Med Lauren, 1985

Omkring dette tidspunkt besluttede Lauren, at hun ville videre fra at være ridelærer, og hun tog et job i en finansiell virksomhed i Reading. Hun flyttede ind hos mig og pendlede med toget fra Wallingford. Jeg havde altid travlt med et eller andet, hvad enten det var skiløb, skydning, rejser, squash eller arbejde. Vi var unge, havde det sjovt og gjorde alt, hvad vi havde lyst til. Livet var godt.

Lauren kom op til Wennington for at møde mine forældre, og jeg tog med hende til Birkenhead for at møde hendes mor og familie. Det var fascinerende at besøge Liverpool, men byen var inde i en dårlig periode i 1985, og jeg kunne godt se, hvorfor Lauren havde forladt området.

En dag på arbejdet kom en af de andre sælgere, Andy Dimmock, ind som en hund med to haler. Hans kone havde født deres første barn, og vi havde planlagt at drikke champagne på arbejdet den følgende mandag morgen for at fejre det ordentligt.

Jeg gik hjem den aften og følte, at alt var godt i verden. Jeg boede sammen med en pige, jeg elskede, og mit job gik godt. Jeg glædede mig til weekenden.

Det var fredag den 13. juni 1986.

UNDER

Survival One *14. juni 1986*

Lauren og jeg vågnede op til en lys, solrig sommerdag. I løbet af formiddagen udførte vi den sædvanlige weekendoprydning i huset, og efter en let frokost..., besluttede vi os for at vandre ned og tilbringe eftermiddagen ved floden. Med en taske fuld af håndklæder, badetøj, solcreme og andre ting spadserede vi hånd i hånd gennem Wallingfords gader og over broen til engen på den anden side.



Svømmehal, Wallingford, 1986

Et par flodbåde var fortøjet til bredden, og andre var allerede i floden. De glade skrig fra børn, der legede på det lave vand, blandede sig med den lejlighedsvis lyd af isvognsklokker og grupper, der snakkede rundt omkring. Vi fandt vores plads, rullede håndklæder ud og satte os til rette for at nyde en doven eftermiddag i solen.

Lauren lagde sig ned for at få lidt sol, og efter et stykke tid begyndte jeg at kede mig lidt, så jeg besluttede mig for at gå på opdagelse ved flodbredden. Jeg vandrede langs den sandede, stejlt skrånende, mudrede kant af bredden ca. fem meter nede og padlede ned i det café-au-lait-farvede vand op til lårene, og da det var tidlig sommer, var det køligt; jeg kunne nu se, hvorfor børnene hvinede længere nede ad bredden ved broen. Jeg tænkte, at det ville være sjovt at begynde at sprøjte koldt flodvand op over bredden på Lauren, som døsede tilfreds i det varme solskin. Det faldt i god jord ...

Okay, tænkte jeg, det er tid til en svømmetur, og jeg tog min T-shirt og mine jeans af, så der kun var mine Speedo Budgie Smugglers tilbage. Jeg besluttede, at den bedste måde at komme ned i det kølige vand på var at springe i. Jeg tog et par skridt i løb for at komme fra flodbredden og ned i vandet. Jeg kan nu huske den kradsende, kildende, fjedrende fornemmelse af græsset under min højre fod, da jeg begyndte dykket.



Flodbredden, hvor mit liv ændrede sig

Jeg kastede mig ned i vandet og flænsede overfladen, som jeg havde gjort utallige gange før. Så vendte jeg mig om for at ryste vandet ud af øjnene; eller rettere sagt, jeg prøvede - der skete ingenting. Mine arme, ben og krop ville ikke bevæge sig, så jeg prøvede igen, men stadig intet. Jeg kan huske, at jeg kiggede gennem det lysebrune, uklare vand og tænkte, at jeg havde et problem, fordi jeg ikke kunne trække vejret, fordi jeg lå med ansigtet nedad - så mærkede jeg de første trækninger i mine lunger, som krævede luft. Mine lunger begyndte så at pumpe og hige efter luft. Det drivende behov for luft tvang til sidst refleksen frem, og jeg trak vejret ind. Det kolde vand føltes som en knytnæve, der blev tvunget ned i min hals, dybt ned i mig, fyldte mine lunger, vandet føltes, som om jeg indåndede kold luft en vintermorgen, og så, mens jeg druknede - *sort*.

Efter lang tids bevidstløshed blev jeg opmærksom på noget, der begyndte at tage form som smerte, og til sidst skød en brændende smerte gennem min venstre skulder, mens jeg kastede lunger fulde af Thames-vand op. Det tvang mig til at vågne, og jeg kvækkede: "Vend mig om, min skulder gør ondt." Den var blevet trukket og vredet, da Lauren og andre mennesker havde hevet mig bevidstløs op af floden.

Det er en sjov ting at drukne - sjovt, mærkeligt, ikke sjovt ha-ha. Det var ikke skræmmende, og det gjorde ikke ondt. Lauren reddede mit liv, men smerten holdt mig i live.

Nogen vendte mig om på ryggen, og i det uskyldige junisollys kunne jeg ikke sætte mig op, men kiggede op og så en ring af ansigter omkring mig, som alle så på eftermiddagens underholdning. En af dem, en dreng på omkring 12 år, slikkede på en is, mens han henkastet sagde: "Han er lammet." De ord har man aldrig lyst til at høre, og slet ikke lige der, ikke lige på det tidspunkt, og især ikke fordi den lille snotnæse havde ret.

EFTER

14. til 30. juni 1986

ETil sidst kom der en ambulance. Mandskabet fik mig op på et spinalboard, men gav mig ikke halskrave på, og så bar de mig langs bredden til ambulancen. Indenfor spurgte Lauren og jeg besætningsmedlemmet, hvorfor de ikke havde sat en krave på, og han sagde: "Åh, det skal nok gå, kammerat."

Da jeg ankom til det nye John Radcliffe Hospital, blev jeg opslugt af et organiseret kaos. Lauren forsvandt, og jeg blev omringet af sygeplejersker, læger og røntgenfolk. De begyndte at stikke mig med en nål for at se, hvad jeg kunne mærke, hvilket var meget lidt, og jeg kunne slet ikke bevæge mig. Så blev jeg meget omhyggeligt røntgenfotograferet, og jeg fik lagt katetre og drop, mens min puls, mit blodtryk og min temperatur blev taget. Sådan fortsatte det.

Jeg husker, at vognen blev kørt ind i et forrum, hvor en gruppe maskerede kirurger samledes omkring mig. Noget blev sat rundt om mit hoved, og så hørte jeg en raslen af skruenøgler mod metal efterfulgt af et tryk, der blev strammet omkring mit kranie - strammere og strammere, som om mit hoved var i en skruestik. Jeg kan huske, at skruerne knirkede, da de blev strammet stadig hårdere ind i knoglen, og det mindede mig om min fars træskruer. De fire skruer blev strammet så meget, at jeg virkelig troede, at mit kranie ville sprænge. Jeg har stadig arrene i dag - to i panden og to i baghovedet.

Jeg spurgte, hvad det var, og fik at vide: "Du har brækket nakken. Det her er halotraktion, som holder din nakke fast, så du ikke får flere nerveskader ved at bevæge hovedet."

Det næste, jeg husker, er, at jeg vågnede op den følgende dag alene på en afdeling. Jeg havde en mærkelig følelse af uvirkelighed - som om jeg så alt, hvad der skete, mens jeg følte, at det ikke kunne ske for mig.

Bemærk, at selv om de næste billeder ikke er af mig personligt, får de budskabet frem.



*Et eksempel på en brækket nakke/cervikal rygmarvsskade
(Cervikal spinal fraktur-dislokation; casestudie af A Almuslim på Radiopaedia.org;
<https://doi.org/10.53347/rID-6920>)*



*Et eksempel på en halo med kranietrækkraft
(Hentet fra www.slideshare.net/YashavardhanYashu/03-traction-ppt)*



*Et eksempel på fastgørelse af halo-trækkraft
(Hentet fra <https://kylesblog2011.blogspot.com/p/photos.html>)*

På hospitalet, i traction, fulgte mit liv hospitalets rutiner. Jeg kunne ikke bevæge mig eller føle noget som helst fra hagen og ned.

Senere fandt jeg ud af, at selve overskæringen af rygmarven på grund af knoglebrud kombineret med 'spinal shock', en slags blå mærker eller hævelse af rygmarven, får alt til at lukke ned, inklusive reflekser, fordøjelse og al bevægelse og følelse. Det betyder, at man ikke må indtage mad eller væske i flere dage, indtil tarmlydene kommer igen, hvilket kan tage en uge. I den periode får man alle væsker og næringsstoffer intravenøst. Jeg husker glæden ved at sutte på en lækker, kold isterning på mine udtørrede læber og mund.

Så begynder ventetiden og håbet - vil rygmarvshævelsen falde? Vil følelsen eller bevægelsen komme tilbage? Denne forfærdelige ventetid kan vare i mindst en måned. Ingen ved det, lægerne ved det ikke - man må bare vente og håbe og bede til, at det bliver bedre ...

Der skete medicinske ting med de drop og katetre, der var sat på mig, og i tre lange måneder blev jeg rullet hver tredje time, 24 timer i døgnet, for at beskytte mig mod tryksår. Alt foregik i sengen, uanset om jeg skulle have mad eller tømme mine tarme.

Mine erindringer om de første par dage er fragmenterede. Jeg ved, at far var hos mig, da en hvidklædt læge fortalte mig præcis, hvad der var sket, at jeg havde en alvorlig rygmarvsskade efter at have brækket nakken ved et dyk, og at det som tetraplegiker/quadruplegiker var meget usandsynligt, at jeg nogensinde ville komme til at gå igen.

Det blev aldrig rigtig fastslået, hvad jeg ramte, som fik mig til at brække nakken - det kan have været selve vandoverfladen, den mudrede flodbred eller noget i vandet. Det finder jeg aldrig ud af.

Jeg kan huske, at jeg forsøgte at tale med far, men mistede tråden i samtalen, og da jeg fortalte det til sygeplejerskerne, hørte jeg dem sige: "Åh, det er Valium." Jeg bad dem om at holde op med at give mig det, da jeg ikke kunne tænke klart på grund af det - hvortil sygeplejerskerne svarede: "Det er hele pointen med valium. Det skal få dig til at holde op med at tænke." Forfærdelige ting.

Jeg kan huske, at jeg så det britiske F1 GP og *Brideshead Revisited* på hovedet i de skæve spejle, som de forvirrede sygeplejersker havde rettet mod et fjernsyn. I 1986 var der ikke noget internet, ingen mobiltelefoner, ingen bærbare computere eller iPads. Efter et par uger i Oxford blev jeg overført til National Spinal Injuries

Centre på Stoke Mandeville Hospital i nærheden af Aylesbury.

Giv aldrig op juli 1986 til marts 1987

Hvis du går igennem et helvede, så bliv ved med at gå.

Winston Churchill

Afdelingerne på Stoke Mandeville var alle farvestrålende, efter at der var blevet bygget en helt ny afdeling i 1982. Som nyindlagt fik jeg et privat værelse på St Francis-afdelingen under søster Roses kyndige omsorg.

Ikke længe efter min ankomst opdagede jeg den sande betydning af ægte fysisk smerte. Min venstre skulder var blevet beskadiget, da jeg blev trukket op af vandet og slæbt op ad flodbredden, og smerten fra den skade dominerede nu hver eneste vågne time. Den eneste måde at stoppe den på var ved, at nogen løftede armen og holdt den lodret op for at fjerne al vægt fra leddet, men det kunne kun lade sig gøre i korte perioder. Smertestillende medicin virkede heller ikke. En af dem mindskede smerterne, men det fik mig til at føle, at jeg svævede halvvejs mellem sengen og loftet. Jeg var også sikker på, at jeg var USA's præsident, og at jeg havde løst alle verdens problemer på en halv time - nemt. Problemet var, at når pillerne forsvandt, kunne jeg ikke huske svarene på problemerne - og smerterne kom tilbage.

Erindringen om smerten forsvinder. Jeg ønskede at fastholde en vision af denne smerte i mit sind, mens den fandt sted. Jeg forestillede mig den som en gammeldags smedje, der røg i ildens varme. Smeden selv var en stor, skaldet, barbrystet bølge af en mand med hænder som hamre. Han var i færd med at presse et stykke jernstang på en halv tomme ind i

Han bankede jernstangen ind i ilden, indtil den var hvidglødende og gnistrede af varme, og så bankede han den til en grov spids på sin ambolt, mens gnisterne fløj. Efter at have varmet jernspidsen op til hvid varme, tog han en stor hammer, satte den brændende varme spids på huden af min venstre skulder og smadrede jernstangen, så det spyttede, brændte, boblede og rev lige gennem leddet og ud på den anden side. Så smed han k ø l l e n , tog fat i jernstangen og med sin fulde vægt, mens han vred, rev og trak, tvang han den frem og tilbage, raspede gennem knoglerne i leddet og skar muskler, nerver og kød over. Jeg kan huske, at jeg lå der i et stille lille rum og skreg lydløst, mens denne scene spillede for mit indre blik, og jeg vidste, at det var præcis sådan, det føltes. På overfladen af min hud var der selvfølgelig ikke et eneste mærke.

Heldigvis forsvandt smerterne med tiden. Jeg føler med folk, som har langvarige smerter, der ikke kan behandles.

Efterhånden som mit indre system, dvs. blodtryk, tarme, temperatur og så videre, genvandt en vis stabilitet, gik tiden, indtil jeg en dag hørte tumult på afdelingen og folk, der talte fransk. Det så ud til, at en ung dreng fra Paris havde været i London på et sprogudvekslingsbesøg, havde set forkert, da han krydsede gaden, *og bang!* Han var blevet ramt af en bil. Næste stop var en rygmærvsafdeling. Hans forældre var der, men de tog af sted om aftenen. Den stakkels dreng talte ikke engelsk, og sygeplejerskerne talte ikke fransk, og en aften blev han hysterisk og kastede rundt, hvilket let kunne have gjort hans ufuldstændige skade til en fuldstændig skade.

Nu blev tingene surrealistiske. Jeg fortalte sygeplejerskerne, at jeg talte fransk, så de gik i panik, efterhånden som den stakkels dreng blev mere og mere ophidset, kobledede mig fra Gud ved hvilke maskiner og kørte mig, stadig fastgjort til spinal traktionsudstyr, dropstativer og blodtryksmålere i en hospitalsseng, ud af min stue og tværs over afdelingen, så jeg kunne få en snak med François. Da han var kommet sig over sin overraskelse over at blive tiltalt på fransk, beroligede jeg ham ved at forsikre ham om, at hans mor ikke havde forladt ham, og at hun ville være tilbage ved morgenmadstid - hvilket hun også var - og at han skulle ligge stille. Roen vendte hurtigt tilbage. Surrealistisk. Jeg så ham aldrig igen.

Nogle uger senere blev jeg overført til rehabiliteringsafdelingen St George's, som skulle blive mit hjem de næste fem måneder.

Min overlæge var Dr. (nu professor) Hans Frankel, som havde været på afdelingen siden grundlæggeren Ludwig Guttmans tid. Jeg følte mig heldig at have sådan en eminent læge, selv om hans måde at være på var "direkte", og kommunikationen mellem patient og læge ikke var hans stærkeste side. Jeg

kunne godt lide ham, men jeg vidste aldrig helt, om han lavede sjov eller ej.

Rutinen i hospitalslivet tog over. Fysioterapeuterne kom efter morgenmaden, men der er ikke meget, de kan gøre, når man ligger i traktion og slet ikke kan bevæge sig. Da vi nu var i stand til at spise, blev det tydeligt, hvor ulækker hospitalsmaden var - selv sygeplejerskerne var forlegne.

Vi prøvede en bladrebog, så jeg kunne læse. Min far tog en af mine yndlingsbøger fra barndommen, *Reach for the Sky*, om Douglas Bader, en såret jagerpilot under krigen, som mistede begge ben i et flystyrt. Bladvenderen virkede ikke, men forsøget fik mig til at tænke, at Douglas Bader havde det nemt.

Far besøgte os, når han kunne. Som den gammeldags englænder han er, var han ikke meget for at åbne op og kramme, men senere var en berøring på min skulder, da jeg kæmpede for at skubbe min kørestol, velment og dybtfølt for os begge.

På dette tidspunkt fik jeg lov til at få besøg, og jeg var utrolig heldig at have mindst én besøgende hver dag i de mange måneder, jeg var indlagt. De var vidunderlige, og jeg var meget ked af det på de menneskers vegne, som ikke havde en eneste besøgende under deres ophold. En af mine mest regelmæssige besøgende var min gamle ven Dave Machon.

Året før havde mine forældre solgt deres hus i Berkshire og købt en gammel gård i Lancashire. Min mor kaldte altid det år, fra sommeren 1985 til sommeren 1986, for sit "sabbatår". Mor kom ned en gang om ugen fra Lancashire for at tilbringe en dag eller to på hospitalet.

En dag var Dave der sammen med min mor. Det var frokosttid, og mor var ivrig efter at nå sit tog. Hun gav mig en McBurger, snakkede med mig, snakkede med Dave, kiggede på sit ur og var sikkert desperat efter en smøg og en gin og tonic. Husk, at jeg stadig lå fladt på ryggen i traction, fuldstændig ubevægelig. Pludselig flænsede et brændende lyn af smerte gennem mit højre øje. Smerten var hvidglødende i et ubeskyttet øje, og jeg begyndte at råbe og skrike: "Arrrrrrrrrrrrgh! Der er noget i mit øje, få det ud, få det ud!"

Mor sagde: "Hold op med at være sådan en baby. Jeg skal nå et tog." Så begyndte hun at proppe mere McMankyburger ned i min skrigende hals. Dave græd på dette tidspunkt af hysterisk latter og var ved at pisse i bukserne af grin, mens han hang i enden af sengen for ikke at vælte. Imens skreg jeg stadig, for jeg kunne jo slet ikke bevæge mig, og jeg kunne ikke tørre mit øje, før det til sidst gik op for mor, at der i hendes hast med at give mig frokost var faldet noget ned i mit åbne øje, og det var en klump råt løg dækket af mayonnaise. Det er ikke rart, når man får det i øjet. Med et harrumph,

Hun tørrede det væk og gik hen til stationen. Dave tog sig til sidst sammen og mumlede til mig: "Du er den første person, jeg nogensinde har hørt bruge F-ordet til sin mor." Det var jeg slet ikke klar over.

En anden morgen var sygeplejerskerne i gang med at gøre os patienter klar til dagen. Nu havde mandlige patienter som følge af vask ofte det, der er kendt som "morgenstivhed". Nogle sygeplejersker kastede et håndklæde over Mr Willy for at lave et telt, indtil han var faldet til ro, mens andre gav ham et slag på næsen, hvilket havde samme resultat. Rygtet blandt de fnisende sygeplejestuderende var, at en af os, Mark, som var blevet stukket gennem halsen af en "ven", var ejer af et særligt fint eksemplar af arten *Biggus dickus*. Denne dag skulle Mark tisse, og Nursey puttede hans enøjede bukseslange ned i en tisseflaske (det var tykke glasflasker dengang). Denne opmærksomhed vækkede dyret, og "morgenstivheden" rørte på sig. Mark, som havde fuld følesans, følte, at Mr Willy blev lidt stram i flasken - og de her tingester har en indvendig diameter på 2 tommer/5 cm - så han bad sygeplejersken om at fjerne flasken. Den rødmende sygeplejerske forsøgte at fjerne flasken, men jo mere hun trak og skubbede, jo sværere blev problemet, så at sige.

Sygeplejersken løb ud for at hente hjælp, og en hel sværm af hysteriske 18-årige løb derefter ned på afdelingen for at inspicere denne mammutknold, der sad fast i en tisseflaske. De prøvede alle sammen at trække flasken af, men hans pik begyndte at dunke lilla og udvide sig endnu mere, mens Mark hylede stedet ned. På dette tidspunkt kom søster Mackenzie ind som et slagskib og spredte sygeplejerskerne. Da hun så problemet, sagde hun: "Det bliver snart ordnet." Så gik hun et øjeblik og kom tilbage med et glimt i øjet og en stor hammer i hånden for at smadre flasken. På dette tidspunkt begyndte Mark virkelig at jamre og frygtede for sin manddom - den grinende søster erstattede derefter hammeren med en pose is, og så var det krympevillaen, der kom. Denne saga gjorde Mark meget flov, men gav os andre et godt grin. Man er nødt til at grine selv på, eller måske især på, en rygmarvsafdeling.

Hver aften gjorde Lauren mig klar til natten. Hun satte mine Walkman-høretelefoner på, så jeg kunne falde i søvn til mit yndlingsbånd - *Love Over Gold* af Dire Straits. Med det og et godnatkys var hun væk, og jeg var alene med mine tanker. Jeg faldt altid i søvn til Mark Knopflers melodiske guitarmusik i *Telegraph Road* for så at blive vækket af *klikket* i slutningen af båndet.

Det var på det tidspunkt, at mine tanker gik amok.

Mens jeg lå i det stille, lysegrønne nattelys, og trækket forhindrede mig i at dreje hovedet til højre eller venstre, kom den uundgåelige realitet, at jeg havde brækket nakken, ned over mig.

Mit liv og mine håb og drømme lå lige så smadret og splintret og knust som nerverne og knoglerne i min rygsøjle. Jeg var totalt lammet; jeg kunne ikke sætte mig op og gå min vej, og det ville ikke blive bedre, for ingen kunne gøre det 'godt igen'. Jeg blev konfronteret med, at "sådan er det - du kan ikke bevæge noget som helst; alt, alt, *ALT* skal gøres for dig i al evighed, indtil du er en lille gammel mand og dør". Det var på det tidspunkt, at tristheden overvældede mig, og tårerne vældede op fra mit indre. Det var ikke hysteriske tårer fra et barn, men dybfølte hulk fra en ung mand, som har mistet alt, men stadig er i live. Erkendelsen af, at jeg ikke kunne begå selvmord, selv om jeg havde villet, gjorde mig endnu mere fortvivlet. Tankerne udkæmpede endeløse kampe i mit kranium - og kæmpede for at håndtere denne nye forfærdelige virkelighed. Det voldsomme hjernearbejde var så rasende og så højt, at jeg er overrasket over, at ingen hørte det, da det bragede rundt i mit hoved. Min håbløshed, hjælpeløshed, totale fortvivlelse, frygt, uforståenhed, selvmedlidenhed, fortrydelse, "Det er ikke fair", "Hvorfor mig?" "Hvorfor mig?" "Hvorfor mig?"



*Et eksempel på kranietraktion - jeg tilbragte tre måneder sådan her i 1986
(Hentet fra www.researchgate.net/figure/Figura-1-Visao-lateral-da-colocacao-do-halo-craniano_fig1_286888499)*

Mens jeg lå der, kunne jeg kun bevæge og føle mit ansigt, mine øjne og min mund - intet under min hals fungerede.

Tårerne vældede op og fyldte mine øjenhuler, og jeg græd stadig med et dybt hulk indimellem, tårerne flød over mine øjne, da jeg ikke kunne tørre dem væk, for at flyde ned over mine ører og suge sig fast i puden under min nakke, som blev kold og våd som for at minde mig om min elendighed.

Fanget inde i mit hoved med mine tanker gentog dette scenarie sig hver aften, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned ...

Alene.

Til sidst faldt jeg i en urolig søvn, kun for at blive vækket ved midnat af natsygeplejersken Pat, som gav mig mine sovepiller. Åh ja, det skete. Da jeg var blevet vækket, kunne jeg høre et opkald i ny og næ, men så lød der en blid, regelmæssig snorken rundt omkring på afdelingen, mens en af os sov som en uskyldig - det var selvfølgelig Pat.

Blæretræning med Angelo

En morgen efter morgenmaden lå jeg og døsede, da gardinerne omkring min seng blev trukket for, og jeg vågnede langsomt ved at høre en rytmisk skrabende lyd. Nu kan du måske beskylde mig for at leve et beskyttet liv, men jeg havde ikke forventet at se en stor, smilende sort mand med min tissemand i den ene hånd og en barberkniv i den anden. Da jeg var meget knyttet til min tissemand, begyndte jeg at bede.

Jeg behøvede ikke at bekymre mig, for alt, hvad Angelo gjorde, var at barbere mig. Angelo var 'tissemanden'. Hans speciale var alt, hvad der havde med blærer at gøre, og han var en absolut mester i sit håndværk. Han var også et af de sødeste og rareste mennesker, jeg nogensinde har mødt, og et af de lykkeligste. Han havde fundet sit kald, og hans glæde lyste ud af ham, da han hjalp mennesker, hvis liv var blevet ødelagt af en rygmarvsskade. Han var der for at blæretræne mig, dvs. give mig mulighed for at lade vandet uden brug af kateter med alle de problemer, det medfører, og i stedet bruge et drænage-kondom. Det er en kompleks færdighed, som kræver stor forståelse for blæremusklerne. Han fik styr på mig i løbet af en uges tid, og jeg fortsatte med at bruge hans metode i 20 år. Tak skal du have, Angelo.



Et eksempel på at bære en hård krave, som jeg gjorde kort før jeg stod ud af sengen for første gang i 1986 (taget fra www.halozone.com/broken_neck/broken_neck.shtml).

En milepæl var, at jeg efter tre måneder fik fjernet min halotraktion. Jeg havde delt en tosenstue med en fyr ved navn Doug. Han var kommet til skade i en bilulykke, hvor en af hans venner havde kørt for stærkt, bilen var rullet rundt, og det øverste af forruden var faldet ned i hovedet på ham, som var forsædepassager. I begyndelsen så vores skader ud til at være de samme, men med tiden kom han sig mere og mere, så efter tre måneder var han stort set rask. Det var jeg ikke.

For mig var der kommet relativt lidt tilbage - kun delvis bevægelse og følelse i mine arme og hænder.

Min traktion skulle fjernes en dag før hans, og han var skidebange for, at det ville gøre ondt, men på grund af hans bedring var jeg ikke særlig sympatisk indstillet. I sidste ende gjorde det ikke ondt på nogen af os, og efter tre måneder, hvor vi havde blottet vores sjæle for hinanden, sagde Doug aldrig mere et ord til mig, da han var færdig. Han løb forbi mig en gang på gangen, mens en fysioterapeut tjekkede hans gang, og det var det.

Et par dage efter at glorien var blevet fjernet, var det min første dag ude af sengen. Efter tre lange, lange måneder i sengen var jeg, som du nok kan forestille dig, ivrig efter at komme op. Sygeplejerskerne advarede mig om, at blodtrykket ville blive et problem, dvs. at jeg ville besvime. Efter et par dage med hævet hovedgærde fik de mig op, og på trods af alle de kirurgiske strømper og bælter var jeg ude i løbet af få sekunder. Med tid og tung medicin fik de mig helt op i slutningen af september 1986. NHS var stadig menneskelig dengang, og på den første dag fik man en dåse øl. Aldrig har varm, pisse-tynd Ind Coope Light Ale smagt så godt eller været så stærk, blandet med guderne må vide hvilke stoffer. Det var meget værdsat.

Nyfødte babyer er som supermænd sammenlignet med styrken hos en ny tetraplegiker. Bare det at sidde og trække vejret er for meget - når det kommer til at tænke eller tale, så glem det.

Min første kørestol var en Everest & Jennings. Disse tingester, der blev designet årtier tidligere, er kampvogne - tunge, lede at skubbe, modstandsdygtige over for at køre i en lige linje eller dreje, svære at få ind i biler og umulige at justere. Min havde kun én god egenskab: Efter tre lange måneder fik den mig ud af sengen.



Første dag ud af sengen, med Lauren, 1986

Jeg sad fastspændt i noget, der lignede en elektrisk henrettelsesstol, og prøvede at skubbe den fremad. Det lykkedes ikke. Overhovedet ikke. Fysioterapeuterne satte små læderhandsker på mine hænder for at beskytte huden, men med dem og på grund af de forkromede skubbefælde havde jeg ikke noget greb at skubbe med. Det var frustrerende. Jeg ville blive meget fortrolig med frustration i alle dens former i de kommende år.

Mor, far og mange venner var på besøg, og de mange besøg opmuntrede mig enormt og forhindrede mig i at blive oversvømmet af selvmedlidenhed og depression. Jeg følte altid, at jeg var nødt til at tage mig sammen, når folk havde gjort sig den ulejlighed at besøge mig. Ingen har lyst til at være sammen med en enstavelsesagtig sur gammel lort. Jeg tror, at disse besøg, kombineret med dette påtvungne modige ansigt og min naturlige glashalvfylde karakter, gjorde hele forskellen i håndteringen af tingene.

Omkring dette tidspunkt blev jeg flyttet fra en afdeling med to senge til en afdeling med seks senge. Sammen med et par andre var min nye ven Paul, en anden patient, der, ligesom Arthur, en meget tatoveret Hells Angel, der som forventet havde brækket nakken, da han var faldet af sin motorcykel. Nu, i sengen, var der folk at snakke med. En aften var vi alle stille og roligt gået i seng, da stilheden blev brudt af en dundrende, kindrystende prut. Arthur sked i bukserne af grin og sagde stolt: "Det er sgu første gang, jeg har pruttet, siden jeg brækkede nakken. Den var god, ikke?" Vi faldt alle sammen om. På en rygmarvsenhed, som i livet, er det bedre at grine end at græde.

Hver søndag tog en gruppe af hans massive, læderklædte Hells Angels-venner ham loyalt med ud på en dag. Da det indebar at binde en nyligt skadet tetraplegiker fast bag på en motorcykel, gik hans overlæge amok, men Arthur havde det sjovt.

For mig var hver dag og hver eneste ting frustrerende. Jeg kunne ikke gøre noget som helst, og jeg opdagede, at frustration har en uendelig variation - en blid smertende brok, der stiger til en mere fyldig kværnen, der går op til korte, skarpe 'fucking hell' til en fuldkommen skrigende, brændende vrede. Frustrationen ledsager mig konstant, for eksempel skrives dette med en finger, og langsomheden i denne proces er frustration af den kværnende slags.

Det tilsyneladende flade, jævne linoleumsgulv på afdelingen var faktisk en bjergkæde for mig, og det var umuligt at skubbe på det i min kørestol. Jeg sad fast i fald og slinger, som tilsyneladende var usynlige. Fysioterapeuterne (de kaldte sig selv "fysioterrorister") kørte mig hver morgen til Pooh Corner, fysioterapeuternes træningscenter. Der stillede de mig op i et ståstativ for at øve

mig i at balancere og spændte mig fast i vægtmaskinerne for at træne mine biceps og brystmuskler. Jeg indså, hvor svag jeg var, da jeg opdagede, at jeg slet ikke kunne bevæge mekanismen, selv om der ikke var vægte i den.

Eftermiddagene blev brugt på ergoterapi, men i disse dage før computeren var der ikke meget, en tetra kunne gøre, bortset fra at chatte med terapeuten. En eftermiddag var vi tre: min nye ven Paul Fisher fra Zambia (motorcykelulykke) med sin dejlige kone, Myra, og mig. Myra lagde en chokolade på bænken foran os og sagde: "Den, der kan nå den, kan få den." Trods vores store anstrengelser kunne ingen af os nå den, så hun spiste den foran os. Det var frustration af den korte, skarpe slags. Jeg holdt kontakten med Paul, efter at han var blevet udskrevet fra hospitalet, og hørte, at det hele var blevet for meget for Myra et års tid senere, og at denne dejlige dame havde begået selvmord og efterladt Paul, som v a r en C4/5 tetra med et meget dårligt helbred, med to unge piger under 11 år at tage sig af. Paul, pigerne og jeg skulle mødes igen i Cape Town i Sydafrika, men det ville ligge mange år ude i fremtiden.

En anden form for fysioterapi var hydroterapi. Det rygtedes, at man i det mindste kunne se sin fysioterapeut i badedragt, hvilket gjorde det hele lidt sjovere, men Ruth, min fysioterapeut, var alt for klog til det, og jeg endte med Harry, som ikke havde den store, svedige brystkasse, jeg havde forestillet mig. Nå, men jeg stod ved vandbassinet og var ved at blive udstyret med gummiringe, børnearmbånd og slynger, da jeg opdagede, at en andens lort lå og boblede på bunden af bassinet og lokkede mig ind.

Da jeg lå i det 37 °C varme vand og svedigt greb mig om skuldrene, begyndte Harry at svinge mig blidt til højre og venstre for at aflaste min rygsøjle og mine led. At se, men ikke mærke, min krop, mine ben og fødder, der langsomt svingede som tang i havet, med den søde lugt af klor i næsen og lyden af vand i ørerne, fik mig til at droppe hydroterapi for livet.

Dagene gik. Jeg fik skubbet kørestolen ud af afdelingen og befandt mig på toppen af en kort skråning ned mod Pooh Corner. Skulle jeg prøve det eller ej? Så snart jeg begyndte at bevæge mig, indså jeg, at jeg havde begået en fejl. Jeg havde hverken greb eller balance til at bremse, da stolen accelererede hurtigt og forsigtigt drejede til højre. Da jeg så branddørens stålramme nærme sig, vidste jeg, at det ville gøre ondt. *Et smæld* fra fodpladen, *et smæld* fra min pande, først ind i dørkarmen og derefter ned på gulvet, da stolen vendte rundt. Sygeplejerskerne og min overlæge var ikke begejstrede - og ja, det gjorde ondt. Tyve år senere kom jeg ned ad den skide skråning uden problemer!

Hver eftermiddag blev alle afdelingens fjernsyn indstillet på *Blockbusters*. Patienter og sygeplejersker råbte svar på spørgsmålene, hvilket hjalp dagen med at gå med lidt sjov. Maden fulgte efter, men var ofte så ulækker, at den var uspiselig. Indbagt lammekød var det værste. Måske sammensat af hov,

Den hoppede godt, men trodsede kniv og tænder. Sådan opstod McDonald's-løbet. I løbet af mine måneder på hospitalet spiste jeg så mange burgere, da menuen fra 1986 var så begrænset, at jeg ikke kunne klare en anden i mere end fem år, efter at jeg var kommet hjem.

Indgangspartiet var på det tidspunkt indrettet som et hotel med et bredt rødt tæppe, masser af yuccaplante, vandposter og røde velourbænke under vinduerne - i ægte 1980'er-stil. Nu, hvor jeg var ude af sengen, var det et godt sted at sætte sig væk fra afdelingen. Selv om han skulle arbejde, slap min ven Dave på en eller anden måde af sted og tilbragte timer sammen med mig der i mange, mange måneder - bare for at tale ud og lytte. Sammen med andre reddede Dave mig. Jeg vil aldrig glemme, hvad han gjorde for mig, da jeg havde allermest brug for det. Jeg har takket ham siden, men vil gøre det igen, her og nu - tak, Dave.

Hvis det er hårdt at skubbe på lino, er det som at gå gennem dyb sne/mudder/sand at skubbe på tæpper. I løbet af uger og måneder forsøgte jeg at skubbe mig frem til hoveddøren for at møde Lauren, når hun kom hver aften. Frustrationen over min egen svaghed ved ikke at kunne gøre det var af den tårevædede vantro slags. Til sidst overvandt jeg metalfugen mellem linoleum og gulvtæppe og nåede at møde min elskede ved skydedørene. At se hende var højdepunktet på hver eneste dag på hospitalet.

Vi snakkede, holdt i hånd, krammede, delte McManky-burgere og snakkede med andre på afdelingen. Nogle af de andre skader var fald fra lastbiler, en var blevet knust af en gravemaskine på en byggeplads, en anden var kommet til skade, da han spillede rugby, og resten var bilulykker, fald på hesteryg, motorcykler, dykker- og windsurfingulykker, og indimellem var der også mere prosaiske snublen og snublen. Næsten alle var mænd under 35 år.

En eftermiddag i oktober skubbede jeg mig langsomt tilbage fra OT til afdelingen ad den lange korridor - en måske 100 meter lang gangbro, uopvarmet og med enkeltglas. Undervejs bemærkede jeg en mærkelig effekt i mine øjne. Det blev gradvist værre og dannede en funklende aura omkring mit syn - som de funklende farver i et kalejdoskop. Så lagde jeg mærke til, at jeg mistede følelsen i min tunge. Nogen bemærkede min nød og skubbede mig ind på afdelingen. På det tidspunkt kunne jeg høre, men ikke forstå, at folk talte, og jeg var begyndt at rase og råbe. Jeg blev lagt i seng, og på det tidspunkt var jeg helt ustyrlig, men jeg kunne se bekymringen i sygeplejerskernes ansigter - og så gik jeg helt fra forstanden.

Jeg hørte senere, at min tilstand havde fået alarmklokkerne til at ringe, for det var aldrig sket før. Mens jeg stadig rasede, men var bevidstløs, kørte

sygeplejerskerne mig i en seng til St Francis, den akutte behandlingsafdeling. På vejen mødte vi Lauren, som var på vej ind. Tilsyneladende, selvom jeg ikke husker noget af det, var det øjeblik

Jeg så hende, min rablen stoppede, og da jeg så hende i øjnene, sagde jeg meget tydeligt til hende: "Jeg elsker dig."

Jeg vågnede næste dag og følte mig fuldstændig drænet. På trods af talrige undersøgelser, hjernescanninger og andre tests blev årsagen til mit "flip", som vi kaldte det, aldrig fundet. Efter at have haft og håndteret lignende, men mindre alvorlige hændelser siden, tror jeg, at årsagerne var/er en kombination af lav kropstemperatur, lavt blodtryk, lavt blodsukker eller salt, begrænset cirkulation og lavt iltniveau i blodet. Denne mærkelige aura dukker stadig op fra tid til anden, selv nu, mere end 35 år senere, men jeg ved, hvordan jeg skal håndtere den.

Min fødselsdag fandt sted, mens jeg lå på hospitalet. Far tog Lauren og mig med til frokost på et sted, han kendte, The Bell i Aston Clinton. Efter den efterhånden velkendte kamp for at komme ind på stedet husker jeg, at jeg sad ved det smukt dækkede bord, fastspændt i min stilladslignende kørestol, ude af stand til at spise eller drikke uden hjælp, og tænkte, at det ikke lige var sådan, jeg havde forestillet mig, at jeg skulle fejre min 25-års fødselsdag.

Kort tid efter besluttede lægerne, at jeg var rask nok til at tage hjem i en måned til jul, under forudsætning af at jeg ville vende tilbage til hospitalet i endnu en måned, og hvis det gik godt, kunne jeg forlade hospitalet. At tage hjem til jul var noget af en sløring - byggearbejdet med at ombygge laden ved mine forældres hus var i gang, og vores soveværelse var min mors boksrum, komplet med flygel og blomsterarrangementer. I dette gamle hus fra 1680'erne lå alle rum på forskellige niveauer, og bare det at gå ud i køkkenet krævede, at man gik op og ned ad ni trin.

Alt gik godt, og inden vi tog tilbage til hospitalet, fejrede vi Laurens fødselsdag. Hun og jeg var enige om, at vi ville blive sammen på trods af dette brutale chok i mit og hendes liv. Selv om hun havde en dyb modvilje mod det nordlige England, havde hun besluttet sig for at sige sit kontorjob op og vende tilbage nordpå med mig. Da hun var fra Merseyside, havde denne modvilje oprindeligt drevet hende sydpå, men hun vendte tilbage på grund af mig, selv om vi kun havde kendt hinanden i et år. Far beskrev hende som "1 ud af 10.000". Det var især sandt, hvis man tænker på, at Lauren kun var 20 år, da jeg brækkede nakken.

Da jeg kom tilbage til hospitalet, flyttede jeg afdeling. Min sidste måned på Stoke Mandeville var på St Joseph's afdeling, hvor jeg havde den luksus at have et enkeltværelse, så jeg kunne nyde den mest sjældne fornøjelse på hospitaler - ensomhed. Når man konstant har været omgivet af så mange mennesker i månedsvis, er det vidunderligt bare at være alene og have lidt personlig plads.

De sidste par uger var en god overgang. I stedet for at sygeplejerskerne tog styringen, fik jeg at vide, at jeg skulle spørge dem om, hvad jeg ville have eller havde brug for som en øvelse i, hvordan livet ville være uden for hospitalet.

Ugerne gik fredeligt og uden de store dramaer, og i slutningen af februar gik dr. Frankel med til, at jeg kunne rejse. Selve dagen var et virvar af sidste øjeblikks detaljer og ventetid, som kulminerede i et underligt antiklimaks: "Åh, jeg troede, du allerede var taget af sted", for at sende mig videre.

Sygeplejerskerne fyldte bilen med et par ugers medicinske forsyninger og vinkede os af sted.

Rygmarvsskade

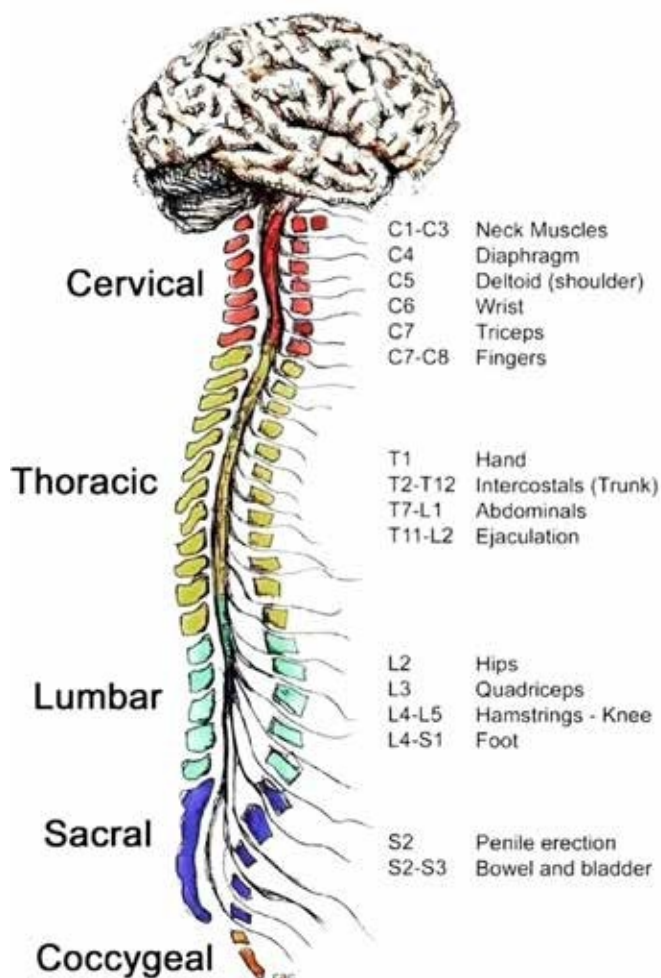
Så hvad er en rygmarvsskade/tetraplegi/quadriplegi?

Det lærred, som alle detaljer i mit liv er malet på fra nu af, er at leve med en komplet C5/6 rygmarvsskade.

Rygmarven er den del af centralnervesystemet, der ligger i rygmarvsknoglernes beskyttende hulrum, og som formidler nerveimpulser til/fra hjernen og resten af kroppen. Det fungerer lidt som et megabredbåndskabel til internettet. En rygmarvsskade betyder skade på rygmarven inden for knoglerne/hvirvlerne i nakken og ryggen, der strækker sig fra kraniet til halebenet.

Det er muligt, og overraskende almindeligt, at brække knoglerne uden at få skader på rygmarvsnerven. Delvis rygmarvsskade er også mulig, hvor en vis funktion bevares - det kaldes en "ufuldstændig skade". En "komplet skade" er, når rygmarven faktisk er helt afskåret, som et overskåret/ødelagt internetkabel, og det er den skade, jeg har.

Jo højere oppe på rygmarven skaden sker, jo mere bevægelse og følelse mister man, og jo sværere bliver livet. Ved rygmarvsskader kaldes en brækket nakke for tetraplegi/quadriplegi (græsk/latin, hvilket betyder, at alle fire lemmer er påvirket), og et brud længere nede på ryggen kaldes paraplegi (græsk, hvilket betyder, at to lemmer er påvirket).



*Diagram, der viser nerver og hovedfunktioner
(Taget fra Murray Osteopathic Clinics Facebook-side:
<https://www.facebook.com/photo/?fbid=267965739187913&set=ecnf.100079234652623>)*

Min skade er et brud og en forvridding af den femte og sjette halshvirvel og er et klassisk brud på nakken. Skaden har ændret mit liv på alle mulige måder. Men har den ændret mig væsentligt? Jeg spurgte en af mine gamle venner, og han svarede: "Nej, du er stadig det samme fjols, som du altid har været!" Jeg tog det som en kompliment.

Seriøst tror jeg, at det at have en rygmarvsskade måske forstærker/polariserer medfødte personlighedstræk. Så for eksempel beslutsomhed eller vrede eller angst eller evnen/umuligheden til at ændre sig og være positiv eller negativ forstærkes. Hvis de fleste mennesker enten er "dem, der gør det" eller "dem, der ikke gør det", bliver disse karaktertræk ofte mere udtalte, så nogle mennesker fortsætter med at leve et fuldt og rigt liv efter deres ulykke, mens andre desværre ikke gør det. Det er naturligvis op til hver enkelt, og jeg respekterer alles valg, men personligt synes jeg, det er for nemt at give efter for fortrydelse, bitterhed, fortvivlelse og tristhed. Livet er der stadig, om end på en helt anden måde.

For at bruge en af Stephen Kings sætninger: "Enten får du travlt med at leve, eller også får du travlt med at dø. Det er dit valg.

Fysisk fungerer intet under mine armhuler. Ingen balance, tarm- eller blærekontrol, ingen benbevægelser, ingen fingre/greb, ingen følelse, ingen kontrol over kropstemperaturen, ingen kontrol over blodtrykket, ingen kontrol over lunger/hoste (jeg trækker vejret ved hjælp af mellemgulvet) - og det er de nemme ting.

Jeg kan delvist bevæge mine hænder, men ikke mine fingre, og jeg kan bruge mine biceps, men ikke mine triceps. Med anstrengelse og trickbevægelser og masser af hjælp fra mine fantastiske venner og vidunderlige plejere/PA'er kan jeg gøre overraskende meget.

Men i den praktiske dagligdag har jeg brug for, at alt bliver gjort for mig. Alting.

Alle, der har en rygmærskade, er nødt til at finde eller udvikle deres egen måde at gøre tingene på og leve deres liv på. Der er ikke nogen rigtig eller forkert måde, det er meget individuelt, og denne bog dækker bare, hvordan jeg har valgt at gøre tingene.

Tænk på, hvad "alt" i livet betyder: hver kløende næse, hver klipning af fingernegle, hver gang du vil skifte tv-kanal, hver chip du spiser, hver avis du taber, hver kuvert du åbner eller sender, hver gang du tisser eller skider, foretager et telefonopkald, rækker ud efter en jakke - hver eneste lille ting, du bruger dine hænder eller fødder til, kræver, at du forklarer det til en anden, så deres hænder kan gøre det for mig. Alting tager også meget længere tid, så man er nødt til at planlægge derefter. Jeg har måske haft 5 til 10 forskellige plejere om året i de 35 år, jeg har været her, hvilket svarer til mindst 200 til 300 forskellige mennesker med vidt forskellig baggrund, nationalitet og evner. Tænk, hvis du skulle forklare en fremmed, hvordan du kan lide din morgenmad - hvor du finder alt, te/kaffe, svag/stærk, frugt/urter/PG Tips, koffeinfri eller ej, toast/gryn, varm/kold, sukker eller ej, mælk i eller på, bord eller ved tv'et, og glem ikke noget frugt, "Hvilken frugt?" ... og det vil være 5 til 10 forskellige fremmede hvert år, for altid. Og det er bare morgenmaden ... Det kan blive anstrengende. Og husk, at alle anmodninger skal fremsættes med et smil, ikke en knurren, hver dag, for evigt og altid. Amen.

Sundhed

Når det gælder helbredet, har man som tetraplegiker en forhøjet risiko for alle de

lidelser, der rammer normale mennesker, plus en næsten uendelig række af små specialiserede sygdomme, der kun er forbeholdt os. Tryksår, autonom dysrefleksi

og autonomt svigt, neuropatiske tarm-/blæreproblemer, tab af kontrol over kropstemperaturen, lavt saltindhold i blodet og kredsløbsproblemer, svage knogler af ikke at stå op, psykologiske problemer - listen er uendelig. Ikke at kunne føle smerte medfører også sine egne store farer, som jeg skulle komme til at finde ud af på en række måder.

Selv om det langt fra er let, har jeg fundet ud af, at man er nødt til at lære og forstå sin egen rygmærskade så godt som muligt og være åben over for nye behandlinger og produkter. Hvis du skal hjælpe dig selv med at få det så godt som muligt, må du nogle gange acceptere præcis, hvad lægerne anbefaler, andre gange må du stille spørgsmålstejn ved dem eller endda være direkte uenig. I andre tilfælde må man finde på bedre måder, end lægerne kan finde på. Det svære er at vide, hvornår man skal gøre hvad.

I løbet af de første uger og måneder fyldte det, jeg ikke længere kunne være eller gøre, mit sind og mit liv. Jeg blev vred og bitter og snurrede ad alle, indtil min mor bemærkede, at jeg drev folk væk fra mig ved at være så hidsig. Det fik mig til at indse, at jeg ikke ønskede at leve et ensomt og venneløst liv. Gradvist og til sidst indså jeg, at eftersom jeg ikke kunne slå mig selv ihjel, var jeg nødt til at lære at leve med min skade, og i stedet for at fokusere på alt det, jeg ikke kunne, var det bedre at koncentrere mig om det, jeg kunne, som at tænke, bruge og udvikle min hjerne og mit sind. Efter min ulykke havde jeg heldigvis bevaret min fulde mentale kapacitet - den smule, jeg havde i hvert fald - og langsomt begyndte jeg mit nye liv.

Min mor havde en sætning eller et ordsprog til enhver lejlighed. I dette tilfælde var hendes kommentar: "Græd lidt, og så må du bare komme videre."

Det har ikke været let.

Når jeg ser tilbage, virker det, som om der er en glasvæg mellem mit liv før min ulykke og mit liv efter; jeg kan se tilbage, men ikke gå tilbage.

Det er forbløffende; ikke at have noget valg fokuserer sindet på en fantastisk måde.

Man kan ikke altid få, hvad man vil have ...

Min ulykke var min skyld. Jeg havde fejlvurderet, hvor jeg dykkede ned i Themsen, og om jeg overhovedet skulle have gjort det. Nogle mennesker kan ikke håndtere noget, når det er deres skyld, men jeg ville have haft meget sværere ved at håndtere det, hvis

det havde været en andens skyld. Hvis det havde været en tilfældighed, f.eks. at noget var faldet ned i hovedet på mig fra en bygning eller en lignende ulykke, ville det have været det samme. Men det var min egen skyld, og jeg kunne kun bebrejde mig selv. Det var mig, der havde gjort det, og jeg måtte leve med konsekvenserne. Jeg havde helt sikkert fortrydelse og tab, næsten som et dødsfald. Jeg var 24 år gammel, og pludselig var det liv, jeg havde, slået i stykker, og der var ikke noget, jeg kunne gøre. Ingen kunne gøre det OK om morgenen. Jeg var heldig, at mine venner talte med mig om det, for det hjalp virkelig.

Når man internaliserer traumer, kan man ende med at blive et rod, og endnu en gang går mit hjerte ud til alle, der har nogen form for reel mental eller psykologisk smerte.

Men jeg kunne ikke holde op med at tale, og det hele væltede ud af mig. Jeg fortryder, at min ulykke skete - det gør jeg bestemt - men der er sket så meget godt siden, som måske ikke var sket ellers. For nogle er det en helt igennem dårlig ting, men for andre er det mere et tilfælde af, at en sky kan have en helt anden sølvforing, hvis man kigger godt nok efter. Men på tidspunktet for din ulykke er det næsten umuligt at forstå, at livet, hvis ikke din sygdom, kan blive bedre.

Ligesom ordene i sangen: "Du kan ikke altid få, hvad du vil have, men hvis du prøver, vil du måske nogle gange opdage, at du får, hvad du har brug for. Med lidt held kan man endda have det sjovt undervejs. Jeg kunne aldrig have forudset de op- og nedture, som fremtiden ville bringe - eller den hastighed, hvormed det ene kunne blive til det andet og tilbage igen.

Folk er måske ikke klar over, hvor lang tid det tager at gøre noget som helst som tetraplegiker. En normal dag med at stå op og tage tøj på kan tage halvanden til to timer, og det er på en hurtig dag med en god plejer. Hvis jeg skal på toilettet og i bad, kan det nemt tage tre til fire timer, så en halv dag kan være gået, før jeg overhovedet er klar til det. Det kan tage 10 eller 15 minutter at sætte sig ind i en bil, og jeg er nødt til at tage højde for al den tid, når jeg planlægger en dag. Det kan være så frustrerende. Jeg gik fra at stå op på få minutter til, at det tog timer ... og timer ... og timer ...

I dag er en gennemsnitlig dag med afføring og bad, men alligevel tog det mig mere end tre timer at komme op. En god plejer er hurtigere, men en ny tager længere tid, indtil de har lært det. Nogen nævnte for mig på afdelingen, at man tjekker sin værdighed på vej ind på en rygmarvsafdeling. Det er sandt; der er ikke plads til værdighed eller generthed. Man skal finde sig i det, som enhver rask

person ville betragte som de groveste ydmygelser. Det er en ny kendsgerning i livet, som man skal acceptere, og hvis man er meget genert, må det være helt forfærdeligt. Du må acceptere, at fremmede vil være

Hjælpe dig med at gøre og se dig gøre de mest intime ting, se dig uden tøj på hver dag, gøre alt det for dig, som du normalt ville gøre bag låste døre. Det kan være svært at forlige sig med, men hvis man brækker nakken, er det sådan, det er. På rygafdelingen bliver der ikke gjort noget særligt for de nyankomne, og det gjorde det på en måde lettere for mig at håndtere. Personalet var så saglige omkring det, og det var meget opmuntrende. Nogle nyskadede bliver meget oprørte, og det er forståeligt, men man vænner sig også til det. Humor hjælper selvfølgelig også.

Tag dig nu tid til at læse mine rutiner for at få detaljer om min hverdag. Det er vigtigt at have disse rutiner i baghovedet, når vi går videre.

Mine plejerutiner

W Hvorfor have rutiner? For mange PA'er gælder det, at jeg med tiden finder ud af, at jeg har brug for rutiner for at bevare min sunde fornuft, holde tingene på sporet og sikre ensartede resultater.

Tænk på dem som en opskrift på en ny ret - du skal lære den som nedskrevet, før du kan lave retten efter hukommelsen.

Hvad angår plejerutiner, så kører jeg mit liv efter en ret streng rutine. Hver morgen står jeg ud af sengen på stort set præcis samme måde, og hver aften går jeg i seng på stort set præcis samme måde. Det tjener to formål. For det første: Jo hurtigere min PA lærer min rutine, jo mindre behøver jeg at instruere dem, og jo mindre behøver jeg bevidst at tænke over de mekaniske processer, som andre mennesker tager for givet. Jeg prøver ofte at forklare mine assistenter, at mens det f.eks. er en del af deres job at få mig op om morgenen, og hvis det tager hele morgenen, er det deres job, er det for mig blot at stå ud af sengen. Noget, der skal gøres, for at jeg kan komme videre med mit liv. Det andet formål med mine rutiner er, at jeg ikke glemmer noget. Det er meget sværere at gå et par skridt tilbage og gøre noget igen for mig, end det ville være for en person uden handicap. Hvis noget bliver glemt, kan det få alvorlige konsekvenser.

Hvis jeg følger rutinerne præcist, er det, fordi mange års erfaring har vist, at de fungerer for mig; hvis de ændrede sig hver dag, ville det være kaos for os begge. Når det er sagt, udvikler mine rutiner sig, og nogle af de bedste måder at gøre det på kommer fra PA's forslag. Jeg beder dem altid om at fortælle mig, hvis de ser områder, som de mener kan forbedres.

Når først rutinerne er indlært (det tager som regel en uge eller to), jo mindre vi begge behøver at tænke bevidst på dem, jo mere kan jeg fokusere på resten af

m i t liv - og vi kan begge slappe af og LEVE lidt.

Et andet problem, der kan opstå, når jeg skal bede andre om at gøre så mange ting for mig, er spørgsmålet om, hvad der er "rimeligt" for mig at bede dem om at gøre. Nogle mennesker kan lide havearbejde, andre kan lide at vaske bilen. Nogle mennesker er glade for at gøre rent hele dagen, og nogle mennesker bryder sig virkelig ikke om at lave mad. Så hvad er rimeligt for mig at kræve af mine PA'er? Min tommelfingerregel i den forbindelse er, at alt, hvad der har med min krop og min personlige pleje at gøre, ikke er til forhandling, og at alt andet er til forhandling. Hvis jeg f.eks. vil flyttes 20 gange i min kørestol, indtil jeg sidder helt rigtigt, eller hvis jeg vil have mit ansigt vasket på en bestemt måde og mit hår børstet "helt rigtigt", så er det rimeligt, at jeg beder min PA om det. På den anden side, hvis jeg er ude hele dagen, vil jeg ikke kræve, at de udfører huslige pligter eller vasker op på en bestemt måde, så længe det bliver rent i sidste ende!

Jeg siger altid til plejepersonalet, at de skal spørge, hvis de har spørgsmål, da rutinerne er der for at hjælpe dem, ikke for at hindre dem, og hvis de ikke gør det, kan vi arbejde på det.

MINE RUTINER

Normale morgener

At komme ud af sengen

1. En god morgen! Fjern dynen, fodpuderne og sokkerne.
2. Deodorant under armene.
3. Tag veste på.
4. Tag derefter natposen af og tøm den. Skyl med vand, og hæng den over brusehåndtaget. Vask derefter hænder.
5. Tag benposen ud af sengekanten, læg benene i skålen, og sæt skålen tilbage i skabet.
6. **Når du tjekker huden, skal du passe på ikke kun at fokusere på ét område - du skal tjekke hele huden for rødme, blå mærker, hævelser, pletter, tør/skællet hud, betændelse osv., og hvis der er noget som helst, uanset hvor lille det er, skal du straks fortælle det til Peter.** Logroll for at tjekke huden på numsen og ryggen.
7. Smør derefter terbinafin-creme på lysken for at forhindre udslæt, og vask hænderne.
8. Udfør kateterpleje:
 - Brug handsker og antiseptiske klude til at holde kateteret. Hold kateteret, hvor det kommer ud af huden, og tør rundt om kateteret for at fjerne eventuelt udflåd, men pas på ikke at trække i kateteret.

- Klem kateterets længde ned med en tang, og klem/rul derefter kateteret mellem fingrene for at bryde sedimentet op.
 - Skær et X i forbindingen, og læg forbindingen rundt om kateteret.
9. Sæt plaster på begge albuer.
 10. Tag sokker på, sæt lårstroppen og benposen fast på Peters venstre/højre ben som besluttet hver dag. Lårremmen går over knæet, det er forskelligt, hvilket ben der er tale om, sæt dagposen fast på benet. Juster testiklerne på hver side.
 11. Tag derefter bukserne på (træk op så højt som muligt, rul 1-2 gange). Juster benene for at undgå rynker.
 12. Sko på.
 13. Træk Peter op fra sengen ved at holde fast i hans håndled, træk hele vejen til han balancerer - slip hans håndled - han balancerer så på sine egne hænder.
 14. Drej underkroppen ved at gribe fat i hans fødder og bevæge dig ud til siden af sengen. Slip hans fødder, så han nu sidder på siden af sengen med fødderne hængende ned.
 15. Sæt kørestolen på plads, og skub gelen på Jay Cushion ind mod midten. Hent glidebræt, lagen og pude.
 16. Kom i position - følg trinene for SLIDE til kørestol - SLIDE.
 17. Fjern glidebræt, lagen og pude.
 18. Sæt persienner op.
 19. Når du sidder i stolen, tager du skjorten på. Sæt bukserne på plads, indtil du sidder godt på stolen. Tag jumperen på.
 20. Giv barberkniv til barbering.
 21. Godt gået! Gå ned og spis morgenmad - tag slips og bælte med til at tage på efter morgenmaden.

Normale aftener

På vej i seng

1. Placer Peter og stolen ved siden af sengen = forflytningsposition.
2. Tag den øverste del af tøjet af (trøje, skjorte, vest).
3. Hent glidebræt, to glidelagner og puder.
4. Følg trinene for SLIDE på sengen - SLIDE.
5. Når du sidder på sengen, skal du fjerne glidebrættet og stille kørestolen væk. Sving Peters ben rundt på sengen. Fjern glidelagenet og læg det væk - skub sengen op, hvis det er nødvendigt.
6. Klæd den nederste halvdel af (sko, bukser, sokker).
7. Juster om nødvendigt lårremmen, og sæt den løst fast på Peters højre ben.

8. **Når du tjekker huden, skal du passe på ikke kun at fokusere på ét område - du skal tjekke hele huden for rødme, blå mærker, hævelser, pletter, tør/skællet hud, betændelse osv., og hvis der er noget som helst, uanset hvor lille det er, skal du straks fortælle det til Peter.**
Logroll for at tjekke huden på numsen og ryggen.
9. Kateterpleje - brug handsker og antiseptiske klude til at fjerne/rense kateteret i henhold til morgenrutinen. Tjek lysken og påfør creme som om morgenen.
10. Læg puder/håndklæder under og omkring Peters ankler som beskrevet.
11. Tag benposen, og sæt den fast på sengetæppet.
12. Sørg for, at kateteret ikke er knækket på nogen måde, og at det ligger fladt på toppen af højre lår.
13. Sæt natposen på, og sørg for, at den øverste hane er ÅBEN, og at den nederste hane er LUKKET korrekt! (Dette er vigtigt, da Peter ikke selv kan åbne hanen på benposen. Den er fastgjort til sengen med stifterne).
14. Tag strækbare sokker på og røde nattesokker, hvis det er nødvendigt.
15. Sæt natposen fast på dagposen, sæt den fast i sengen, og læg posen i spanden.
16. Giv Peter telefonen for natten, hvis det er nødvendigt.
17. Træk dyner over og et ekstra tæppe, hvis det er nødvendigt.
18. Giv piller.
19. Sluk lyset ... drøm sødt!

At sætte sig ind i bilen

1. Sæt stolen på plads i førersiden.
2. Skubbeplade under Peters bagdel, også skubbe lagen og derefter pude på kørestolshjulet.
3. Løft benene ind i bilen.
4. Skub Peters overkrop fremad (ved at skubbe til hans skuldre) i balanceposition.
5. Gå til passagersiden, og sæt dig i position = venstre ben i førersiden, højre knæ på passagersædet, højre arm på førersædets ryglæn.
6. Tag fat i Peters bælte med din venstre hånd.
7. SLIDE = Træk med venstre arm, forsigtigt, men fast.
8. Peter vil glide ind i autostolen. Juster derefter hans position efter behov.
9. Gå til førersiden, fjern stol, bræt, lagen og pude.
10. Bøj Peters højre knæ, så hans fod peger mod gearkassen.
11. Peter vil selv læne sig forover, mens du trækker hans jakke ned bagpå.
12. Juster bukserne efter behov.
13. Træk nu bilsædet fremad = sæt dig på knæ, løft sædehåndtaget op, og træk sædet fremad.

14. Spænd sikkerhedsselen.
15. Træk bukserne på højre ben ud for at fjerne eventuelle folder, som Peter kan sidde på.
16. Læg en pude ved fødderne, og Jay Cushion og et glidebræt bag førersædet.
17. Hvis du er hjemme, skal du lade kørestolen stå i garagen, ellers skal den stå i bagagerummet.
18. Hop ind i passagersiden.
19. Sæt håndbetjeningen på rattet, når Peter er klar.

Af sted med dig!

At stige ud af bilen

1. Hvis du er hjemme, skal du hente stolen i huset/garagen, hvis du er på farten, skal du hente stolen i bilens bagagerum. Løft kørestolens fodplade op.
2. Åbn døren i førersiden.
3. Tag puden ved Peters fødder ud, og læg den på kørestolen.
4. Tag glidebrættet og Jay Cushion ud fra bagsiden af førersædet, og sæt dem på kørestolen.
5. Lås sikkerhedsselen op, flyt sædet tilbage, og stræk højre ben.
6. Peter læner sig ind til siden. Placer glidebræt og lagen på plads.
7. Træk ham op igen ved at gribe fat i hans håndled.
8. Løft benene ud af bilen.
9. Sæt kørestolen på plads (mod bilen, og glidebrættet hviler på kørestolens sæde).
10. Læg en pude over hjulet.
11. Mens Peter læner sig frem, tager du fat i bæltet med venstre hånd.
12. Læg din højre hånd på bilens tag for at stabilisere dig.
13. Få fødderne i position (fødderne peger mod bildøren).
14. Giv et hårdt, solidt træk med venstre hånd (i retning af billåsen).
15. SLIDE - tillykke!
16. Træk glidebræt og pude ud, og lad dem ligge i bilen.
17. Træk kørestolen et par meter tilbage for at give dig plads.
18. Træk bremserne, placer fodpladen.
19. Peter vil løfte, mens du trækker glidelagenet ud.
20. Juster, indtil Peter sidder behageligt i kørestolen.
21. (Nogle gange stiger Peter ud fra passagersiden, og så går det hele i bakgear).

Rutine for toiletbesøg

Morgener

Brug glidebrættet til at glide Peter fra sengen til toiletstolen, og skub derefter stolen over toilettet.

Aftener

Tøm først dagstasken i toilettet, hvis det er nødvendigt, træk toiletstolen hen over toilettet, Peter kommer på plads og trækker bukser og underbukser ned. Glid fra kørestol til toiletstol.

1. Når du har sat dig godt til rette på toiletstolen, skal du forberede toiletgrejet (stikpiller, handsker, plastikpose, KY-gel).
2. Indsæt to suppositorier.
3. Giv bakke og bog/magasin til at læse.
4. Gå nedenunder for at forberede en drink.
5. Gå først tilbage efter 20 minutter og derefter hvert 5. minut for at tjekke, hvordan det går med afføringen. Slut med afføring.
6. Når du er færdig, pakker du toiletsagerne væk og får styr på badegrejet (to vaskeklude, Carex-sæbe).
7. Klæd nu først den øverste halvdel af, så den nederste - gå ud i brusebadet.
8. Brusebad - våd flannel, rengør kateterområdet, vask hår og ansigt, og skyl efter.
9. Gør flanellen våd igen, og sæbe den ind til kropsvask, start fra toppen og arbejd dig nedad.
10. Brug derefter en anden flannel til kønsdelene og numsen.
11. Skyl hele kroppen, og tør den.
12. Giv Peter hårbørsten.
13. Vask dine egne hænder.
14. Kør Peter ind i soveværelset.
15. Flyt tilbage til sengen ved at følge SLIDE-trinene - Peter ligger på ryggen på sengen.
16. **Når du tjekker huden, skal du passe på ikke kun at fokusere på ét område - du skal tjekke hele huden for rødme, blå mærker, hævelser, pletter, tør/skallet hud, betændelse osv., og hvis der er noget som helst, uanset hvor lille det er, skal du straks fortælle det til Peter.** Logrulle væk fra dig, tør numsen og tjek, at huden er tør og i god stand. Påfør cremer/salver efter behov. Rul tilbage på Peters ryg igen.
17. (Hvis det er morgen, så tag deodorant og vest på.)
18. Tør først omkring kønsdelene, og påfør derefter terbinafin i hudens folder.
19. Smør fugtighedscreme på armene fra albuerne og ned og på benene fra knæene og ned.
20. Følg resten af rutinen afhængigt af, om det er aften (putte) eller morgen (tage tøj på og gøre sig klar til dagen).
21. Rent badeværelse og toilet.

FÆRDIG!

At komme på/af flyet

Jeg plejede at flyve alene, men siden 2001 er de generelle og sikkerhedsmæssige regler blevet så indviklede, at jeg ikke længere gør det. Efter at have bestilt det, der kaldes "særlig assistance" og ekstra bagage til mine medicinske ting, når jeg køber flybilletter, tjekker jeg alle taskerne ind i lufthavnen og melder mig på kontoret for særlig assistance for at fortælle dem, at jeg er der til mit fly. Min hjælper og jeg aftaler at møde deres team ved gaten.

Det er frustrerende at gå gennem sikkerhedskontrollen. Efter at have nægtet at tage mine sko, mit bælte og min jakke af, fordi det er så kompliceret at gøre det der, skal jeg trille ind i den sikrede zone for at blive tjekket af en sikkerhedsofficer, som kropsvisiterer mig. De bliver uundgåeligt forvirrede over mit kateter/urinpose. Derefter tørrer de min kørestol af med et særligt teststof, som så bliver analyseret. Flere gange har det af en eller anden grund vist sig, at der var acetone til stede. Da det er en komponent i visse sprængstoffer, har det af og til skabt lidt røre.

Derefter skubber jeg rundt for at mødes med min hjælper og hente vores tasker. Igen bliver vi som regel trukket op med spørgsmål om ting som mit glidebræt og kørestolens værktøjssæt, der består af et par unbrakonøgler og en skruenøgle ...

Det er ved boardinggaten, at det rigtig sjove starter. I teorien burde vi gå om bord på flyet først, men som regel gør vi det til sidst og foran alle de andre gummiknusende passagerer. Så til sidst ankommer flytte-/håndteringsholdet. De tager mig og min plejer, som nu har al vores kabinebagage og min kørestolstaske at bære, ned ad en elevator til asfalten, hvor vi triller over til flyet. Hernede er det altid meget støjende fra flyets motorer, stressende og under tryk. Hvis det er om natten, blæser, regner, sner eller er på et ikke-engelsktalende sted, er det endnu mere.

I større lufthavne sætter vi os så ind i en ambilift, en højdejusterbar kasse i varevognsstørrelse, som løfter alle op i højde med flydøren. Når vi er fremme, skal flytte-/håndteringsholdet, som regel to mænd, løfte mig op ved skuldre og knæ og løfte mig fra min egen kørestol over i en gangstol i barnevognsstørrelse, som passer ind i flyet. Min hjælper skal derefter meget hurtigt lægge min kørestol ned i flytasken for at undgå skader. Denne taske bliver så lagt i lastrummet. Ambiliften løftes derefter op til flydøren. I andre lufthavne sker denne løfte-/forflytningsmanøvre ude ved flyet på asfalten. Hvor der ikke er en ambilift, bruger flytte-/handlingsteamet enten en mekanisk trappestol eller bærer mig fysisk op ad de ca. 20 trappetrin og ind i flyet.

At sidde ved gangen er den bedste løsning, men nogle flyselskaber vil ikke lade mig gøre det og insisterer på, at jeg skal sidde ved vinduet ... med henvisning til sundheds- og sikkerhedsbestemmelser. For at undgå besværet og faren for mig og flytte-/håndteringsholdet ved at slæbe mig over tre sæder/armlæn, mens jeg bliver klemmt under bagagerummet, booker jeg altid alle tre sæder i en blok.

I flyet, hvor der er meget begrænset plads, bliver jeg ført ned ad gangen til den række, hvor jeg sidder. Så min plejer vil nu være i nærheden af vinduessædet, og jeg vil være i gangkørestolen, der skal flyttes over i flysædet. Det kræver igen, at jeg flyttes/håndteres ved fysisk at løfte mig, men denne gang er der kun lidt knæplads, og den person, der løfter mine skuldre, gør det over flysædets høje ryg. Det er en farlig bevægelse, men de løfter mig op, og min hjælper lægger min trykpude under min bagdel - flysæder er ikke sikre for mig at bruge - og efter lidt skubben og masen er vi inde.

Under hele forløbet forklarer jeg løfterne om risikoen, mit handicap, min vægt og så videre. Man skal være meget opmærksom hele tiden for at undgå forvredne eller brækkede ben, ankler og arme samt blå mærker, snitsår og andre fysiske skader og tøj, der bliver trukket af. Hvis de ikke taler engelsk, kan det være et stort problem, og det hele kan gå katastrofalt galt. Europæiske lufthavne, især i Danmark, er generelt ret gode til at udføre denne rutine. Britiske lufthavne er desværre ofte ikke lige så gode. Min erfaring er, at London Gatwick er den værste af dem alle.

Under flyvningen er jeg nødt til at insistere på, at kaptajnen ringer i forvejen for at sikre, at min kørestolstaske bliver bragt hen til flydøren ved landing og ikke bliver taget med til bagageudleveringen, da jeg ikke vil bruge en lufthavnskørestol; det er farligt af mange grunde, f.eks. tryksår. At komme ud af flyet er den omvendte proces.

Jeg elsker at rejse og er villig til at udholde denne rutine for at kunne gøre det, men mange handicappede gør det én gang og sværger: "Aldrig igen."

*At komme videre
med livet marts 1987 til
oktober 1988*

*Gud give mig sindsro til at acceptere de ting, jeg ikke kan ændre,
og mod til at ændre det, der kan ændres,
og visdommen til at kende forskel på de to.*

Bøn om sindsro

Håb er en god ting, måske den bedste af alle ting ...

Stephen King, *The Shawshank Redemption*

I marts 1987 kørte Lauren og jeg fra Wallingford, hvor vi havde overnattet, til mine forældres hus i Wennington. Før M40 var det en lang og kedelig rejse, der blev afbrudt af et stop ved den dystre Hilton Park-rasteplads på M6. Til sidst ankom vi. Da ombygningen af laden ikke var færdig, var vores indkvartering endnu en gang en seng på mursten i min mors værelse med flygel og blomsterarrangementer. Heldigvis var Lauren meget stærk efter mange års ridning, og det var lige til at komme rundt. Jeg havde ikke adgang til bad eller toilet, så alt det foregik i sengen, og det var ikke ideelt, selv om nogle tetraer foretrækker det.

Vi havde ingen hjælp overhovedet, bortset fra en ergoterapeut, som kom med noget basisudstyr - en slags bakke/pude, så vidt jeg husker - så vi fik det bedste ud af det og lærte hen ad vejen. Mine forældres hjælp var uvurderlig, men den person, jeg værdsatte mest, var Lauren. Hun havde reddet mit liv og

Hun havde opgivet sit for at hjælpe mig, og jeg elskede hende højt. Uden mine forældre og Lauren ved jeg virkelig ikke, hvordan eller om jeg kunne være kommet igennem det hele.

Mor besluttede hurtigt, at jeg havde brug for at blive fodret, så hver morgen begyndte med en fuld engelsk morgenmad. Dagene gik med at blive involveret i færdiggørelsen af huset - valg af alt fra gulve, møbler og tekstiler til at vælge, hvilken elevator der skulle installeres. Til at komme rundt havde vi min Vauxhall Astra og en lille Suzuki-van med ramper.



Lauren derhjemme, 1987

Det var langt fra nemt at komme ind og ud af nogen af delene. Men denne transport gav os mulighed for at udforske de lokale landsbyer og gå på pubber på landet og selvfølgelig på rygmarvsenheden.

North West Spinal Unit ligger i Southport og er næsten tre timers kørsel hjemmefra. Jeg havde brug for at være på deres radar, så jeg besøgte dem kort tid efter, at jeg var kommet nordpå, men det var mit faste ønske at holde mig så langt væk fra hospitaler som muligt.

I april skete der noget ret vidunderligt. En af min fars venner, pastor Robin

Buchanan-Smith, kombinerede på en eller anden måde det at være medlem af Church of Scotland

minister med at være hotelejer. Rørende nok sagde han til far: "Peter har haft det svært; vi vil gerne have, at han kommer og bor på vores hotel i en uge uden beregning." Så vi tog af sted i april, forbi Glasgow og Loch Lomond og ad de fabelagtige veje A82/A85 gennem Glencoes foruroligende storhed, forbi Oban og til selve hotellet. Den rejse, hvor vi hylede ad fantastiske, øde veje og lyttede højt til Bryan Adams' *Summer of '69*, vil blive hos mig for evigt.

Hotellet, Isle of Eriska, er et helt særligt sted. Det kørestolsvenlige værelse havde oprindeligt været billardrummet og var enormt, let større end hele mit gamle hus. Det bestod af et soveværelse og en stue/spisestue i ét rum. Vi fandt os til rette, og den aften lød middagsgongongen; det er sådan et sted! Vi gik ind til et magisk syn - spisestuen var indrettet med poleret mahogni, skinnende sølv, funkende glas og glødende stearinlys. Efter at have været igennem et helvede var det fantastisk at være på et så specielt sted. Det var en vidunderlig aften med et dejligt måltid og lækker vin midt i den summende samtale fra vores medspisere. Senere gik vi i seng, kyssede godnat og faldt i søvn.

Jeg blev vækket et par timer senere af en ildevarslende lugt. Jeg havde ingen kontrol over mine tarme, og jeg havde svinet sengen til. Efter sådan en super dag måtte Lauren stå op og rydde op i vores seng, der var fuld af mit lort - flovheden, skuffelsen, skammen og ydmygelsen var hjerteskrænende, og jeg kunne have grædt. Det var første gang, min rygmarvsskade havde vendt op og ned på tingene, men det ville ikke blive den sidste, slet, slet ikke.

Heldigvis var resten af ugen en fornøjelse. Vi vandrede gennem Oban, kiggede på sælerne, der boblede i det grå vand, og udforskede landevejene langs den smukke kystlinje, hvor vi passerede Inverary og de imponerende boblebade ved Connel. Aftenerne forløb uden yderligere hændelser, og efter en super uge vendte vi hjem.

Huset nærmede sig færdiggørelsen, og vi døbte det Easter Cottage, og til sidst, i maj 1987, var vi på plads. Det rigtige liv kunne begynde igen.



Påskehytte



Påskehytte fra haven

Da Lauren og jeg flyttede ind, fik vi en killing af en ven af familien. Den var lillebitte og peb i stedet for at miave, så vi kaldte hende selvfølgelig Mouse. Mouse startede med at være et lille, skildpaddeagtigt væsen, som man kunne holde i sin håndflade. Hun jagtede fjer og løb rundt, og det var dejligt at have en anden tilstedeværelse i huset. Men hendes sødme varede ikke ved - eller den blev i hvert fald mindre forudsigelig. Det ene øjeblik gnubbede jeg hende på maven, og det næste øjeblik gik hun løs på min hånd. Jeg var ikke den eneste, der fik 'musebehandlingen'. Det varede ikke længe, før de fleste af mine venner ikke ville nærme sig hende.

Lauren var en dygtig, professionel rytter på konkurrenceniveau, og hun havde en vens hest, Four Winds, til semi-permanent låns. 'Windz', som hun blev kaldt, var opstaldet hos nogle lokale venner, Keith og Barbara. Vi fire tilbragte tid sammen, mens hesten blev trænet i springning, dressur og terrænridning med henblik på at deltage i nogle lokale Hunter Trials.



Lauren rider på Windz



Lauren konkurrerer

En dag kørte Barbara os et sted hen, og jeg sad på passagersædet med Lauren bag mig. Det var på denne tur, at jeg skulle opdage, hvor meget centrifugalkraften påvirker mig. Da vi kørte rundt i en rundkørsel, mistede jeg balancen og endte med ansigtet nedad i Barbaras skød, som var en engelsk dame i 40'erne, der ikke kendte mig særlig godt. Hun blev forståeligt nok meget overrasket, og mens hun forsøgte at holde fast i rattet, begyndte hun at skrike stadig højere: "Åh, åh, Pete!" Da jeg ikke selv kunne sætte mig op, var jeg afhængig af en hysterisk grinende Lauren bag mig, og til sidst, efter at være blevet trukket oprejst, var værdigheden genoprettet.

Efter nogle måneder begyndte jeg at kede mig derhjemme. Jeg har altid været en travl person, som du måske har bemærket ved at læse om mit liv før ulykken, og nu var der intet at lave - hele dagen, hver dag. I de fem år, der gik forud for min ulykke, havde jeg arbejdet med telemarketing, så mere for at få noget at lave end noget andet tog jeg med til en præsentation om telemarketing i det lokale handelskammer. Under præsentationen lærte jeg ikke meget nyt og tænkte bare, at det fik mig ud af huset. Men da foredraget var slut, faldt jeg i snak med den dame, der holdt foredraget. I forbifarten fortalte jeg hende, at jeg havde arbejdet inden for dette område, og at jeg tænkte, at det måske var noget, jeg stadig kunne gøre, da jeg kunne bruge en telefon, tale og skrive noter. Det kom der et jobtilbud

ud af. Vantro sagde jeg ja med det samme.

Den dag, jeg skulle starte, besluttede min skade imidlertid at minde mig om, hvem der bestemmer, og gav mig en bursa, en hævelse, på et knudret led på bagsiden af min rygsøjle. Dette lave tryk kunne let briste og udvikle sig til et fuldt udviklet sår, og sengeleje var den eneste kur. Jeg var dybt frustreret over min egen svaghed, og da jeg frygtede det værste, måtte jeg ringe til min nye chef og melde mig syg, før jeg overhovedet var begyndt på min første arbejdsdag. Hun var meget forstående og indvilligede i, at jeg kunne starte, når jeg var frisk igen. Tak til Shelagh Whittaker.

Lauren og jeg startede som timeshare-hajer. Eller, ikke helt. Vi ringede til folk, som havde reageret på annoncer, der reklamerede for hytter ved Pine Lake nær Lake District. Vores opgave var at invitere dem til Pine Lake på en rejse med alt betalt, så sælgerne kunne gøre deres arbejde. Ærlig talt var der ingen af os, der forstod, hvorfor nogen ville købe et orangefarvet skur ved siden af en gammel grusgrav, der stadig var orange af sediment, og som lå mellem jernbanen, A6 og M6. Men det gjorde folk! Interessant nok er stedet 30 år senere modnet pænt og er nu en smart sø og et center for vandsport.

Da den kontrakt udløb, flyttede Shelagh mig til en lokal virksomhed, hvor jeg lavede aftaler for deres sælger. Den måde, handicaptilskuddet var struktureret på dengang, betød, at hvert pund, jeg tjente, blev trukket fra mine ydelser, så alt i alt tjente jeg 5 pund om ugen - uden at medregne brændstof til at komme derhen. Men det var det hele værd. Jobbet fik mig ud af huset, tvang mig til at være alene og fik mig til at møde fremmede, som tilsyneladende var ligeglade med "kørestolen". Det tvang mig også til at gøre ting som at bede totalt fremmede mennesker om at tømme min urinpose. På forunderlig vis gjorde alle det uden at blinke. Men til sidst forsvandt alt telefonsalgssarbejdet.

Lauren som omsorgsperson

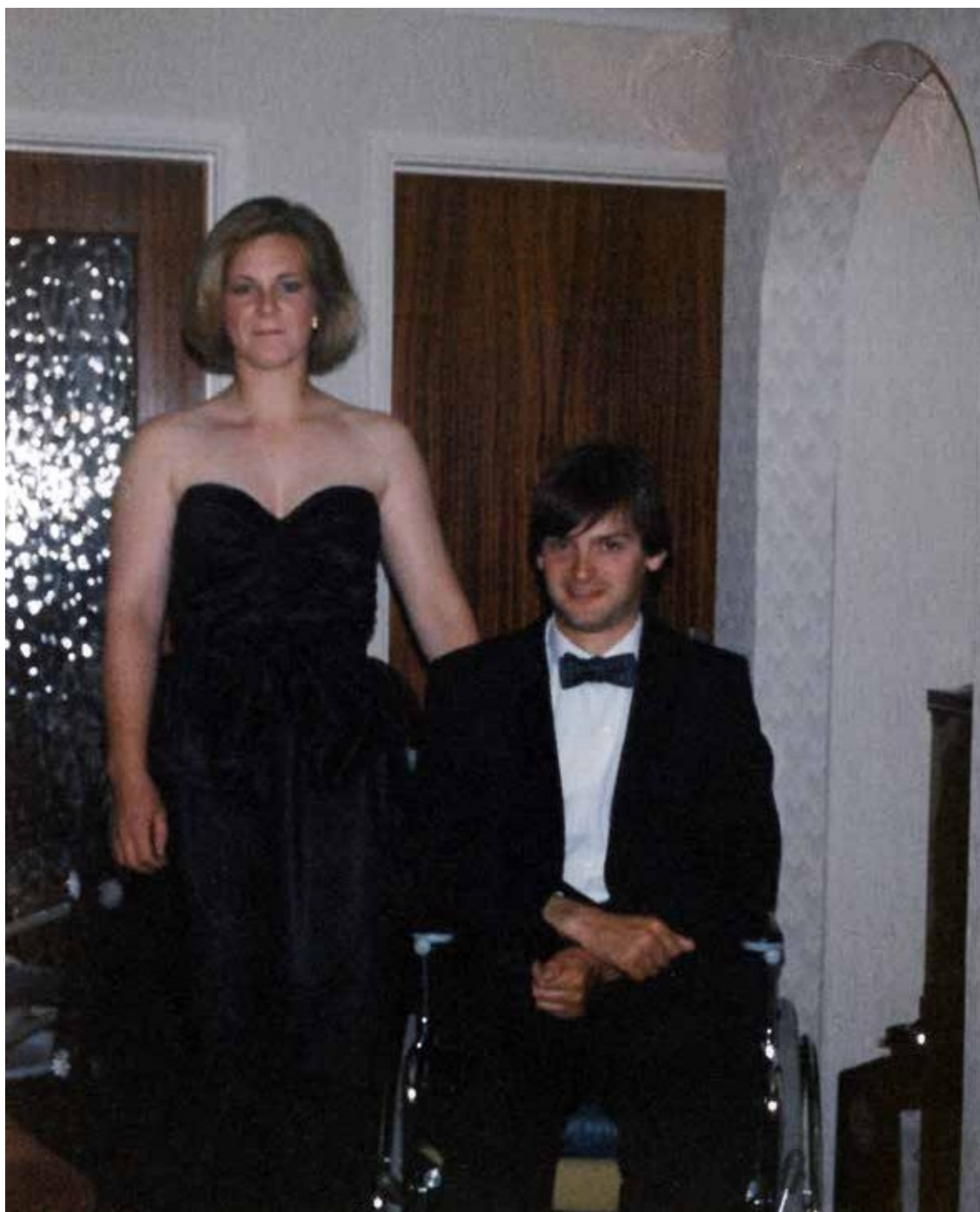
Når man bliver udskrevet fra hospitalet og skal til at leve selvstændigt igen, har man brug for en omsorgsperson. Lauren påtog sig denne rolle frivilligt - der var ingen andre til at gøre det, og selv hvis der havde været nogen, var Lauren meget beskyttende over for mig på det tidspunkt og ville ikke have tilladt nogen anden at påtage sig rollen. Når det er sagt, er det ikke godt at være omsorgsperson for en person, som også er ens romantiske partner.

Omkring vinteren 1987 blev mine forældre inviteret til en fest af en ven. Lauren og jeg tog med, og vi mødte Paul Brown, som hjalp med maden og med at få gæsterne til at føle sig godt tilpas. Paul blev en god ven. Midt under festen blev jeg pludselig syg. Mit syn forsvandt igen, med den samme aura som før, og jeg

vidste ikke, hvad der foregik. Værterne lod mig lægge mig på deres seng, men vi

måtte tage tidligt hjem. Det var både skræmmende og tankevækkende. Jeg var lige kommet ud af hospitalet og var syg igen. Var det her mit liv fra nu af? Det var forfærdeligt.

Ikke at give op kræver en masse ekstra energi og beslutsomhed, og nogle gange kan det hjælpe at søge inspiration udefra. I 1987 satte Kendal Skiklub os i kontakt med Back Up. I begyndelsen af 1988 fik vi kontakt med organisationen, og Lauren og jeg tog til Back Up Ball på King's Road i London.



Med Lauren, 1987

Back Up-organisationen blev startet af freestyle-skiløberen Mike Nemesvary, som havde brækket nakken i en trampolinulykke. Mike var en af stuntskiløberne i James Bond-filmen *A View to a Kill*. Mikes venner havde hjulpet med at få ham op i bjergene igen, og deres succes havde inspireret ham til at hjælpe andre med at gøre det samme. Så i foråret meldte vi os til Back Up's skitur til Schweiz, og Lauren og jeg tog af sted til Les Diablerets. Vi boede på et dejligt hotel sammen med 10 eller 15 andre rygmarvsskadede skiløbere og sikkert dobbelt så mange plejere.

Back Up-medarbejdernes vilje til at gøre alt slog mig. Bare det at få os hen til skiliften var en mission. "Bare rolig, hvis du ikke kan skubbe, så bærer vi dig", var deres måde at sige det på. Det næste øjeblik var du over nogens skulder, og de smed dig ned på sædet med din stol i den bagvedliggende. På toppen fik de dig af, og du og kørestolen blev matchet igen. Så slår det dig med en vis kraft, at du er på toppen af et bjerg. Udsigten, lyset, luften - det løftede virkelig humøret. Forundringen over at være oppe i bjergene, når ens liv måneder forinden var blevet smadret i småstykker ... det var ubeskriveligt.

Og så skulle vi selvfølgelig ned.

Instruktøren sagde: "Kan du se den derovre?" Jeg kiggede på en gokart, men på ski i stedet for hjul. De løftede mig op, satte mig i et formstøbt sæde på vognen og trak den op til toppen af bjerget. Jeg havde omkring fire lag tøj på, og mine hænder og min næse stak ud. En god skiløber stod bag mig, bundet til mig med et reb, og hun skubbede os af sted og fortalte mig, hvornår jeg skulle styre til højre eller venstre. Der stod jeg på denne vidunderlige, blå dag og kørte ned ad denne uberørte hvide piste, hvor jeg to år tidligere ville have gjort det samme, når jeg stod op.



Skiløb i Kitzbühel (jeg er bagerst til venstre), 1986



Skiløb i Les Diablerets 18 måneder efter min ulykke, marts 1988. Skiløb er meget anderledes efter en ulykke, men stadig fantastisk sjovt!

Jeg indså: "Wow, jeg kan stadig gøre den slags ting. Det var så stærkt, og det er præcis, hvad Back Up gør. Den giver dig mulighed for at gøre disse aktiviteter. Erkendelsen af, at du *kan* gøre disse ting, kan forhåbentlig hjælpe dig med at prøve andre nye muligheder i livet generelt.

En dag på pisterne mistede ham, der stod på ski bag mig og bremsede mig, fodfæstet og væltede. "Pete, du er alene, drej ind i banken," råbte han. Efter et par skræmmende, storøjede og næsten ukontrollerede minutter, hvor jeg susede ned ad pisten uden snor, havde jeg plads nok til at dreje, og alt var i o r d e n .

Det var den første tur, som Back Up havde arrangeret til Les Diablerets, og det var lidt af e n læringskurve. Lauren hjalp mig om aftenen og var med til frokost, middag og fester. Vi brugte det meste af tiden på at drikke os fulde og have det sjovt. Jeg er stadig involveret i Back Up. De er fantastiske.

Da vi kom hjem, fik Lauren arbejde i Kendal for en afdeling af Barclays bank. Det var et hårdt liv for hende, hvor hun hjalp mig om morgenen og aftenen, mens hun arbejdede om dagen. Huset i Wennington var åbent, og jeg opdagede, at Lauren havde en stor forkærlighed for sæbeoperaer. Jeg kan ikke lide sæbeoperaer og reality-tv. I et åbent hus er der ingen flugtmuligheder. Kl. 17.30 var det *Neighbours*, efterfulgt af aftensmad fra kl. 18.00 til 19.00. Derefter kom det irriterende (i hvert fald for mig) Eastenders-tema og det endnu mere irriterende *Coronation Street*-tema kl. 19.30. Kl. 20.00 var det *Dallas* eller noget lignende. Jeg kom til at afsky disse kendingsmelodier og sæbeoperaer i det hele taget, og de blev så meget værre af, at jeg ikke kunne undslippe dem!

Men i 1988 var vi begyndt at vænne os til denne nye måde at leve på. En weekend i foråret 1988 kom Rupert over fra Spanien, og vi havde et vidunderligt familie-søndagsmåltid sammen, og det eneste billede af os som en hel familie blev taget.



Med mine forældre og min bror - familien Henry

I september 1988 ville jeg gerne give Lauren en pause, så jeg lod mig indlægge på et rygmarvsskadecenter i to uger. For mig virkede oplevelsen forfærdelig på det tidspunkt, og jeg kunne næsten mærke livet ebbe ud af mig. Der var ingen mulighed for at gøre noget. Det var et sted, hvor man overlevede, ikke levede. Det fik mig til at indse, hvor meget jeg værdsatte friheden ved at være hjemme, og jeg besluttede, at et plejehjem ikke var vejen frem for mig.

På det tidspunkt indså jeg, at det ville være lettere at starte min egen virksomhed end at forvente, at andre ville give mig et job. Jeg havde altid gerne villet have min egen virksomhed, men jeg havde ingen illusioner om, at det ville være nemt. Men det er først, når man gør det, at man indser omfanget af, hvad det indebærer.

Far havde valgt at gå på pension lidt tidligere end planlagt på grund af min ulykke, og han og jeg startede et konsulentfirma for små virksomheder, der leverede til Small Business Government Development Scheme. Jobbet fik mig ud af huset og gav os begge noget at lave, og så var det dejligt at tilbringe så meget tid sammen. Far betalte mig for at holde mig ude af ulykker, men nok ikke ham selv. Virksomheden rådgav folk om, hvordan de kunne starte og udvikle deres forretning. Vi mødte masser af

mennesker med gode ideer på det forkerte tidspunkt, et par underlige mennesker og mange gode mennesker. Far, som havde et væld af erfaringer, rådgav dem om forretningsvækst.

Far gik ud og lod mig være alene hele dagen og kom kun tilbage til frokost. Selvfølgelig var der telefonen til at holde kontakten. Året 1988 var hårdt, men at tage til kontoret i Lancaster og støtte fars job fik mig igennem det.

Desuden kom Lauren og jeg mere ud og gik til middage og fester, og en dag foreslog Lauren, at vi skulle holde en grillfest i mine forældres store have. Hun inviterede venner fra sit arbejde, og jeg spurgte nogle af mine. Richard Crossley, som arbejdede sammen med Lauren, og hans kone Lisa kom kørende i en hvid Triumph Stag cabriolet. I det øjeblik vi mødtes, var vi venner, hvilket ikke sker så tit. Vi talte sammen hele aftenen og skulle mødes igen på forskellige tidspunkter i løbet af sommeren.

I efteråret gik mit forhold til Lauren desværre ikke så godt, og i oktober 1988 gik vi fra hinanden. Jeg kunne godt forstå det, for hun var ung og havde sit eget liv at leve. Hun var den pige, der havde reddet mit liv, og som gav mig noget at leve for, men nu var hun væk. Mine forældres stille tryghed var enorm, men jeg var fuldstændig forladt.

Jeg var sønderknust. Den gamle Neil Diamond-sang *Red Red Wine* fra 1960'erne blev min "break-up anthem", som opsummerede, hvordan jeg havde det.

Jeg så kun Lauren to gange igen - første gang var i december til min fødselsdag. Vi krammede, men det var tydeligvis ikke nok til at få hende til at blive, og hun gik et par minutter senere og efterlod kun sin parfume i luften, mit knuste hjerte og mine tårer. Gud, hvor jeg elskede hende.

Jeg var kun 27 år. Livet var forfærdeligt, efter Lauren rejste. Jeg havde aldrig i mit liv følt mig så ensom og alene.

Livet efter Lauren: En ny begyndelse *Oktober 1988 til begyndelsen* *af 1991*

IJeg så kun Lauren én gang mere. Efter min ulykke havde nogen rådet mig til at anmelde en personskade, måske ikke for at vinde penge, men for at skabe præcedens.

hvis andre forsøgte at dykke i floden på det sted. Vi havde startet sagen i 1987 og arbejdede sammen med et hold advokater i London. Det var en lang og sej proces, som kulminerede i 1993, da jeg så Lauren uden for High Court i London, hvor hun skulle vidne. Det var et mærkeligt og ret akavet møde, og hun så så anderledes ud, end da jeg havde kendt hende før. I slutningen af 1993 modtog vi en dom, hvor vi tabte sagen, men der var skabt præcedens, så måske havde vi opnået noget.

Efter Lauren rejste i 1988, gik det meget dårligt. Jeg blev meget nedtrykt og frustreret over livet generelt, men det var en vidunderlig støtte at have gode venner og familie omkring mig.

Rutinen holdt mig også i gang - jeg tog med far på arbejde, og min ven Paul Brown tog mig med ud og fik en øl fredag aften. Han var en lærer, som engang havde arbejdet i skolen, men nu var kunslærer i fængselsvæsenet. Hver fredag aften i årevis dukkede Paul op, smed mig ind i bilen, og så kørte vi ud og fik et par øl.

Bruddet med Lauren åbnede mærkeligt nok også et nyt kapitel for mig. Jeg begyndte at se Richard og Lisa mere og mere. De var fantastiske og ubarmhertige i deres vilje til at holde mig i gang. Når de foreslog en udflugt, sagde jeg "tak, men nej tak", hvortil de ufortrødent svarede: "Jamen, vi tager af

sted, og du kommer også med." De kendte mig ikke så godt, men holdt af mig som livslange venner. Richard var villig til at gøre alt for mig. På vores første tur opdagede jeg, at min urinpose ikke blev tømt ordentligt, og jeg bad Richard om at stoppe.

Han prøvede at hjælpe, men så sagde han: "Åh, pis!" Han piskede mit bukseben op og bed toppen af min taske. Jeg var lettet, men tisset løb ud over hele bilen, og Richard fik en mundfuld. At en næsten fremmed person gjorde det for mig, var usædvanligt. Jeg mener, ville du gøre det? Ville du virkelig gøre det?

Nogle gange gik det godt, men andre gange gik det ikke så godt. Jeg arbejdede i løbet af ugen og så Richard og Lisa om aftenen og i weekenden. Juleaften 1988 tog jeg hen for at bo hos dem. Richard lagde mig i seng på deres sovesofa nedenunder og fastgjorde en naturinpose til min dagtaske. Han var ved at blive lidt af en ekspert! Om morgenen kom Richard ned og så, at natposen var fuld af blod. I stedet for at slappe af og fejre juledag var der nu panik overalt i forsøget på at få fat i nogen, der kunne hjælpe. Det viste sig, at jeg havde en blæreinfektion.

Tingene kan gå hurtigt, når man har en rygmarvsskade. Min rygmarvsskade betyder, at jeg ikke kan mærke smerte under brystvorten, og det er svært at forklare en rask person, at jeg ikke kan mærke noget fra armhulerne og ned, slet ingenting. Hvis der går noget galt, ved jeg det ikke, så jeg og mine omgivelser er nødt til at være meget opmærksomme.

Ved en anden lejlighed fik jeg et rødt mærke på mit haleben/mave efter at have siddet på en fold/søm i mine jeans. Røde mærker kan meget nemt blive til forfærdelige tryksår.

Scottish Adapted European Pressure Ulcer Advisory Panel (EPUAP)
Grading Tool



	Progression of a pressure ulcer		
Grade 1 Non-blanchable erythema (redness) of intact skin. Discolouration of the skin, warmth, oedema, induration or hardness may also be used as indicators, particularly on individuals with darker skin			
Grade 2 Partial thickness skin loss involving epidermis, dermis, or both. The ulcer is superficial and presents clinically as an abrasion or blister			
Grade 3 Full thickness skin loss involving damage to or necrosis of subcutaneous tissue that may extend down to, but not through underlying fascia			
Grade 4 Extensive destruction, tissue necrosis, or damage to muscle, bone, or supporting structures with or without full thickness skin loss			

www.tissueviabilityonline.com/puVersion 1 1st July 2009Images: Clinical Skin Photography: worldwide Photo Services (BBC) (Creative Commons) / Science Photo Library

Graderingsværktøj til tryksår
(taget fra EPUAP-pjece)

Den eneste måde at reparere et rødt mærke på er at holde vægten fra det, så blodcirkulationen kan reparere det betændte væv. Røde mærker og tryksår heler meget langsomt, og dette røde mærke på min hud, som ikke var et åbent sår, tog seks langsomme og frustrerende uger i sengen at rette op på; seks uger, hvor jeg lå på siden og rullede rundt hver tredje time uden at kunne gøre andet end at lytte til radio og surmule. Da jeg endelig kom ud af sengen, var det som at starte helt forfra.

Ferie hos Rupert's på Costa del Sol

I 1989 besluttede jeg at tage på ferie alene og bo hos Rupert i Puerto Banús nær Marbella i Spanien. Jeg må have været skør. Mine forældre kørte mig til Manchester Lufthavn og satte mig af i terminalen, og så tog jeg af sted på egen hånd, endda uden en hjælper. Det er ikke behageligt at stige på og af et fly, når man sidder i kørestol. Man bliver løftet op af stolen og sat i en lille buggy, der skal trække en op ad trappen, og så bliver man løftet ind i sædet igen. Flypersonalet skubber og slår dig og giver dig blå mærker. Ofte løfter de dig for højt eller ikke højt nok, og nogle er tydeligvis ikke uddannede. Jeg ved, at mange handicappede rejser med fly én gang og aldrig gør det igen, fordi de afskyr det så meget. Jeg har dog sluttet fred med det, for jeg har mere lyst til at rejse, end jeg bryder mig om den måde, jeg bliver kastet rundt på. Ikke desto mindre er det forfærdeligt.

Personalet på mit fly til Marbella var meget hjælpsomme, og Rupert mødte mig i den anden ende. Han boede i en lille lejlighed ved havnen, fem etager oppe, men han fortalte mig, at der var en elevator til lejligheden, direkte fra parkeringspladsen. Hvad han ikke fortalte mig var, at man kun kunne få adgang til elevatoren, når den elektriske garageport til parkeringspladsen var åben. For at åbne den elektriske dør skulle man betale et abonnement, som Rupert aldrig havde betalt. Halvdelen af tiden måtte Rupert trække mig op ad de fem trappetrin til lejligheden. Det var absolut skræmmende.

Rupert boede sammen med sin kæreste på det tidspunkt, og jeg så ham til morgenmad og aftensmad, men jeg var alene i lejligheden det meste af tiden, hvor jeg læste en bog på mit knæ eller skubbede mig op og ned ad gangene i marinaen for at se på folk, der gik forbi. Trods alt nød jeg det faktisk ret godt.

En dag tog Rupert mig med på en bar, som tilfældigvis var åben fra morgenstunden. Da jeg kom ind, var en irsk bartender ved at pudse glassene og gøre klar til dagen. Der var én kunde - en tysk mand, som læste avis og drak kaffe. Jeg gemte mig i et hjørne ved snookerbordet med min bog. Rupert gik ud

for at gøre, hvad han nu gjorde, og lidt senere kom en ung

En fyr kom ind og gik over til mig. Han gik ned til snookerbordet og sagde: "Jeg vil gerne spille snooker med dig."

Jeg sagde: "Beklager, makker. Selv om jeg gerne ville, kan jeg ikke engang samle en kø op." "Nej," insisterede han. "Jeg vil gerne spille snooker med dig."

"Jeg er ked af det, jeg kan ikke," blev jeg ved med at gentage.

"Nu vil jeg spille snooker med dig!" råbte han, og pludselig havde han en kø i hånden, og den tykke ende blev holdt op over hovedet som en kølle, som om han ville slå mig med den. Jeg havde armen over hovedet, hvilket var alt, hvad jeg kunne gøre, og tænkte, at det ville gøre ondt, men så kiggede jeg op og så den tyske mand, som viste sig at være den lokale narkohandler, og barpigen springe hen over bordet for at få ham ned på jorden. Til sidst fik de ham ud af døren, mens han råbte og skreg. Det var en spændende måde at tilbringe morgenen på!

Jeg fandt ud af fra Rupert, at snooker-fyren var en af de lokale drukkenbolte. Rupert hørte om problemerne, og senere samme dag kom fyren grædende hen til mig og sagde, at han var frygtelig ked af det, og at han aldrig ville røre en drink igen. Klokken 19 den aften så vi ham på gaden, savlende fuld. Manden var 19 år på det tidspunkt, og Rupert sagde senere, at han var død, før han var fyldt 25.

Jeg kunne slet ikke lide Costa del Sol, og den eneste by, jeg kunne lide, var Ronda, som ligger inde i landet og er dejlig. Rupert kørte mig derhen den ene dag, vi var ude, men vi tilbragte det meste af dagen på stranden. I begyndelsen af 1990'erne var Costa del Sol ikke så udviklet, som den er i dag, og selv om det var en sjov nok ferie, er det ikke stedet for mig.

Et liv med omsorgspersoner

Det var, da Lauren rejste, at jeg først indså, at jeg ville få brug for private personlige plejeassistenter (PA'er). På det tidspunkt hyrede vi Louise lokalt. Men det kan ikke undervurderes, hvor svært det er at finde hjælpere. Vi ledte overalt for at finde de rigtige mennesker, fra annoncer i magasiner som *The Lady* til bureauer, der havde barnepiger, au pairer og plejere. De var nyttige til et vist punkt. Vi ringede rundt for at finde nogen fra et eller to af bureauerne, hvoraf nogle var fremragende, mens andre var forfærdelige. Det var et mareridt at finde de gode.

Vikarerne kan være fantastiske eller uduelige, nogle gange farlige eller helt uegnede til den type arbejde, der skal udføres. At passe en person med en rygmarvsskade som min betyder, at man har brug for en slags unikke færdigheder. Den tekniske side af det er ikke svær, men en positiv indstilling er nøglen. Du er dels plejer, dels ledsager, dels ven. Nogle af rutinerne er kedelige, men det skal stadig være sjovt at leve livet. Årvågenhed, tålmodighed, en god sans for humor, en parathed til at forvente det uventede ... når det fungerer, er det fantastisk; når det ikke gør, er det forfærdeligt.

Jeg ville få en og anden perle. Pat var fantastisk. Hun introducerede mig til jazz og tog mig med til en festival i nærheden. Efter Pat kom en af de dårlige. Vi var til grillfest hos Richard og Lisa sankthansaften. Ved ankomsten gav Richard mig en øl. "Utroligt, at han kan drikke," sagde plejeren til Richard, som om jeg ikke var der. Kl. 21 meddelte hun, at hun gik, og derfor gik jeg også, for hun kørte ikke i mørke, selv om det ville være lyst til mindst kl. 23. Jeg fyrede hende næste morgen.

I september 1989 ændrede min verden sig, da jeg mødte Gudrun fra Tyskland. Hun var som en hvirvelvind og en absolut glæde. Gudrun grinede konstant, var meget positiv og et energibundt. Vi havde det fantastisk sammen. Intet var et problem, og jeg vidste, at det var den slags pleje, jeg ville have i fremtiden. Ingen suk eller surhed hos Gudrun; alt var positivt. Hun var den slags plejer, jeg også ville have fremover, besluttede jeg, men Gudrun måtte rejse i julen 1989. Hvad skulle jeg gøre uden hende?

Da Gudrun skulle hjem til Tyskland, bad jeg hende om at sende en som hende tilbage. I julen, da Gudrun gik tur i Schwarzwald med sin familie, mødte hun Birgit, en veninde fra skolen, og de stoppede op for at snakke. Lufthansa havde tilbudt Birgit et job som stewardesse på betingelse af, at hun blev bedre til engelsk inden for seks måneder. Hun ledte efter et job i England for at hjælpe. "Der kan jeg måske hjælpe dig", sagde Gudrun.

Birgit kom herover i slutningen af januar 1990, og vi havde det vidunderligt i de næste seks måneder. Hun passede perfekt ind i min familie, og vi lavede mange skønne ting sammen. I påsken var vejret forfærdeligt, men Richard og Lisa tog alle deres venner med for at overnatte hos mig. Vi spillede Pictionary med Richard og Birgit som det ene hold. Birgit råbte ord på tysk, og så måtte vi stoppe spillet og slå dem op i ordbogen. Richard var meget dårlig til at tegne og tegnede noget, der lignede en mast myg til et gæt. Birgit råbte *maulwurfshügel*, som kan oversættes til 'muldvarpeskud', og på en eller anden måde havde hun gættet rigtigt. *Maulwurfshügel* var mit første ord på tysk. Birgit og jeg blev meget gode venner, og det er vi stadig den dag i dag. Jeg er stolt af at være gudfar til

hendes yngste søn, Julian.



Sammen med Birgit, 1990

Gudrun og jeg er også stadig i kontakt, selv nu, hvilket er vidunderligt. Man udvikler et tæt personligt forhold til mange af sine plejere. Jeg har boet hos nogle få og er blevet inviteret med til andres bryllupper.

At studere

På arbejdet havde far og jeg ansat en forretningspartner, Jeff Hindley, til at hjælpe os med at udvikle vores konsulentvirksomhed for små virksomheder. Jeff var selv tidligere virksomhedsejer i Norden, så han passede perfekt ind, og han blev en god ven. I mellemtiden var jeg

Jeg begyndte at indse, at jeg ikke havde den viden, jeg havde brug for til at rådgive virksomheder, og besluttede, at jeg måtte tage en uddannelse. Kendal tilbød en deltidsuddannelse i business over fire år. To aftener om ugen og senere en hel dag på Preston Poly. I efteråret 1989 fortalte jeg det til min far, og selv om han var meget overrasket, støttede han mig.

Ved den første lektion var der 45 i lokalet. Kursuslederen læste pensum op: økonomi, jura, statistik, forretningsstrategi, en lang liste af emner. Ugen efter var vi 25 i lokalet. Min første opgave fik et C. Ikke godt nok, tænkte jeg, slet ikke godt nok. Jeg må virkelig begynde at arbejde og knokle mig selv ned i jorden, hvis det er nødvendigt, intet andet end As duer. Jeg arbejdede mig igennem de fire år. Regeringen stillede en meget tidlig bærbar computer til rådighed, og en velgørenhedsorganisation gav mig en Amstrad-pc, som jeg lærte at bruge. College var to aftener om ugen fra kl. 19.00 til 21.00. Plejerne tog til den lokale s v ø m m e h a l eller lignende, før de kørte mig hjem og lagde mig i seng ved midnat. Det var lange dage. Jeg studerede i weekenderne og var stadig sammen med Paul, Richard og Lisa.

Af og til så jeg også min onkel Brian, som i årenes løb havde forladt tv-branchen, var blevet skilt, gift igen og havde skrevet en bog. I 1990'erne plejede han og hans kone, Jan, at komme og bo hos mine forældre med jævne mellemrum. Det var dejligt at lære ham lidt at kende efter alle disse år. Desværre døde han i 2003 i en alder af 77 år.

Jeg så ofte Richard og Lisa i den periode, og en weekend tog de mig med til Newcastle for at møde Richards familie. Vi kørte over til familiens hjem, som lå i et dejligt forstadsområde, til søndagsfrokost. Jeg vidste, at Richards forhold til sine forældre kunne være "vanskeligt", men de var meget imødekommende, og jeg var begyndt at spekulere på, hvad problemet var. Det hele var venligt og dejligt, da vi satte os til bords til en frokost med roastbeef og Yorkshire pudding. Richards mor kom med store tallerkener fyldt med kød og grøntsager, men min var ikke som de andres. Hun havde gjort min middag flydende. Jeg kiggede på tallerkenen, så på Richard, og vi brød begge ud i grin.

"Mor, hvad har du gjort?" spurgte Richard.

"Jeg var ikke sikker på, om han kunne spise fast føde", var svaret. Hun kunne ikke se det sjove i det, og jo mere vi jokede, jo mindre begejstret blev hun, og vi tog af sted kort tid efter. Vi fortsatte med at have en dejlig eftermiddag i Newcastle og kørte endda ned for at se Spanish City, den forlystelsespark, som Mark Knopfler nævner i Dire Straits' *Tunnel of Love*.

At komme tilbage bag rattet

Biler har altid været en vigtig del af mit liv, og siden min ulykke har jeg været afhængig af, at andre kørte mig rundt. Det var Richard, der fik mig til at begynde at køre igen. Jeg havde kørt avanceret før min ulykke, og jeg ville ikke være en af de handicappede, der parkerer med det ene hjul oppe på fortovet. Jeg ville være i stand til at håndtere en bil ordentligt eller slet ikke. Vi tog til en udstilling i London for at prøve biler, der var tilpasset handicappede. Jeg blev taget med ud for at få en prøvetur, og Richard besluttede af en eller anden grund at beskæftige sig med at øve sig i at sidde i min kørestol og skubbe sig selv rundt. Desværre lykkedes det ham at komme i klemme mellem nogle store strømkabler, der var lagt rundt om i hallen. Richard sad og forsøgte at komme fri, da nogle mennesker kom farende for at hjælpe. De løftede ham ud over kablerne og sørgede for, at han var okay. I øjeblikkets hede kunne Richard ikke få sig selv til at fortælle dem, at han ikke var handicappet. Åh, hvor er det ærgerligt.

Efter showet bestilte jeg en Vauxhall Astra med automatgear via Motability og fik den sat op til mig. At lære at køre bil indebar nu L-plader og søndag morgener, hvor jeg kørte Richard rundt i et øde industriområde. Bortset fra en nærkontakt med en lygtepæl, da jeg mistede balancen i et sving, gik det godt. Omkring seks måneder senere var jeg selvsikker nok til at køre selv.



Rupert og jeg med min første bil med håndbetjening

Første tur til Monaco

Birgit var hos mig frem til juli 1990, men så var vi tilbage ved problemet med at finde en egnet person til at påtage sig arbejdet. Til sidst lykkedes det med stort besvær at finde en plejer.

I august planlagde Richard, Lisa, Giles og jeg en ferie til Sydfrankrig, hvor vi kørte i bil til Juan-les-Pins på Cote d'Azur, som ligger meget langt fra Lancaster - det tog tre dage.

Vi gav min nye plejer og hendes kæreste et tilbud om en gratis ferie, hvor al kost og logi var dækket, men hun ville ikke få løn. Hun tog imod tilbuddet, men holdt op med at være sød og udviklede sig til lidt af et monster. Hun blev en rigtig madam, så snart vi tog af sted, men hun vidste, at jeg havde mere brug for hende, end hun havde for mig.

Derfor var rejsen til London et mareridt. Min plejer og hendes kæreste besluttede, at de ville tage en nat væk for at besøge venner i London, men de kom for sent tilbage næste dag. Derfor måtte Giles få mig ud af sengen, hvilket ikke var nemt, og vi nåede kun færgen over til Frankrig i sidste øjeblik. Derefter var der 14 timer til Dijon, hvor min plejer og hendes kæreste røg konstant i bilen (det mindede lidt om mine unge dage), selv om Giles og jeg ikke røg. De ville også lytte til deres meget høje musik hele tiden - selv nu kan jeg simpelthen ikke udstå 'Van the Man' Morrison. De blev hurtigt døbt Fag-Ash Lil og Smoky Joe. Efter en virkelig turbulent anden køredag og yderligere 14 timer med dem ankom vi til Juan-les-Pins omkring kl. 23. Heldigvis var den lejlighed, vi havde booket, fantastisk.

I løbet af dagen gik vi vores egne veje, og de gik deres. "Van the Man" blev erstattet af Richard og Lisas daværende yndlings-LP, og George Michaels "*Freedom!*" blev feriens tema.

Vi brugte dagene på sightseeing langs kysten og besøgte Antibes, som er en meget smuk by og hjemsted for Picasso-museet. Efter at have set malerierne i stueetagen måtte vi tage elevatoren op til anden sal. I det ene rum var der udstillet uvurderlig keramik, og i det næste var der et stort Picasso-lærred med får og væddere som motiv, og det ville jeg meget gerne se. Richard skubbede mig gennem døråbningen - det var ganske vist lidt af en klemme. Da jeg kom ud af rummet igen efter at have set maleriet, sad jeg fast i klemmen. Richard skubbede og trak mig et par gange, indtil jeg kom fri, som en korkprop, der springer ud af en vinflaske, og min kørestol røg ind i en montre med originale Picasso-malerier.

keramik. Kassen begyndte at vakle, keramikken begyndte at gynge og snurre, og vi stod ubevægelige og kiggede på den, mens vores hjerter gik i stå. I det øjeblik var det let at forestille sig nyhedsdækningen af "Engelske bøller smadrer uvurderlig Picasso-keramik". Efter noget, der virkede som en evighed, ophørte uroen i montren, uden at der skete nogen skade, men Richard og jeg sneg os ud til den nærmeste café, hvor vi drak to espressoer og meget store brandies, før vi indrømmede: "Shit, det var tæt på."

En anden dag tog vi til Monaco, det var min første tur dertil, og jeg var en stjerneklar turist. På Casino Square, parkeret lige uden for Hotel de Paris, stod en helt ny rød Ferrari F40, som var bilen på det tidspunkt. Jeg havde aldrig set en før, og jeg har heller ikke set en siden.

Richard havde været i Monaco før og kendte en god bistro ved det kongelige palads, hvor vi planlagde at tage hen den aften. Vi ville også på kasino, og med tanke på dresscoden havde vi taget dickie bows og smoking med. Men da vi ikke ville have dem på hele dagen, havde vi brug for et sted at skifte tøj. Det eneste sted, Richard kunne komme i tanke om, var de offentlige toiletter for enden af kajen, lige under det kongelige palads. Vi parkerede og gik ind på det offentlige toilet, og der stod vi, delvist påklædte, med skjorter på, men uden bukser, da en franskmænd kom ind og skulle tisse. Han kiggede på de tre halvkledte englændere på de offentlige toiletter, gjorde nervøst sit fornødne, vaskede hænder, nikkede til os og gik, men hvad han sagde til sin kone i bilen, kan vi kun gisne om.

Bistroen var fremragende, og Richard begyndte at fortælle os, hvordan hans første kærlighed havde været prinsesse Caroline af Monaco. Mens vi sad udenfor og lyttede til fortællingen om Richards unge kærlighed, kom to sorte limousiner med det kongelige våbenskjold på dørene kørende, og lige på slaget trådte prinsesse Caroline ud af den ene, og hun så fantastisk ud. Det viste sig, at hun var på vej til en gudstjeneste i katedralen i anledning af sin mors fødselsdag (eller måske var det årsdagen for hendes død), men uanset hvad var Richard forbløffet og kunne ikke tale.

Efter måltidet lokkede kasinoet i Monte Carlo, så det var tilbage i bilen og op til parkeringspladsen. Ved døren stod der "kun adgang med pas eller foto-ID", og jeg havde selvfølgelig glemt mit. Conciergen sagde: "*Non*, monsieur, ingen foto-ID, ingen adgang." Lisa havde ingen interesse i at spille på kasinoet, så hun og jeg sad i baren og fik drinks, mens jeg surmulede. Hun rodede i min pung og fandt et forældet bibliotekskort fra Lancaster University med mit billede på. Jeg gik tilbage og spurgte conciergen: "Er det her godt nok?"

"Ja, selvfølgelig, kom bare ind."

Jeg har beholdt bibliotekskortet den dag i dag, bare i tilfælde af ...

Vi havde en vidunderlig tid med at spille blackjack, poker og roulette og se fyrværkeriet fra vinduet. Det var fantastisk, selv om vi rejste hjem økonomisk fattigere, men så meget rigere på andre måder.

Efter hjemkomsten gik resten af 1990 med at studere og arbejde. Jeg gik ned med flere røde mærker og blærebetændelser flere gange og havde to måneder i sengen med slem lungebetændelse. Birgit blev ved med at komme på besøg. Hun arbejdede som flyver for Lufthansa, og hendes besætning var baseret i Frankfurt, men hun havde latterlige rabatter og kunne flyve over mere eller mindre gratis. Vi så hende hver anden måned i begyndelsen af 1990'erne. Jeg så Richard og Lisa i weekenderne hele tiden, og venner fra skolen, såsom Giles, kom også på besøg. Richard og Lisa smittede mig med deres *livsglæde*, og vi lavede alt muligt sjovt med grillfester, svømning og lange vandreture; jeg lærte at se, hvad der kunne lade sig gøre i stedet for at sidde derhjemme og have ondt af mig selv. De ting, vi foretog os i Lake District, var vidunderlig galskab, især fordi en stor del af Lake District med ujævne stier og utilgængelige steder bestemt ikke er designet til kørestole. Men det skulle ikke stoppe os! En af vores favoritter var Tarn Hows.



På Tarn Hows med Vivi, Giles og Richard

En anden dag besluttede vi sammen med nogle andre venner at gå rundt om Rydal Water, som er en lille sø mellem Windermere og Grasmere. Vi gik ned ad stien mod søen og opdagede halvvejs nede en to meter høj stenmur med en kysseport i midten, som var helt umulig at forcere med en kørestol. "Jeg rejser dig op og danser med dig rundt om porten," sagde Richard. "Så kan Rob, Lorna og Lisa tage stolen over muren og møde os på den anden side." Vi gjorde det, og i betragtning af de andre vandreres vantro ansigtsudtryk var synet af en handicappet person, der gik gennem en to meter høj mur, åbenbart noget at se på, men jeg havde for travlt med at holde fast i Richard til overhovedet at lægge mærke til det.

Tingene bliver travle fra begyndelsen af 1991 til august 1999

At starte en virksomhed

I løbet af 1991 skiftede min plejer, som det ofte sker, og en australsk pige ved navn Katherine tog over, som jeg stadig har kontakt med, og Katherine var en af de bedste.

I sommeren 1991 blev min gamle ven Andy Jones gift med sin kæreste, Louise. På forunderlig vis bad han mig om at være hans forlover, en rolle, som jeg var beæret over at acceptere.



Med Andy og hans brødre på hans bryllupsdag; fra venstre mod højre: Peter, Andy, mig og Chris

Hele bryllupsweekenden var fantastisk med godt vejr hele vejen igennem - og selv min tale gik godt og gav anledning til et par grin, men ingen sure miner.

Selv om Katherine nu hjalp mig derhjemme, kæmpede vi fortsat med at finde gode plejere, og hver gang en af dem rejste, var jeg nervøs for, hvem der kunne blive den næste. I slutningen af 1991 var en af fars arbejdsopgaver at besøge en fyr i Lake District. Han hed Jim Henderson og drev et bureau, der leverede personale til lokale virksomheder. Jim havde klaret sig godt i slutningen af 1980'erne, men havde det svært under recessionen i begyndelsen af 1990'erne. Far besøgte ham, men det var et vikarbureau, der ikke kom nogen vegne. Far var god til at få ideer og genial til at tænke på tværs, og jeg kan se for mig, hvordan han kom tilbage fra det møde, trak på sin pibe i Suzuki-bilen og fik en lysglimt.

Tilbage på kontoret sagde han til mig: "Hvis vi har svært ved at finde plejere, er der sikkert også andre, der har det." Fars tankegang var, at han lige havde mødt en mand med et vikarbureau, som havde brug for en idé, og far havde en idé, som havde brug for et vikarbureau: Idéen var, at vi sammen oprettede et plejebureau, som skulle rekruttere og levere rygmarvsskadeuddannede plejere. Et par dage senere mødte vi Jim Henderson på vores kontor i Lancaster og fik en snak.

Som sagt havde Jim nogle år tidligere etableret et aktieselskab, som havde klaret sig godt som arbejdsformidling i en periode, men som nu havde det svært. Jim var åben over for tanken om at ændre sin virksomheds forretningsmodel og omforme den ud fra vores ideer. Efter mødet blev vi enige om at arbejde sammen. Sådan begyndte Kensgriff Care.

I slutningen af 1991/begyndelsen af 1992 startede virksomheden fra ingenting.

Jim bidrog med sine kontakter, juridiske kontrakter og viden, og jeg bidrog med min viden om rygmarvsskader, kontakter og penge til at trykke brochurer. Jeg designede og skrev også plejekurset for virksomheden, som blev leveret af St John Ambulance.

Vi begyndte at annoncere, og så gik det ellers slag i slag. Jim havde et kontor på tredje sal i en bygning på hovedgaden i Kendal, hvilket ikke var særlig godt for mig. Det resulterede i, at vores første møder fandt sted på en pub ved navn The Phoenix i Kendal - det kunne ikke have heddet andet, vel?

Til sidst fandt Jim et kontor i stueetagen i en lokal erhvervspark. Far havde fået ideen og havde sat os to sammen og derefter overladt os til os selv, uden at noget var skrevet ned, kun et håndtryk og et smil. Virksomheden var kommet i gang

jorden. Da vi fik ideen til Kensgriff Care, havde vi **i k k e** tænkt på virksomhedens juridiske struktur på kort eller lang sigt. Vi var bare gået i gang med at gøre fars idé til en fungerende virksomhed. Det var en fejl, som jeg skulle komme til at fortryde.

Vi lærte helt fra bunden og arbejdede sammen om at finde omsorgspersoner og købe computere. Vi fik en kontakt gennem en, jeg kendte, som til gengæld kendte en, der kunne hjælpe os: en mand i Danmark ved navn Martin Steffensen, som arbejdede på deres internationale jobcenter, Eures. Han var ekspert i at finde omsorgspersoner. Jeg ringede til Martin, og han var på pletten med det samme. "Selvfølgelig kan vi hjælpe," sagde han. "Send os jobbeskrivelserne, så laver vi søgningerne og samtalerne og får udfyldt ansøgningsskemaerne." Uden nogen som helst tøven var Martin på banen, og han var en kæmpe støtte.

Den måde, universitetsansøgninger i Danmark fungerede på dengang, var, at hvis man kom til England for at arbejde et stykke tid, løftede det ens gymnasiekvalifikationer et niveau. Hvis man havde brug for de ekstra point for at komme på universitetet, kunne man forbedre sit engelsk ved at arbejde i England og dermed hæve et C til et B. Da man startede på college som 21-årig i Danmark, var de fleste plejere gamle nok til at køre bil. Og så begyndte en lind strøm af plejere fra Danmark, som hurtigt blev til en strøm, og den strøm hjalp os med at komme i gang.

Vi annoncerede i *The Guardian* og magasiner som *The Lady* og startede med at lave placeringer ved at matche folk med en passende plejer. Jim kunne ikke påtage sig denne del af jobbet, da han allerede havde nok at gøre med at omskrive kontrakter, udarbejde et bookingsystem og håndtere banker og de juridiske krav. Vi havde brug for nogle administrative medarbejdere, men havde ikke råd til dem. Far fik en anden idé: "Hvorfor ikke bede om frivillige?"

Vi annoncerede i *The Westmorland Gazette* efter frivillige, der kunne komme og hjælpe, ulønnet, og flere ansøgte. Vi kunne næsten ikke tro det. Sally og Louise indvilligede i at arbejde på deltid, en eller to halve dage om ugen, for at hjælpe virksomheden i gang, og de gjorde det ulønnet i mere end et år. På det tidspunkt omsatte virksomheden for penge nok til at betale dem, og de blev vores første rigtige medarbejdere. Virksomheden var ved at blive etableret, langsomt men sikkert, og tingene udviklede sig ganske pænt.

Som tiden gik, rejste Sally og Louise af forskellige årsager, og vi måtte direkte ansætte vores første selvstændige medarbejder til at erstatte dem. En dame ved navn Jane blev ansat, og hun blev heldigvis et stort aktiv for virksomheden. I mange år var hun vigtig for den fortsatte udvikling af virksomheden.

I 1992 tog jeg min avancerede IAM-køreprøve igen og bestod, igen første gang, hvilket gjorde mig meget stolt af mig selv. Det var godt at have en godkendelse fra Institute of Advanced Motorists efter min ulykke. Omkring dette tidspunkt genoptog jeg også mine gamle forbindelser med HPC, den anden køregruppe, jeg havde været med i.

Nu kunne jeg køre sikkert, og jeg havde en dejlig ferie i Dorset, hvor Katherine hjalp mig, og hvor jeg så min gudfar, Peter Bell. Det var dejligt at indse, at jeg faktisk kunne komme af sted på ferie på egen hånd.

Hjemme igen, midt om natten i 1992, fik jeg et opkald fra Richard og Lisa. Klokken må have været 1 eller 2 om natten, og de havde været til koncert i Manchester Apollo. Richard havde parkeret sin bil i nærheden af Moss Side, og efter koncerten fandt de ud af, at bilen var blevet stjålet. Politiet ville ikke gå ind i Moss Side en lørdag aften. "Du må klare dig selv," sagde de. "Vi vil lede efter din bil, men hold ikke vejret. Har du nogen, der kan hente dig?" Lisas chef boede i nærheden, men politiet sagde, at de ikke skulle bede nogen om at køre ind i Moss Side i en BMW, da det var for farligt. Den eneste anden person, de kendte relativt tæt på, var mig, så Katherine, min plejer, fik mig ud af sengen, og jeg kørte de halvanden time til Moss Side i Manchester for at hente de skræmte små kirkemus. Jeg fandt dem siddende på trappen til Apollo, skrækslagne.

Richards bil blev fundet udbændt et par dage senere.

Katherine besluttede, at hun ville have et nyt job og arbejdede hos det nystartede Kensgriff Care i kort tid, før hun vendte tilbage til Australien. Efter at hun var rejst videre, fik jeg en af de første Kensgriff Care-ansatte fra Danmark som min plejer. Hun hed Hella og blev en fremragende plejer. Det var betryggende - at den service, vi leverede, levede op til den standard, som andre mennesker ville have brug for.

Færdiggør min uddannelse

I 1992 og 1993 studerede jeg om aftenen og arbejdede fuld tid hos Kensgriff Care om dagen, og selvfølgelig hyggede jeg mig med Richard og Lisa i weekenderne. En dag, da vi kørte rundt i Derwentwater, tog vi en lille sidevej over en smal bro. Richard holdt ind ved siden af vejen og sagde: "Vi stiger ud nu." "Stol på mig," tilføjede han, da han så mit temmelig vantro ansigt. Vi skubbede af sted ned i skoven ad en meget ujævn sti. "Bare vent," gentog Richard. "Bare vent." Vi stoppede længere nede på toppen af en klippe med udsigt over Derwentwater. Det var en lys, solrig dag, og søen var som en

spejl. Tilsyneladende ud af ingenting kom en damper pustende over søen. Stedet er kendt som Surprise View - og det lever bestemt op til sit navn.

Jeg var færdig med at studere i maj 1993. Det eneste, jeg skulle gøre, var at aflevere min sidste opgave i Preston. Det var lidt af et antiklimaks efter fire år med blod, sved og tårer. Jeg havde forventet noget mere - jeg er ikke sikker på, hvad det var - og nu stod jeg over for ugerne med ventetid på mine resultater og seks måneder til eksamen. Da mine resultater kom i efteråret, åbnede jeg kuverten med en vis nervøsitet. Min glæde over at opdage, at jeg havde bestået min Business Studies-uddannelse og fået en Bachelor of Arts med udmærkelse, var ubeskrivelig. Eksamensdagen med mine forældre ved min side var en af de stolteste dage i mit liv.



Dimissionsdag, 1993

For at fejre det tog jeg derefter til Tyskland for at besøge Birgit, som stadig arbejdede for Lufthansa. Hun hentede mig i sin lille bil og drøede af sted ned ad autobahn. Det var hendes fødselsdag, og første stop var hendes fest.

Nu havde jeg selvfølgelig ansat plejepersonale fra Kensgriff Care, nogle gode og nogle mindre gode. Jeg havde til tider nogle virkelig mærkelige plejere. En pige satte ild til sig selv, mens hun satte julepynt op foran en åben ild, og en anden blokerede toiletternes afløb ved at bruge en hel rulle papir, hver gang hun gik.

I 1993 overtog jeg også min anden tilpassede bil. Den oprindelige havde været det mest upålidelige køretøj nogensinde. For at føje spot til skade (eller måske omvendt) var den blevet smadret to gange, en gang ind i en telefonboks og en anden gang af den toiletbesøgende plejer, som, efter at hun havde revet hele siden af den, sagde: "Jeg havde glemt, hvor jeg var." Og hvor var hun så? Tilsyneladende på en lige vej og uden andre biler i sigte, ved højlys dag, hvor det lykkedes hende at køre den ind i siden på en mur. Efter den fornærmelse fungerede bilen desværre aldrig ordentligt igen, og den døde i et dampbad på værkstedets forplads. Den eneste mulighed var en ny.

I december 1993 inviterede min næste danske plejer, Annette, og hendes familie mig meget venligt over til jul. Vi boede hos hendes søster og kæreste, som havde et dejligt hus uden for København. Jeg har en særlig forkærlighed for danskere, og når man først er inviteret ind i deres hjem, behandler de en som familie. Morgenen efter vi ankom, trak vi gardinerne fra, og det allerførste, jeg så, var et smukt lille rødt egern, som sad på havehegnet og kiggede lige på mig.

Danskerne fejrer jul den 24. december, hvilket var nyt for mig. Sprutten kommer frem tidligt på eftermiddagen, før alle sætter sig til bords til forretten med suppe og små kyllingetærter ved 17-18-tiden. Hovedretten er andesteg med små kartofler, der er karamelliseret ved at stege dem i sukker og smør, serveret med syltet rødkål, alt sammen skyllet ned med rigelige mængder rødvin. Til dessert serveres mandelrisbudding, og hvis man finder en hel mandel, er man heldig og vinder en præmie. Efter måltidet udveksler alle gaver, danser om juletræet og synger julesange. Det er vidunderligt.

Netop som man begynder at slappe af, begynder de at finde flere drinks frem med cognac, portvin og, utroligt nok for mig med min skoledrengehumor, en flaske med noget, der hedder Spunk. Det kan bruges overalt i verden, men det kræver en dansker at tappe Spunk på flaske og drikke det efter middagen. Jeg kiggede tøvende på glasset med den klæbrige væske og vovede så at snuse og smage lidt, og det var helt ulækkert. Spunk er faktisk

Sort og lavet af saltlakrids, vodka og ammoniumnitrat for at give den et ekstra spark i kuglerne. Danskerne elsker det, hvilket siger noget om danskerne ...

Mens mine danske venner var og er lidt skøre på den bedst tænkelige måde, kan man ikke sige det samme om min førnævnte kat, Mouse. Når hun var sød, var hun meget, meget sød, men når hun var slem, var hun forfærdelig. Mouse sov om natten i min arm under dynen, engleagtig som altid. Men når hun vågnede, gik hun til angreb på min arm og kom ud af det blå. Der syntes at være en Jekyll og Hyde-agtig vildskab over hende. Hun elskede at gå ud og dræbe kaniner, fugle og andre smådyr, fange fugle og mus hele året og om foråret slæbe levende kaninunger ind. Det blev gjort lettere af, at mit hus var en åben planløsning uden indvendige døre. Når jeg lå i sengen, kunne jeg høre musens *dunk, dunk, dunk*, når den kom ind, og så den spredte lyd af kaninen, der forsøgte at slippe væk, efterfulgt af musen, der jagtede den. Til sidst lød den stakkels kanins dødsskrig efterfulgt af en ildevarslende stilhed.

Nogle af plejerne tog musens narrestreger med ophøjet ro, mens andre var mindre fornøjede. En gang havde jeg en plejer ved navn Anna, som gik ind i hallen en morgen, efter at Mouse havde dræbt en kanin i løbet af natten. Det var stadig mørkt, da hun kom ind, og alt, hvad jeg kunne høre, var hendes råb og eder af raseri. Hun trampede op ad trappen og råbte: "Din kat dræbte en kanin i går aftes, og jeg stod på noget, der blev mast mellem mine tæer."

"Hvad var det?" spurgte jeg.

"Et kaninøje," hvæsedes hun tilbage i afsky.

Jeg begyndte at grine, men hun kunne ikke se det sjove i det ...

I 1994 var jeg på ferie i Toscana med min danske plejer, Trina. Vi fløj til Pisa i den intense italienske augustvarme, og på grund af min rygmarvsskade blev min temperatur- og blodtryksregulering slået ud til siden. Jeg har det ikke godt i varmen. Vi måtte køre fra Pisa til lejligheden i Toscana uden aircondition i bilen. Jeg sad til højre, mens solen bankede ned på mig hele vejen. Da vi nåede frem til den drømmeagtige toscanske bondegård, hvor vi skulle bo, var min temperatur 39,8 °C. Trina satte mig under et træ og fyldte mig med kolde drikke, og i løbet af ca. tre timer blev jeg langsomt kølet ned. Det var en dejlig ferie, selv om lejligheden lod noget tilbage at ønske. En bonus var, at der ikke var lys udenfor, og om aftenen havde vi en utrolig udsigt til nattehimlen. Af en eller anden grund var der mange meteoritter den august, og vi sad ved poolen og så på stjerneskuddene sammen med en anden.

Engelsk par, hvoraf den ene klippede på en guitar. Det var smukt. Det er øjeblikke som dette, der minder en om glæden ved at være i live og lykken ved stadig at kunne gøre den slags ting. Den indsats, der kræves for at opnå disse øjeblikke, kan være betydelig, men udbyttet er enormt, og rejsens udfordringer og smerte er lagt bag sig.

På turen tog vi også til Firenze, og desværre var den smukke Duomo-katedral lukket. Jeg havde længe ønsket at besøge denne bemærkelsesværdige by og se det berømte kunstmuseum Uffizi. Da vi ankom til galleriet, indikerede markørerne (der er sat op for at styre turisternes forventninger) en ventetid på mere end tre timer. Men sikkerhedsvagterne så os ankomme og vinkede os over. Til stor utilfredshed for den tålmodige kø af turister, der havde ventet så længe, blev jeg ført forrest i køen og direkte ind i galleriet.

Ulempen var, at Trina af en eller anden grund var meget sur og nægtede at se på nogen malerier, men i stedet sad og skrev nogle postkort. Jeg var forbløffet. Vi havde fået gratis, øjeblikkelig adgang til et af de førende kunstmuseer, og hun var ikke interesseret i at se på noget som helst. Jeg fortsatte alene, tog mig god tid og nød at se de fantastiske kunstværker. Vi besøgte også Academia for at se Michelangelos originale David og andre af Michelangelos værker, bl.a. halvfærdige blokke af apostlene. Deres hoveder og lemmer kom ud af marmorblokkene, som om de stadig var ved at blive formet og skulle til at bevæge sig. Det var helt utroligt.

På vej tilbage mod bilen ville Trina bruge lidt tid på at se på skobutikker. Hendes manglende interesse for kunst blev matchet af min manglende interesse for sko, så det var hendes tur til at gå alene, mens jeg sad på gaden og kiggede på folk. En lille gammel dame kom hen til mig, sagde noget på italiensk og trykkede en mønt i min hånd. Hvad skulle jeg sige? Jeg vidste ikke, om jeg skulle grine eller græde.

På den personlige front har jeg fundet ud af, at når man lever med en rygmarvsskade, har sjove øjeblikke en tendens til at sætte sig fast i hukommelsen. Jeg var kommet hjem fra min tur til Italien og var inde og se *Fire bryllupper og en begravelse* med Richard og Lisa. Vi satte os til rette for at se filmen med et enormt badekar med popcorn i familiestørrelse i hånden, og Lisa gav den i sin sædvanlige uforlignelige stil en ordentlig skalle. Det gik ud over alle. Det satte stemningen for filmen, og vi grinede og elskede hvert øjeblik, på trods af popcornene.

Det var på dette tidspunkt, at Richard besluttede sig for at skifte cabriolet efter at have haft to Triumph Stags. TVR's sportsvogne blev bygget i Blackpool, og deres Griffith var meget populær, så da de introducerede den nye, lidt større

Chimaera, meldte Richard sig straks. Jeg kan huske, at jeg tog ned til

TVR-fabrikken med ham på et par sjove ture for at se den blive bygget. Da den endelig blev leveret, var det måske ikke den mest pålidelige bil i verden, men han og Lisa nød at suse rundt i den - og jeg fik også lov til at køre med som passager nogle gange. Mega sjovt.

En anden glædelig weekend var min ven Paul Browns bryllup med sin kæreste, Nicki, selv om det ikke var uden et par hjertestoppende øjeblikke. Paul havde bedt mig om at være hans forlover, og han havde overnattet hos mine forældre natten før brylluppet. Han var som en kat på et varmt bliktag, så nervøs var han. Vi gjorde vores bedste for at hjælpe ham med at bevare roen, og det lykkedes os at få ham hen til kirken på det aftalte tidspunkt - men ingen brud dukkede op ...

Paul blev mere og mere stresset, mens præsten forsøgte at fylde tiden ud med en improviseret lektion i lokalhistorie. Til sidst kom der en bil, men desværre var der ingen Nicki at finde i den. Tingene var bestemt ved at blive anspændte. Det viste sig senere, at grunden til hendes forsinkelse var, at Nicki havde aftalt at møde sine brudepiger ved receptionen, så de alle kunne klæde sig på sammen. De havde efterladt alle kjolerne der dagen før, og ejerne af stedet, som skulle ud, havde givet nøglen til Nickis bror, så han kunne give den videre til Nicki. Desværre glemte hendes bror at give hende nøglen, så selv om Nicki kunne se sin brudekjole gennem vinduet, kunne hun ikke få adgang til den. Hun havde ingen anden mulighed end at vente på, at ejerne kom tilbage. Hvad Nicki sagde til sin bror bagefter, kan man kun gisne om ...

Heldigvis, og til Pauls store lettelse, kom Nicki til sidst, og resten af dagen og min tale gik godt.

Flytter til Clapham

I 1995 begyndte jeg at lede efter et nyt sted at bo. Jeg kiggede mig omkring, men kom ingen vegne. Jeg havde indstillet mit søgeområde ret bredt og instrueret ejendomsmæglerne om, at jeg *ikke* ville have en bungalow i engelsk stil fra 1930'erne, 1940'erne eller 1950'erne. Jeg tror, de ignorerede ordet "ikke", for de blev ved med at sende mig oplysninger om netop den type bungalow, der var på min liste over dem, jeg mindst ville se på. Selvom jeg kiggede på et par steder, så jeg ikke noget, der passede.

Omtrent samtidig tog jeg på min første tur til Danmark for at holde nogle Kensgriff Care-præsentationer for at sælge vores ledige stillinger til mulige plejere, der ville komme til England. Vi tog en DFDS-færgе med overnatning fra Newcastle til Esbjerg på den danske nordkyst, og ved ankomsten kørte vi til et

komfortabelt familieferiested i en lille by uden for Aarhus. Mine præsentationer viste sig at være populære, med mere end

30 mennesker til stede de fleste gange. Jeg mødte Martin Steffensen i Aalborg, og som sædvanlig var alle i hans bureau utroligt imødekommende og hjælpsomme. Jeg satte virkelig pris på støtten og åbenheden fra Martins folk. Vi var meget ærlige over for dem, og jeg tror, de satte pris på det arbejde, vi bragte til deres bureau. Vi sluttede turen af med at lege turister i det nordlige Danmark og så de små byer og kysten.

Da jeg kom hjem i slutningen af august, lå der en stak mulige huse fra ejendomsmægleren. Et af dem fangede især min opmærksomhed, da det var et hus, jeg havde kigget på før. Jeg havde besøgt den lille landsby Clapham for nylig for at tale med Cave Rescue om at gå op ad Ingleborough-bakken (mere om det senere!), og da jeg kørte forbi indkørslen til et meget attraktivt hus, havde jeg set på 'solgt'-skiltet og tænkt, at det var en skam. Så da jeg bladrede gennem mæglerens oplysninger og fik øje på et hus, jeg godt kunne lide i Clapham, lagde jeg to og to sammen og indså, at det var det selvsamme hus. Jeg ringede til mægleren, og det viste sig, at salget var gået i vasken - det havde noget med grænser at gøre - og det var på markedet igen.

Jeg skyndte mig derover næste dag, og i det øjeblik jeg så det, havde jeg på fornemmelsen, at det var huset for mig, selv om det ikke havde centralvarme, trapper udenfor og en stor orange brændeovn fra 1970'erne midt i stuen. De ældre ejere var imidlertid ivrige efter at sælge og flytte tættere på deres datter, og jeg var ivrig efter at købe. Men da vi forberedte købsaftalen, så vi problemerne. Indkørslen var dobbelttrettet, og ingen af grænserne var sat på papir, men var mere et håndtryk mellem naboer. I løbet af de næste tre måneder løste min advokat, til min evige taknemmelighed, alle problemerne.

Vi var virkelig heldige, da vi købte på bunden af markedet i august 1995. Men jeg betalte nok for meget, og der var meget, der skulle gøres, for at jeg kunne bo i det. Det indebar en fuldstændig udrensning af interiøret, installation af en elevator og nye gulve - kort sagt, det hele! Før arbejdet gik i gang, havde vi en "husafrimning", som det blev kaldt, for at møde naboerne (hvor alle var iført deres varmeste frakker).

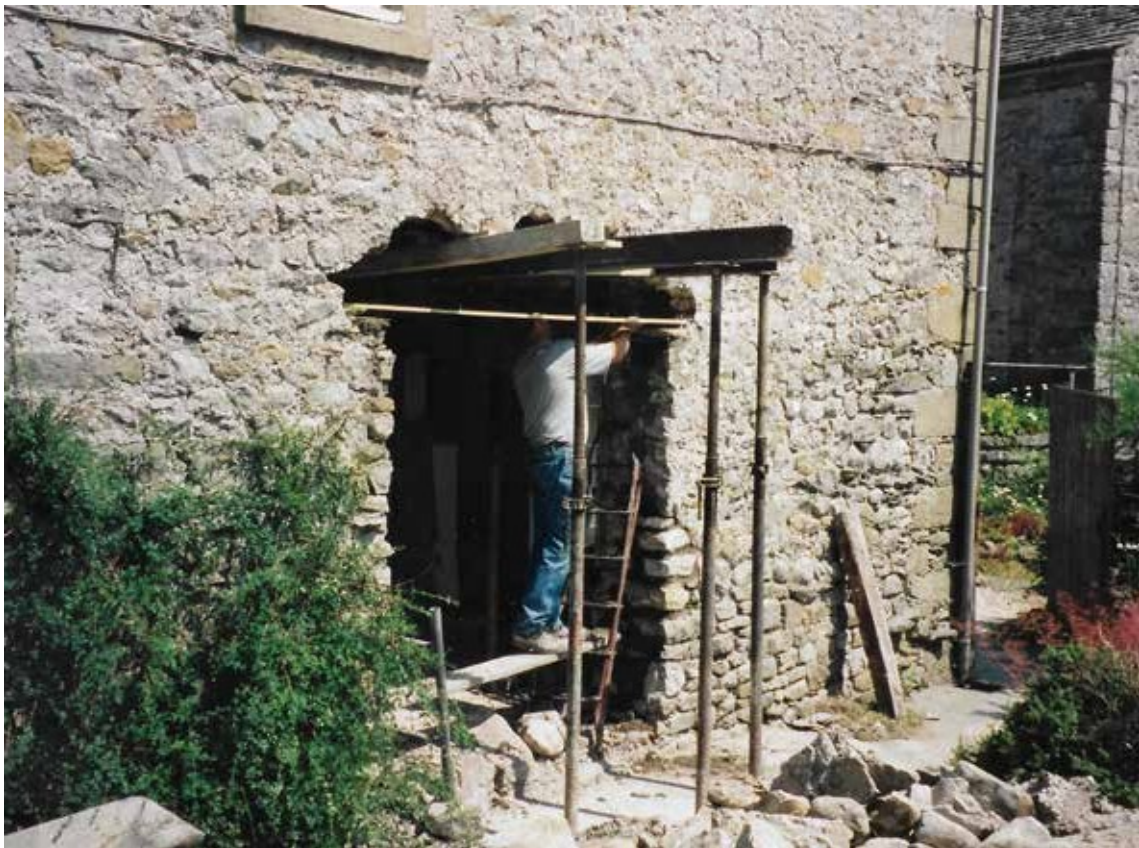
Byggeriet begyndte i foråret 1996, og jeg flyttede ind i april 1997. Jeg ville gerne sige, at alt gik glat, men det gjorde det ikke!



Renovering af hus, 1995-1996



Nyt løft, 1996



Renovering af hus, 1996



Hjem, kære hjem

Det tog omkring et år at gøre det beboeligt og yderligere et par år at rette alle de fejl, der var begået i forbindelse med byggeriet. Mor var som altid til stor praktisk hjælp, men min første vinter der var forfærdelig. Huset var så koldt, og det trak, fordi den nye kedel var blevet installeret forkert. De varme frakker blev på, og min tålmodighed var ved at være brugt op.

Landsbyen Clapham ligger ved foden af Ingleborough-bakken. Mine forældres venner, Robert Brown og hans kone, ejede Ingleborough Nursing Home og havde været hjælpsomme, da jeg kom ud for min første ulykke. Det var Robert, der satte kimen til en idé i mit hoved. Han var en stor bjørn af en mand og en ægte optimist. "Hvorfor ikke gøre noget sjovt?" foreslog han en dag. "Jeg kender folkene hos Cave Rescue, og vi kunne lave en velgørenhedsaktion og få dig op ad Ingleborough-bakken."



Ingleborough-bakken (2.372 fod/723 m høj)

Det lød som en god idé, og forberedelserne gik i gang. Vejrforholdene betød, at vi måtte vente til sommermånederne, og tragisk nok døde Robert uventet i mellemtiden. Det gjorde mig om muligt endnu mere beslutsom. Jeg forblev dog i kontakt med Cave Rescue, og lørdag den 1. juli 1996 blev vi uden varsel ringet op og fik at vide, at det var i dag, vi skulle af sted.

Kl. 13 - vær klar! De ankom på behørig vis og satte mig i en skrabet kørestol af to lange stilladspæle med et cykelhjul under.

På det flade land skulle den køres på hjul, men på ujævnt land kunne den løftes. Det krævede et hold på omkring 16, men de kunne kun klare 10 plus min daværende plejer, Vivi, og et par andre, der kom med på turen. Det var vigtigt, at Vivi kom med og hjalp mig.



På vej op ad Ingleborough-bakken med Cave Rescue, 1996

Cave Rescue satte mig i stolen og kørte mig gennem Clapham Village, op ad naturstien og forbi søen, steder, hvor jeg aldrig havde været, og det var en opdagelsesrejse. Drengene var fulde af drillerier og godt humør for at holde os i gang, meget dejlige mennesker. Vi gik op forbi Ingleborough Cave, hvor terrænet begynder at blive mere ujævnt.

Lidt efter hulen er der en smal kløft, der hedder Trow Gill, og på toppen af den er der et tørt vandfald. Jeg var nødt til at gå op ad vandfaldet i stolen, hvilket var noget af en mission.



Jeg kørte op ad Trow Gill i kørestolen på vej op ad Ingleborough-bakken i 1996.

Blikkene fra folk, der kom ned på bunden, mens jeg blev hevet op, var et billede. Det næste var en stenmur, men med en vældig kraftanstrengelse kom jeg op og over den.



Går over en mur, 1996

Derefter kom Gaping Gill, der som et af de største huller i landet udgjorde en vigtig omvej. Det er et usædvanligt hul, mørkt og skræmmende med en aura af fare. Folk er døde der.

Foran os, i det fjerne, kunne vi se toppen af Ingleborough, og vores episke rejse fortsatte.



Udsigt fra toppen af Ingleborough, 1996

Vi startede over den første stigning, Little Ingleborough, som er grusomt vildledende, da det ikke er stigningen til selve Ingleborough, som er meget stejlere. Holdet fortsatte, og til sidst nåede vi toppen takket være Vivis og holdets stoicisme.

Følelsen af præstation og kammeratskab var fantastisk. Efter at have hvilet os og nydt den fantastiske udsigt indså vi, at vi egentlig kun var nået halvvejs, og vi begyndte at gå ned igen. Cave Rescue var klar over, at opstigningen var kompliceret, og havde tilkaldt deres redningslandrover, hvilket betød, at den nederste del af nedstigningen var langt lettere.

Alligevel kom vi først tilbage til Clapham efter kl. 17.30, og jeg havde bestilt billetter samme aften til en klassisk koncert på et lokalt herregårdskompleks. Vi skulle forlade mine forældres hus i Wennington kl. 18.00. Vi havde kun fem minutter til at sætte os ind i bilen og kørte som gale til mor og far. Efter dagens gåtur havde Vivi brug for et bad. Endnu værre var det, at hun skulle have en balkjole på, og jeg skulle have min smoking på. Richard og Lisa ventede, klædt på til skindet.

"Hvor fanden var du?" spurgte Richard.

"Lang og spændende historie," svarede jeg. Jeg synes, Vivi havde fortjent en medalje. Ingen smoking til mig, men vi tog af sted i Richards bil og ankom kl. 18.59 til forestillingen Classics in the Park, som skulle begynde kl. 19.00. Det var en vidunderlig kulisse. Vivi og Lisa lagde tæpper ud, mens Richard fik styr på mig. Den første tone lød, netop som Richard poppede champagnen. En dag og aften med glæde og forundring. Og sikke en dag; en fabelagtig dag af dage.



Med Richard og Lisa, 1996

Ruperts bryllup

Ruperts bryllup med Monique fandt sted i 1996, men jeg gik glip af det, fordi jeg lå i sengen med en ret slem urinvejsinfektion. Urinvejsinfektioner er en del af livet for folk med en rygmærskade, og jeg har haft mange urinvejsinfektioner i årenes løb. Tingene forværres hurtigt, og hvis antibiotikapiller ikke virker, kan man ende på hospitalet med intravenøs antibiotika. Nogle gange kan sådanne infektioner være meget alvorlige; de resulterer i nyreinfektioner, der forårsager nyresten. Hvis man bruger et, er et blokeret kateter farligt og kan føre til autonom dysrefleksi, som igen fører til farligt højt blodtryk. En bivirkning er en hovedpine, som du aldrig har haft før, som om dit hoved er ved at springe af. Du kan høre blodkarrene dunke i hovedet, mens du spekulerer på, hvor højt dit blodtryk vil blive.

Du ved ofte, at du har en urinvejsinfektion, men ikke altid. Et sikkert tegn er, at du begynder at føle dig forfærdelig og utilpas, og de synes at have for vane at stikke deres grimme hoveder frem, netop som du ser frem til en særlig dag eller begivenhed. Når man mindst ønsker, at det skal ske, så sker det. Denne gang havde jeg det forfærdeligt og lå i sengen og fortrød, at jeg gik glip af Ruperts bryllup.

Rupert og Monique besluttede sig for at bo i England i stedet for at vende tilbage til Spanien og købte et hus i Hull, hvor Monique var vokset op. De plejede at komme forbi regelmæssigt, især med deres første barn, Romilly.



Familien derhjemme, 1995

Linda Adamsen

Vivi blev færdig i juli 1996, og Linda Adamsen var på listen til at tage over efter hende. Vi havde snakket sammen, og der var en fornemmelse af, at vi på en eller anden måde havde været venner for livet, selv om vi aldrig havde mødt hinanden.



Med Linda, 1996

Linda var dansk og arbejdede som lærer, men hun ville gerne tage et sabbatår. Hun sagde ja til at tage over efter Vivi. Vi kom straks godt ud af det med hinanden, et meget støjende hus i brand, lidt ligesom Phil og Kirstie i *Location, Location, Location*, bare HØJERE. Linda klarede den første måned, inden hun holdt to ugers pause, hvor en forudbestilt plejer tog over.

Linda ville gerne besøge Manchester, for hun havde aldrig set byen før, og hun havde bestilt et flot hotel. På hotellet sagde receptionisten: "Ah, frøken Adamsen, vi har dit værelse klar." Linda tænkte, at hun aldrig før havde set en receptionist klædt som bikeren fra Village People, og da han vendte sig om, var der ikke en numse i hans læderjeans, så hun indså, at der foregik noget meget mærkeligt. Ved en fejltagelse havde hun booket et hotel i Canal Street, i hjertet af bøssebyen - uskyldigt troede hun, at 'bøsse' betød 'glad'...

- og var den eneste kvinde, der boede der. Drengene fandt det meget morsomt og tog sig godt af hende.

Linda var med mig, da jeg flyttede til Clapham i foråret 1997. Det var et smukt sted, men jeg er glad for, at mine forældre stadig boede i nærheden, for vi havde brug for masser af hjælp til at komme på plads. Linda var her i yderligere tre måneder og rejste tilbage til Danmark i juni 1997, og på det tidspunkt skulle jeg igen lære endnu en omsorgsperson at kende.

Da jeg flyttede til Clapham i 1997, fulgte Mouse med mig. Jeg holdt hende inde de første par måneder - katten, ikke Linda - for jeg ved, at katte ikke kan lide forandringer, og jeg ville give hende tid til at vænne sig til det. En aften lukkede jeg hende ud, og hun kom aldrig tilbage. Men jeg ville virkelig gerne have en anden kat, og min ven Paul Brown gav mig en killing fra sit kattekuld. Denne kat blev til Tom Cat og var meget sød, og i modsætning til Mouse angreb den sjældent nogen. Faktisk var Tom Cat en ren fornøjelse at have i huset, og han plejede at sidde på dørtrinnet som en vagtkat. Han var et dejligt, varmt dyr og langt mere brugervenlig end Mouse! Tom Cat holdt i omkring 14 år, da han fik en infektion i tænderne, og da operationen ikke gik godt, måtte jeg få ham aflivet. Siden Tom døde, har jeg rejst meget mere, og da det ofte er svært at finde nogen, der vil tage en kat til sig, mens man er væk, har jeg ikke erstattet ham.

Den første del af min tid i Clapham var meget hektisk, og jeg var heldig at have Linda til at hjælpe mig. Jeg arbejdede hårdt på Kensgriff Care, og der var mange børnesygdomme derhjemme, der skulle ordnes. Jeg kørte også frem og tilbage til Richard og Lisa i weekenderne. Om natten er Lake District stille og smukt med månen, der spejler sig i Windermere. En aften på vejen blev jeg stoppet af politiet i en rundkørsel i Kendal. De talte om cigaretter til en værdi af 20.000 pund, som var blevet stjålet fra et supermarked, og de spurgte mig: "Vil du være venlig at stige ud af bilen?"

"Ah, ikke så let," svarede jeg. Mit kørekort lå i bagagerummet, og jeg sagde til dem, at de gerne måtte kigge der. De fandt selvfølgelig ikke andet end min kørestol, og jeg var fri til at gå. Det slog mig, at jeg måske var den ideelle kandidat til at udføre et cigaretrøveri.

I august, efter at Linda var kommet hjem, tog jeg til Danmark på ferie for at besøge hende i Kolding. Vi havde en absolut dejlig lejlighed og besøgte igen hendes forældre, som var vidunderlige, varme og omsorgsfulde mennesker. Linda tog mig derefter med på en fabelagtig tur til den dejlige kunstnerkoloni Skagen i det nordlige Danmark. Jeg havde en vidunderlig tid.

At sætte en struktur på Kensgriff Care

I midten og slutningen af 1990'erne voksede Kensgriff Care; Jim og jeg drev virksomheden, vi fik en rimelig løn, og det gik fremad. Men en af de ting, der manglede, var en struktur for politikker og procedurer. Jeg påtog mig projektet med at sammensætte den struktur for den operationelle del af virksomheden, da det hele havde været ret ad hoc før 1998, uden at der var sat noget op og uden faste processer. BS5750/ISO9000 er kvalitetsstyringssystemet for virksomheder, og gennem det lokale handelskammers workshops fandt jeg ud af, hvad der var brug for. Arbejdet tog en evighed.

Midt i det hele fik jeg konstateret en grim maveinfektion, *Helicobacter pylori*. Min læge ville gerne have den behandlet og henviste mig til en koloskopi. Stoke Mandeville var det bedste sted for mig, besluttede jeg, og heldigvis var min oprindelige konsulent der stadig. Lægerne foretog en koloskopi - som ikke er særlig sjov - og *Helicobacter* blev behørigt diagnosticeret og behandlet med antibiotika.

I efteråret 1998 kom Linda og hendes familie på besøg. På det tidspunkt var Lena min nye plejer, og vi var omkring 10 personer fordelt over hele huset. Gennem HPC havde vi en dag med rundkørsel på Croft-banen, hvilket jeg elskede, men som skræmte livet af Linda.

Det var også omkring dette tidspunkt, at mine forældre flyttede til en landsby i det nordlige Cumbria.



Med mor og far, 1999

Rejse til Sydafrika

Som tidligere nævnt har Wilbur Smith været en af mine yndlingsforfattere, lige siden jeg som teenager samlede hans roman *Ørnen i himlen* op i Stockholms lufthavn. Jeg havde altid drømt om at komme til Sydafrika. Jim havde taget en måned fri i 1998, og han gik med til, at jeg kunne tage af sted i februar 1999. Min ven Paul fra rygmarvsenheden boede i Cape Town, og vi havde holdt kontakten. "Okay, jeg kommer derover i februar," sagde jeg, og uden at tøve bestilte jeg flybilletterne.

Martin rejste med mig som min omsorgsperson. Han har været min afløser i mange år, men aldrig på fuld tid. Martin havde været i Afrika før og var stærk, villig og vidste, hvad der foregik der. Rejsen hertil var forfærdelig med mange forsinkelser og mistede forbindelser, men til sidst ankom vi udmattede til Cape Town.

Vi boede på et 'lejlighedshotel', og det var en stor hjælp at have et køkken at bruge. Det var dejligt at se Paul igen efter alle disse år. Paul boede på et plejehjem for tetraplegikere og havde oprettet en lille velgørenhedsvirksomhed for at hjælpe med at holde plejehjemmet kørende. Rugby- og crickethold plejede at signere trøjer, bolde og andre sportsmemorabilia, som blev doneret, og Paul ville sælge dem eller bortauktionere dem for at skaffe penge.

Som besøgende i Sydafrika var valutakursen meget gunstig for os, og det fik os til at føle os så vanvittigt rige, at det var pinligt og foruroligende, især fordi uligheden var forfærdelig i Sydafrika på det tidspunkt; forskellen mellem de rige og de fattige var tydelig overalt. Der var en stor besætterlejr, Khayelitsha, på Cape Flats, hvor folk boede i papkasser ude i det fri og endda boede i motorvejens midterrabat. Da jeg en dag kørte forbi, så jeg en mand sidde på hug og skide i fuld offentlighed til venstre for mig, mens en knaldrød Ferrari kørte forbi til højre for mig - et øjeblik, der har sat sig fast i min hukommelse som et symbol på kløften mellem rigdom og fattigdom i det smukke land.

Turisme er en vigtig del af den sydafrikanske økonomi, og vi lavede masser af sightseeing og spiste et fantastisk måltid på det velkendte Mount Nelson-hotel. Vejret var smukt, men jorden var knastør, så tør, at der en dag opstod en buskbrand på Taffelbjerget, og den kom så tæt på vores hotel, at vi måtte flytte indendørs, da røgen var ude af kontrol. Heldigvis ændrede vindretningen sig, og ilden brændte ud af sig selv, men det var en tankevækkende oplevelse.

Vi kom op på Taffelbjerget i svævebanen for at se den utrolige udsigt over Det Indiske Ocean den ene vej og Sydatlanten den anden, med Cape Town forude.

Havnen fra Wilbur Smiths *Hungry as the Sea* var der lige foran mig med Robben Island i det fjerne.

Vi fandt en båd, der var tilgængelig for kørestolsbrugere, og som tog os til Robben Island, hvor Nelson Mandela havde været fange, og som ser tæt på ud, men som faktisk ligger fire kilometer eller mere ude i den sydatlantiske dønning. Det var nemt at gå om bord ved kajen i Cape Town, men der var en stor højdeforskel ved Robben Islands mole, som var meget højere end tidevandsniveauet. Bådens fendere holdt den også væk fra kajen, og der var også en mur at gå over, for ikke at tale om havets dønninger. Dæksdrengene sagde: "Vi skal nok få dig over. Vi løfter dig." En af dem hoppede op på molen, og de kastede mig praktisk talt - fuldstændig skrækslagen - ud over det meterbrede hul, men de fik mig derhen.

Vi gik under den buegang, som Nelson Mandela også gik under, hvilket var meget stemningsfuldt og følelsesladet. En af de tidligere fanger viste os rundt i cellerne. Han var en formidabel fyr - stor og kraftig - som havde fået slået alle sine fortænder ud. Han havde været der på samme tid som Mandela, men ikke i samme blok. Han tog os med ind i den gigantiske celle, hvor han havde været indespærret i årevis. Den var ikke meget større end en badmintonbane og havde haft plads til mere end 200 mennesker, og der var kun ét toilet, som aldrig blev gjort rent. Mændene havde været nødt til at sove på skift, da der ikke var plads til, at de alle kunne ligge ned på én gang. Derefter tog han os med ind i den politiske blok, som bestod af et par dusin enkeltceller. Blokken var præcis, som den havde været den dag, Mandela blev løsladt. Hans celle havde et grønt gulv, men ingen seng - der var kun en sengerand på gulvet, et bord og en stol og en spand. Det var svært at tro, at han, den nuværende præsident, havde boet i det rum i årtier.

Uden for hans vindue lå køkkenhaven, hvor manuskriptet til *Long Walk to Freedom* var gemt. Vi fik en rundvisning i haven, og mens jeg lyttede til foredraget, så jeg to små børn, det ene hvidt og det andet sort, lege sammen i netop den have. Det var et dybt øjeblik.

Tilbage på kajen var tidevandet ude, og havniveauet var faldet yderligere 3 meter. Oven i købet var havet nu vredt. Jeg blev igen smidt op på det øverste dæk, som var vådt og glat, fordi det var af plastik. Vi ankom til Cape Town, hvor jeg på en eller anden måde blev ført ned ad den stejle stige og ind på den nærmeste bar for at få en tiltrængt drink til at berolige nerverne.

Hele turen var fyldt med fantastiske oplevelser. I Kagga Kamma Safari Park så vi gnuer, antiloper og andet vildt. Det var en tør vildmark, og vi kørte gennem

kilometervis af ujævne grusveje i vores Fiat Panda, uden telefon...

signaldækning. Der var masser af muligheder for katastrofer, men heldet var med os, og vi nåede sikkert frem til slutningen af turen med et væld af minder, hvoraf mange var meget tankevækkende, at tage med hjem.

Da jeg kom hjem fra Sydafrika, var det direkte tilbage til arbejdet og virkeligheden.

I forsommeren 1999 gennemgik Kensgriff Care den fulde vurdering af British Standards Institute (BSI) for BS5750/ISO9000 og bestod den første gang. Jeg var meget tilfreds med dette resultat. Bedømmerne sagde, at det var den første ISO9000-proceduremanual i fuld flowchart-form, de havde set, men for mig havde det givet mening at gøre det på den måde. Før de så den, tror jeg ikke, at Jim og hans kone, Maggie, rigtig havde forstået, hvor meget arbejde der var lagt i at få BS5750/ISO9000-akkreditering.

I august 1999 havde jeg endnu en tur til Danmark, da jeg var til Lindas 30-års fødselsdag. Min engelske plejer på det tidspunkt hed Rosie, og hun var en fantastisk kok. Rosie var et af de mennesker, som formåede at gøre alt, mens hun så ud, som om hun ikke gjorde noget. Jeg plejede at tage hjem om aftenen til en cocktail og en tre-retters menu. Det var vidunderligt!

Annus Horribilis august 1999 til august 2000

S ngang imellem, når tingene føles, som om de er helt på plads, dukker der noget op, som får båden til at gynge. Året fra august 1999 til august 2000 ville komme til at kan i mine øjne ses som mit eget *annus horribilis*, og før det hele begyndte, var jeg bestemt ikke forberedt på, hvad jeg ville blive udsat for.

*Hvis du kan tvinge dit hjerte og dine nerver og
sener til at tjene din tur, længe efter at de er
væk, og så holde fast, når der ikke er andet i
dig end den vilje, der siger til dem: "Hold ud!"*

Fra 'If' af Rudyard Kipling

Kensgriff Care holdt sit årlige bestyrelsesmøde den sidste fredag i august hvert år. Regnskabsåret sluttede i juli 1999, så mødet var vores tid til at reflektere og planlægge de næste 12 måneder. Vi gennemgik formaliteterne, gennemgik tallene, de økonomiske resultater, lønstigninger til personalet og os og eventuelle strategiske spørgsmål, der skulle tages op. Jim og Maggie havde et dejligt hus i Lake District, og mødet betød, at vi kunne komme væk fra de daglige aktiviteter og snakke tingene igennem der.

Et par år efter at Kensgriff Care var startet, havde Jim og Maggie uopfordret været så venlige at give mig lidt under 50 % af virksomheden, mens de beholdt den kontrollerende andel på lidt over 50 %. Selv om Jim i høj grad var seniorpartner, havde jeg ikke så meget imod det, for han var ældre end mig og

havde mere viden.

og erfaring fra bureaubranchen. Selv om vi fra tid til anden havde talt om successionsplanlægning, blev intet nogensinde formelt aftalt. Jim var over 60 år på det tidspunkt, og jeg gik ud fra, at jeg som medstifter af virksomheden ville overtage ejerskabet, når Jim gik på pension. Vores partnerskab var hjerteligt og gensidigt støttende.

Jeg kan huske, at jeg kørte ud for at møde dem den solrige fredag i august. Jeg var lige kommet hjem fra en rekrutteringsrejse til Danmark og forventede en afslappet og hyggelig eftermiddag. Da mødet startede, talte vi på sædvanlig vis forskellige emner igennem sammen med en bred diskussion af udfordringer og succeser. Virksomheden havde haft et godt år, men rekrutteringen var stadig kompleks og blev sværere, som tiden gik.

Da mødet nærmede sig sin afslutning, begyndte Jim ud af det blå at tale om et koncept for en større ændring af virksomhedens retning. Han foreslog, at en diversificering til et ukendt, konkurrencepræget og meget anderledes kundemarked ville styrke vores rekruttering. Min første reaktion var: "Men Jim, vi ved jo ikke noget om det andet marked." Jeg forstod ikke, hvor dette forslag kom fra - vi havde ikke engang talt uformelt om noget lignende. Hvor skulle udviklingspengene komme fra - markedskendskabet, rekrutterne, medarbejderne, kunderne, strukturen? Hvem skulle lede og styre det? Min umiddelbare reaktion var: "Vi er et lille, specialiseret bureau. Vi kan bare ikke gøre det her." Men jeg vidste, at Jim og hans kone som majoritetsaktionærer helt legitimt kunne iværksætte denne ændring med eller uden mit samtykke. Da jeg kørte hjem efter mødet, indså jeg, at jeg måske havde et problem her.

I løbet af de næste par uger forsøgte jeg gentagne gange at diskutere det videre, men vi kunne ikke blive enige, og stemningen på kontoret blev dramatisk forværret. Til min store beklagelse forsvandt ethvert håb om forsoning hurtigt i det fjerne. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Vi havde opbygget Kensgriff Care til en lille virksomhed, som gav et godt overskud efter kun otte år. Ja, vi havde et problem med rekruttering, men den foreslåede store nye forretningsdiversificering ville ændre alt. Vi var grundlæggende uenige - jeg forstod ikke, hvorfor vi skulle gøre det, og jeg kunne bare ikke gå med til det.

Det er nok at sige, at de næste tre eller fire måneder på arbejdet var meget, meget vanskelige. Uden at gå i detaljer smuldrede vores tidligere venlige arbejdsforhold desværre langsomt, hvilket gjorde enhver samtale vanskelig. I oktober blev jeg mere og mere bekymret for, hvor virksomheden var på vej hen, og det var ikke sådan, jeg ønskede at arbejde, især ikke på lang sigt.

Og da det tidligere så hjertelige forhold mellem Jim og mig blev dårligere og dårligere, begyndte jeg at tænke på, at jeg måske skulle forlade Kensgriff Care og begynde forfra. Det fyldte mig med rædsel, men selv om det næsten var utænkeligt at forlade stedet, kunne jeg ikke se nogen måde at løse tingene på, så jeg kunne blive hos Kensgriff Care - det firma, jeg havde været med til at grundlægge, og som leverede mine plejere, mit job og min løn. Jeg følte, at jeg ikke kunne blive, men jeg kunne heller ikke gå. Tal om at føle sig fanget mellem en sten og et hårdt sted.

Far støttede mig meget, men han var også meget ked af de forandringer, der var på vej, for Kensgriff Care havde trods alt været hans idé, og det havde vendt Jims forretning. Som ugerne gik, blev den stress, jeg følte, latterlig, og det var som at være i et hamsterhjul, der blev drejet hurtigere og hurtigere, så jeg ikke kunne følge med, men jeg kunne heller ikke stoppe det. Jeg følte, at jeg var ved at sprænges. Jeg havde det forfærdeligt, men jeg måtte bare fortsætte.

Tilfældigvis havde jeg nogle gode plejere på det tidspunkt. En pige ved navn Maren var kommet hertil i september fra Danmark, og hun var en perle. Det samme var Sarah, en lokal pige, som arbejdede godt sammen med Maren og også fik mig igennem det. Jeg støttede mig meget til dem i de måneder og de kommende måneder.

Julen kom, og som sædvanlig holdt vi vores årlige fest, og denne gang havde vi lejet et lokale på et lokalt hotel. Vi havde lyst til noget med musik og sjov som afveksling fra det sædvanlige måltid på en restaurant, men mit humør var meget uroligt og ustabilt den aften.

Til sidst lukkede vi til jul, og jeg tog fri i tre uger. Jeg var fuldstændig drænet.

Kort efter jul fik jeg en meget slem lungebetændelse og ringede til min praktiserende læge. En af lægerne spurgte ind til min tilstand. "Jeg kan ikke engang hoste, fordi min hoste ikke virker på grund af min rygmarvsskade," svarede jeg. "Ah, det er bare en forkølelse", lød den ret afvisende udtalelse i telefonen.

Nogle timer senere fik jeg det endnu værre, og en kvik ung vikar besvarede mit andet opkald til klinikken og nævnte senere på et personalemøde, hvor dårligt jeg havde det. Inden for 10 minutter var overlægen forbi med en iltbeholder og seriøs antibiotika. Han vidste alt om lungebetændelse og tetraplegikere - tak, Dr. Storey. I ugevis lå jeg i sengen og vidste ikke, hvilke møder der foregik på arbejdet uden mig. Frustrationen og bekymringen var ulidelig.

Jim stod stadig fast på sin diversificeringsidé, selv om der endnu ikke var sket noget, der kunne gøre den til virkelighed. "Enten køber du mig ud, jeg køber dig ud, eller også deler vi virksomheden," sagde jeg en dag til Jim. Selv om det fyldte mig med frygt (fordi jeg ville opgive alt det, jeg og vi havde opbygget gennem årene - min kilde til plejepersonale, mit job, vores virksomhed og min indtjeningskilde), indså jeg, at vi ikke kunne fortsætte, som vi gjorde.

Til sidst, i begyndelsen af 2000, blev det aftalt, at jeg skulle sælge mine aktier til Jim. Jeg informerede medarbejderne om, at jeg ville forlade virksomheden - jeg takkede dem og gik og så mig aldrig tilbage.

Efter at have forladt Kensgriff Care-kontoret kørte jeg hjem til mor og far for at drikke en stor cognac. Mine forældre var forbløffede over den drejning, begivenhederne havde taget. Jeg var klar over omfanget af det, jeg havde gjort, men vidste også, at jeg ikke havde haft noget valg. Far sagde, at jeg ikke skulle være gået. På det tidspunkt fik jeg stadig løn, jeg var stadig midlertidigt ansat, men på længere sigt var jeg ved at miste mit job, min løn, min omsorg og min fremtid.

Hvad skulle jeg gøre? Jeg vidste, at jeg var nødt til at starte forfra, og jeg vidste, at jeg ikke kunne tage noget som helst med mig, men hvordan starter man en virksomhed uden andet end det tøj, man har på? Igen? Alene og som tetraplegiker? "Det ved jeg ikke", var mit eneste svar på det. Jeg regnede dog med, at hvis jeg kunne starte forfra, ville jeg kunne gøre det hele bedre end dem.

Drevet af denne overbevisning besluttede jeg mig for at lave et speciale i internetmarkedsføring. Jeg vidste, at internettet var vejen frem for rekruttering. Jeg tog ned til universitetet i Preston og skrev mig op hos professoren for et år. Jeg havde travlt med at planlægge min fremtid og få alle brikkerne til at falde på plads. Jeg så mere til mor og far, besøgte dem to eller tre gange om ugen, gik ud og spiste frokost på pubben og fik mest muligt ud af vores uventede tid sammen.

Det var naturligvis ikke godt, for jeg var tetraplegiker, havde ikke noget job og mange bekymringer om fremtiden. For at være ærlig troede jeg ikke, at det kunne blive meget værre. Men jeg tog fejl. I marts 2000 blev det meget, meget, meget værre.

I årevis havde mor klaget over en dårlig ryg, men vi tog det aldrig som mere end det. Far var en engelsk gentleman af den gamle skole, den stive type med overlæben i orden, lige ud af folkeskolen, når det gjaldt håndtering af følelser. En eftermiddag ringede han grædende til mig og sagde: "Mor er meget alvorligt syg." Så lagde han røret på. Jeg havde aldrig hørt ham græde før.

Jeg ringede tilbage. "Hvad mener du?"

"Hvad synes du?" Svarede far og lagde røret på igen. Jeg sprang ind i bilen og skreg over til deres hus. På dette tidspunkt boede de i nærheden af Penrith, omkring halvanden time væk, en rejse, der var lang nok til at gennemspille et utal af forfærdelige scenarier.

På fars kontor forklarede mor, at hun havde været hos lægen på grund af sin dårlige ryg. Lægen havde taget prøver og sagt: "Pauline, jeg er ked af at måtte fortælle dig, at du har leverkræft. Bortset fra det er du ved perfekt helbred, men kræften er fremskreden, og der er brug for behandling med det samme."

Vi tre sad sammen og snakkede tingene igennem, så godt vi kunne. Mors mor var død af leverkræft som 55-årig, og nu var mor 65 år med samme sygdom.

Jeg sagde til dem begge, at jeg elskede dem, og spurgte, hvad jeg skulle gøre.

"Bare bliv ved med at gøre det, du gør," svarede mor. Og det trøstede mig.

Mor blev tilbudt kemoterapi og strålebehandling. Førstnævnte indebar, at der blev stukket en stor nål ind i leveren med kemomedicin, men efter den første behandling sagde mor, at hun ikke ville gøre det igen; smerten var så slem.

I løbet af de næste par uger trak sygdommen hende ned ad bakke med samme hastighed som en lavine - helt ude af kontrol. Det var ødelæggende. Samtidig forsøgte jeg i baggrunden at håndtere salget af mine aktier til Jim og bekymrede mig om planlægningen af min virksomheds fremtid. Jeg aflyste straks mine universitetsplaner.

Det ene minut kunne være roligt, men det næste kunne være vanvittigt. En morgen ringede far desperat og fortalte, at mor havde fået et slagtilfælde. Hun var blevet syg nedenunder, og far, som langt fra selv var i form, havde på en eller anden måde båret/slæbt hende op ad vindeltrappen til sengen (i sin panik havde han glemt, at de havde et ekstra soveværelse i underetagen ved siden af stuen).

Endnu en gang skreg jeg over til mine forældres hus og ankom, netop som ambulancefolkene var ved at bære mor ind i ambulancen. Hendes ansigt var drænet for farve og liv. Jeg fik far ind i bilen, og vi kørte efter ambulancen til hospitalet i Carlisle. Personalet lagde mor på intensivafdelingen, og senere på dagen fik vi besked på at tage hjem for natten. Far var ude af sig selv af bekymring for mor, men han var heller ikke vant til at passe på sig selv. Om aftenen trøstede han sig med whisky. Gudskelov for Rupert, min bror, som

vendte hjem fra Spanien (hvor han og

hans familie boede på det tidspunkt) for at passe på ham. De plejede at sidde oppe om natten og tale og hjælpe far gennem hans smerter.

Efter et par dage på intensivafdelingen blev mor overført til en hospiceafdeling, da hun var i hastig tilbagegang.

Samtidig var jeg i gang med at gennemføre min exit fra Kensgriff Care. Jeg havde brug for at finde en erhvervsadvokat til at rådgive mig i min sag. Heldigvis introducerede en ven mig til et godt firma i Preston, hvor jeg fik kontakt med en af deres partnere. Han og Jims advokater kom i snak, og så begyndte hestehandlen. Samtidig pendlede jeg op og ned ad vejen til far, mens mor var ved at dø for øjnene af mig. Det var hjerteskræende og utroligt stressende. Der var dog ikke meget tid til selvmedlidenhed. Rygmarvsskaden og livet som tetraplegiker med sine konstante udfordringer forsvinder aldrig, og behovet for at starte en ny virksomhed og opbygge en fremtid for mig selv var presserende. Det var meget at forholde sig til på én gang, og det tog hårdt på os alle sammen.

I midten af april sagde hospicet, at de ikke kunne gøre mere for mor og gjorde hende klar til at komme hjem.

Mor kom hjem, men kunne ikke tale eller tage vare på sig selv. Rupert tog sig af al hendes personlige pleje, madning og at holde hende ren. Jeg ved ikke, hvordan han gjorde det, men han gjorde det. Det var fantastisk at se, og den ømhed, han udviste, var helt fantastisk.

En solrig eftermiddag i haven sad mor i sin kørestol ved siden af mig i min kørestol, og vi kiggede hinanden i øjnene. Mors var blodsprængte og gulsotagtige, men det var hendes øjne, dem jeg havde kendt hele mit liv, og jeg havde en vis følelse af samhørighed den dag. Det var bare så trist.

Som om der ikke var nok at slås med, begyndte min bil at spille op med advarselslamper, der lyste overalt. Timingen af mine bilproblemer kunne ikke have været værre, og jeg var nødt til at køre til Manchester for at få håndbetjeningen taget af og udskiftet. Far, mor og Rupert var i Penrith, bilen var i Manchester, og jeg var over det hele. I sidste ende accepterede Vauxhall, at det var en standardfejl på brændstofsensoren og reparerede den.

Midt i alt dette ringede min advokat for at tale om forhandlingerne om Kensgriff Care-andelene og sagde: "Din position er svag, og fremtiden ser dystre ud." Jeg kan sige jer, at det har man virkelig ikke lyst til at høre fra sin egen advokat i de bedste tider - og det var langt fra de bedste tider.

Det gik meget hurtigt ned ad bakke for mor i løbet af den næste uge. En eftermiddag, mens jeg stod i køkkenet og snakkede med far, skubbede Rupert mor i sin kørestol forbi mig på vej til soveværelset nedenunder. Hun rakte sin hånd ud mod mig og klemte min finger. Det var den sidste fysiske kommunikation mellem os. I løbet af de følgende dage ebbede hendes liv ud, og nogle gange virkede det, som om fars energi sivede væk med hende.

Jeg kan huske, at jeg kiggede på mig selv i barberspejlet hver morgen og spekulerede på, hvad der ellers kunne gå galt den dag. Så gik vaskemaskinen i stykker, så køleskabet, og til sidst gav komfuret op. Det føltes, som om alt og alle omkring mig var ved at dø. Så holdt jeg op med at se mig i spejlet.

På det tidspunkt havde vi en palliativ sygeplejerske til at hjælpe med mors pleje ved livets afslutning. En dag sad far og jeg og snakkede i mine forældres køkken, da sygeplejersken spurgte: "Kan du høre hendes vejrtrækning?" Mors vejrtrækning var ikke meget mere end en rasp på det tidspunkt, og sygeplejersken forklarede: "Hun er på morfin, og den dødsrallen vil fortsætte til det sidste." Det var forfærdeligt.

Den 5. maj stoppede mors vejrtrækning. Det var hjerteskræende. Hun var kun 65 år. Forståeligt nok var far fortvivlet og ude af stand til at håndtere døden - en strøm af administrative angreb, når man mindst har brug for det. Vi ringede til bedemanden, og de kørte mor væk. Rupert og jeg tilbragte natten med at sprøjte store mængder whisky ind i far.

Det virkede næsten ikke troværdigt, at mor kunne gå fra at være tilsyneladende sund og rask i midten af marts til at være død i begyndelsen af maj.

Far var et meget privat menneske og ville ikke have andre end os tre med til begravelsen, og ikke noget i en kirke, kun kremering. Til sidst fik vi det gjort, og han græd sit hjerte ud.



Jeg vil altid huske min mor sådan her

Rupert tog tilbage til Spanien, og min tante Dorothea, mors yngste søster, kom op for at passe far. På det tidspunkt var han overvægtig, havde hjerteproblemer og angina, og han havde brug for hjælp, da han ikke kunne vaske tøj eller lave mad selv. Jeg kom tættere på Dorothea i løbet af den tid, end jeg nogensinde havde været før.

I de korte og lange seks uger fra marts til begyndelsen af maj havde jeg mistet min højt elskede mor, som havde spillet en så vigtig rolle i mit liv, og min far havde nu brug for mere støtte fra mig end nogensinde før. Jeg elskede ham, men han havde brug for meget mere fysisk pleje, end jeg kunne klare. Jeg fandt en amerikansk fraskilt kvinde, Dorna, til at arbejde som hans husholderske. Hun var et stort aktiv og blev i et år eller to. Senere tog en yngre person, Magda fra Polen, over. Hun var vidunderlig, og hendes munterhed gjorde virkelig fars sidste år lysere. De blev tætte, og far holdt lige så meget af hende, som man ville gøre af et barnebarn.

I resten af maj fortsatte forhandlingerne med Jims advokater i Preston. Jeg var ikke tilfreds med den pris, de tilbød for mine aktier. Til sidst sagde jeg: "Jeg vil have dette beløb, ellers går jeg ikke." I en privat virksomhed er det kun et gæt,

hvad virksomheden er værd, og hovedaktionæren har al magten.

Jeg vidste, at jeg allerede havde tabt, men til sidst forhandlede vi og blev enige om et forligsbeløb.

Det ironiske var, at jeg vidste, at de fleste af de penge ville gå direkte tilbage til dem. Jeg var stadig tetraplegiker, den eneste konstant i et liv, der så ud til at ændre sig med alarmerende hast, og jeg havde stadig brug for fuldtidspleje. Da jeg blev skilt fra Kensgriff Care, mistede jeg ikke bare mit job og min mulighed for at tjene til livets ophold, jeg mistede også min kilde til plejere. Jeg havde nu ingen anden mulighed end at betale Jim et klientgebyr for at skaffe mig plejepersonale. Frustrationen over dette var enorm. Måske var det hele bare en meningsforskel mellem forretningspartnere, men måske følte jeg mig naivt nok forrådt og vred på folk, jeg havde støttet på.

Jeg havde tænkt over mange muligheder og tog endelig skridtet fuldt ud og ringede til min veninde Linda i Danmark for at spørge, om hun ville komme til Storbritannien og hjælpe mig med at starte en ny plejevirksomhed. Jeg forventede selvfølgelig, at hun ville sige nej, fordi hun boede i Danmark, havde en kæreste og arbejdede som lærer.

Til min store forbløffelse sagde hun, at hun ville tænke over det. Uden at jeg vidste det, havde hun overvejet at tage et sabbatår fra sit arbejde, og i slutningen af maj sad Linda og jeg ved mit køkkenbord og talte om at starte et nyt plejefirma for rygmarvsskadede sammen. Jeg havde ikke kunnet tage noget som helst med mig fra Kensgriff Care, så alt, hvad jeg havde, var det, der var i mit hoved. På forunderlig vis indvilligede Linda i at komme til et nyt land og starte en virksomhed, hun ikke vidste noget om, sammen med en person, hun kort havde arbejdet sammen med fem år tidligere. Hun ville risikere alt, og det modige i det gik ikke tabt for mig. Uden hende ville jeg ikke have fået startet nogen ny virksomhed. Uden hende aner jeg ikke, hvilken retning mit liv ville have taget.

Denne gang sørgede Jims advokat for, at kontrakterne om salg af aktier blev bundet meget stramt sammen fra starten. En restriktiv aftale forhindrede mig i at konkurrere med Kensgriff Care i mange måneder. I juni 2001 underskrev jeg udtrædelsespapirerne, og al kontakt med Kensgriff Care ophørte, bortset fra at jeg selvfølgelig var nødt til at købe min pleje hos dem til markedspris. Det lykkedes mig at forhandle mig frem til en lille rabat, men jeg følte, at det var en ringe kompensation for mine mange års hårde arbejde.

Nedstigning til Gaping Gill

Efter alle anstrengelserne og skaderne *i mit annus horribilis* havde jeg brug for

lidt adspredelse og spænding. At sætte sig et mål er en måde at bevæge sig fremad på, eller lodret nedad, i dette tilfælde!

Gaping Gill er et af de største vandhuller/huler i Storbritannien, et grimt, farligt og 100 meter dybt hul, hvor folk er døde. Det ligger halvvejs oppe ad Ingleborough-bakken, og et par gange om året er det muligt for offentligheden at blive hejst ned i det.



Gaping Gill, 2000

Efter at have set indgangen på min bestigning af Ingleborough havde jeg nu lyst til at se, hvad der lå nedenunder. Bradford Pothole Club afholder hvert år et spilmøde ved Gaping Gill, hvor medlemmerne bygger en ramme af stilladspæle, der bærer et simpelt sæde i bur, ikke ulig en bådsmandstol. Man går ud over et par planker, der balancerer over tomrummet, og bliver sat i stolen. Sikkerhedsbøjlen smækkes i, og et dieseldrevet spil sænker dig derefter de ca. 100 meter ned i hulen. Det er som taget ud af Hede Robinson, eller sådan ser det i hvert fald ud for de uindviede! Den 25. maj 2000, under Lindas besøg, fik jeg mulighed for at komme ned i dette berømte hul.

Robert, min lokale plejers kæreste, Sarah, havde en Land Rover, og vi aftalte med grundejerne, at han skulle køre mig derop. Han kørte mig så langt, han kunne, og Sarah satte mig i min kørestol og gav mig en rød jumpsuit på.

Holdet trak mig ned ad den stejle skrænt til udmundingen af Gaping Gill, og hvis det ikke var nok, måtte de derefter trille mig langs kanten af denne sorte

hul til bådsmændens stol. Jeg sad i min kørestol med front mod stellet, hvorefter Robert løftede mig over skulderen, mens han holdt fast i en stang med den anden hånd for at stabilisere sig. Vi vidste begge, at hvis han gled, var jeg færdig, og jeg kunne ikke lade være med at tænke, at det hele var en skør idé. På dette tidspunkt føltes stilladset lidt dødssygt.

Jeg blev hevet ned i stolen og kunne ikke undgå at bemærke, at porten til kassen var ret simpel og kun blev lukket med en enkelt, tynd bolt. Oven i købet kunne jeg kun holde balancen ved at læne mig tilbage, en manøvre, der var næsten umulig på grund af den sikkerhedshjelm, jeg havde fået på hovedet. Jeg var lige på kanten af det største hul, jeg nogensinde havde set.



Gaping Gill, 2000

Min balance var også lige på grænsen. Hvis jeg fik en krampe, ville det hele være forbi. Stolen bevægede sig langsomt væk og faldt ned i en vinkel. Jeg følte mig tæt på at falde ud, og cirka halvvejs nede lukkede jeg øjnene. Til sidst nåede jeg bunden og fandt min stol, der ventede på mig. En kørestol i Gaping Gill? Det så så mærkeligt ud. Linda og Maren, min daværende assistent, vovede også turen ned.



På bunden af Gaping Gill med Linda og Maren, 2000



Gaping Gill, 2000

Grotten er et enormt geologisk kammer, hvor der kunne være plads til St Paul's Cathedral. Den var oplyst i dagens anledning, og i det fjerne kunne jeg se en gul plet, som jeg indså var en person, der nærmede sig gennem en af de mange tunneler, der går flere kilometer under jorden. Det er et meget imponerende sted at se, selvom det er lidt skræmmende.

Jeg tilbragte kun et par minutter dernede, før jeg skulle op igen, og det var en udsigt, jeg ikke så frem til. Det eneste, jeg kunne håbe på, var, at spillet ikke gik i stykker på vej op. Jeg blev sat ind i den lille lift igen, og jeg lukkede øjnene.



Gaping Gill, 2000

På mirakuløs vis nåede jeg op til overfladen, hvor jeg blev lagt på en bære og båret tilbage til Land Roveren.

Det skete, at da den næste person var på vej ned, løb spillet tør for brændstof og sad fast halvvejs i 20 minutter, indtil der blev skaffet mere diesel. Jeg bad en lille takkebøn for, at denne forsinkelse ikke var sket, mens jeg sad i stoleliften.

Hele oplevelsen var så skræmmende, at jeg ikke havde brug for stikpiller i flere uger.

Jeg kan nu sige, at Gaping Gill er tilgængelig for kørestolsbrugere, men bestemt ikke kørestolstilpasset.

Finansiering af pleje

Hvis jeg troede, at Gaping Gill var et sort hul, så konkurrerer Care Funding.

Da jeg havde solgt mine aktier i Kensgriff Care, var jeg ikke længere kvalificeret til at modtage støtte fra de sociale myndigheder. Mange år senere ville jeg finde ud af, hvordan NHS finansierede pleje, men indtil videre måtte jeg bruge mine egne penge til at købe min egen pleje, selv om jeg ikke tjente noget.

Derudover talte jeg med andre plejefirmaer, men ingen udførte den specialiserede pleje, jeg havde brug for, og desuden havde jeg været i hård konkurrence med dem i årenes løb, hvilket nok ikke hjalp min sag. Nogle vidste ikke, at jeg var rejst, og de fleste ville ikke engang tale med mig, i hvert fald ikke seriøst.

Linda havde fra starten gjort det klart, at hun ikke ville være min plejer på ubestemt tid, men det var svært at finde en plejer uden at gå til en af mine konkurrenter eller tilbage til Kensgriff Care. Hun var fast i mælet, men gik med til at hjælpe, indtil vi fandt en anden. Maren rejste i slutningen af juli, og i august overtog Linda min pleje igen.

Mit *annus horribilis* var overstået, men med en meget høj pris. Det var nok det værste år i mit liv, eller et af de værste, og når man kommer fra en tetraplegiker, er det noget af en oplevelse at finde et år, der konkurrerer med det år, hvor jeg brækkede nakken, som det værste nogensinde.

Selv om der var meget at gøre, havde jeg brug for en pause, og i slutningen af august tog Linda og jeg på ferie.

At samle stumperne op og starte forfra August 2000 til marts 2009

Marbella

Rupert boede i nærheden af Marbella og blev gift med Monique i 1997. Moniques far ejede en villa i det sydlige Spanien. Rupert og Monique havde mødt hinanden derude, men var blevet gift i England og havde tilbragt to eller tre år her, før de flyttede tilbage til Spanien, ikke længe før mor blev syg. Jeg ringede til Rupert og bad ham om at finde et sted, hvor jeg kunne tage på ferie. Det var ikke så let, som det lyder, for før internettet blev udbredt, var det ikke så let at finde en kørestolsvenlig feriebolig uden at ringe til alle mulige steder.

Rupert fandt til sidst en passende lejlighed, som Linda og jeg kunne bo i. Den lå et stykke fra kysten og i et boligområde, men det var fint. Rupert havde en ven, som ejede et biludlejningsfirma, og denne ven tog mig med hjem til sig efter at have hentet mig i lufthavnen og tilbød mig en meget fin Fiat Panda. Men jeg havde et godt øje til en todørs cabriolet og insisterede på at få den. Jeg var væk fra mine bekymringer i et stykke tid, og det var det eneste, jeg ønskede.

En dag på vej hjem fra Ronda, en smuk gammel by i bjergene, kom Sophie Ellis Bextor i radioen og sang *If This Ain't Love*. Sangen fangede mig med det samme og blev feriens sang for Linda og mig.

Begynder igen, igen

Gør eller gør ikke. Der er ikke noget forsøg.

Yoda

Det nytter ikke noget at sige: "Vi gør vores bedste." Det skal lykkes at gøre det, der er nødvendigt.

Churchill

Jeg var fast besluttet på ikke at give Kensgriff Care flere penge, hvilket var et glimrende incitament til at få vores nye virksomhed op at køre. Min restriktive aftale udløb i slutningen af marts 2001, og vi havde som mål at starte den nye virksomhed dagen efter, at den var udløbet. Jeg havde en vision om, hvordan virksomheden skulle drives. Den skulle være meget mere struktureret, og vi skulle udelukkende koncentrere os om live-in rygmarvspleje. Jeg havde aflyst mine universitetsplaner og brugte formiddagene på at tale og planlægge med Jeff, far og Linda omkring køkkenbordet. Linda og jeg blev enige om at slå vores ressourcer sammen og ved at kombinere vores indsats starte en virksomhed sammen.

Vi startede fra ingenting. Virksomheden havde ikke et navn, et kontor eller et telefonnummer, og den var ikke registreret. Det var virkelig ikke andet end en drøm. Jeg omsatte min viden til handling og ville meget gerne gøre det med det samme, men vi var nødt til at udnytte energien i april. Vi var nødt til at fange bølgen og ikke gå glip af muligheden. Jeg havde lige penge nok til at komme i gang. Heldigvis ejede jeg mit hus, og det var en stor sikkerhed for mig at vide, at jeg ikke ville stå på gaden, hvis det hele mislykkedes.

Fars første hofteoperation skulle finde sted i september, og jeg var nødt til at køre ham til Newcastle til en konsultation i den uge, jeg var tilbage fra Spanien. Han blev opereret efter planen på et privathospital, og jeg ringede til ham bagefter. "Far, hvordan har du det?" spurgte jeg.

"Fint," svarede han. "Jeg sidder oppe og spiser filetsteak og drikker en flaske champagne." Sådan skal det gøres, far.

På det tidspunkt begyndte jeg at arbejde med forretningsplanlægning. Jeg udarbejdede en punktopstillet strategi, der dækkede alt fra registrering af

virksomheden til oprettelse af telefonlinjer, trykning af brochurer og alt andet derimellem. Jeg havde omkring 80 punkter

at tackle mellem september 2000 og april 2001. En stor bekymring var kontrakterne mellem virksomheden og klienten og mellem virksomheden og plejerne. De skulle være i orden. Jeg gik til advokater i Birmingham for at få skrevet kontrakter, og de var juridisk set i orden, men vilkårene var forkerte og ikke specifikke i forhold til det, jeg ønskede. Jeg måtte skrive dem om og sende dem tilbage til godkendelse. Det krævede gentagne omskrivninger for at få dem til at passe, og det var meget anstrengende.

Jeg bad Jeff om at finde et kontor til os, og han fandt det sted i Lancaster, hvor vi stadig har base i dag.

Vi havde også brug for et computersystem og den rigtige software. Der var en computermesse i London Olympia, og jeg tog derhen sammen med Sarah. Jeg skulle ikke være der længe, så jeg tog kun en let udstyrstaske med. Mens jeg var der, mødte jeg min ven Marcus til frokost på messen (hans mor var min gudmor, og mor havde været Marcus'), og da vi var færdige med at spise og sludre, faldt bunden ud af min verden, da verden faldt ud af min bund.

I branchen kaldes det et "afføringsuheld", men det her var en eksplosiv skideballe midt i Olympia-udstillingshallen - det kunne næsten ikke have været mere offentligt - og jeg kunne have grædt. Heldigvis lagde Marcus ikke mærke til det eller var for høflig til at sige det. Da vi havde sagt farvel, sagde jeg til Sarah: "Vi er i lort til halsen. Bogstaveligt talt." Vi havde intet med os, vi var 300 kilometer hjemmefra uden skiftetøj, uden gummihandsker, uden noget som helst. Da Sarah er en ægte pige fra landet og ikke lader sig ryste så let, sagde hun, at vi skulle stoppe ved apoteket og købe det, vi havde brug for. Der var ingen dramatik fra Sarahs side, da hun stille og roligt håndterede det meget ildelugtende og ubehagelige problem. Tilbage på hotellet købte hun inkontinenslagner, handsker og klude, og så fik hun mig op i sengen og gjorde mig ren. Jeg måtte køre hjem i beskidte bukser, men vi nåede frem. Hele episoden skyldtes et tilbagefald af *Helicobacter pylori*, og det var nødvendigt med antibiotika for at slippe af med det én gang for alle.

I hele den tid, hvor jeg var hjemme og lavede al den forretningsplanlægning, var min hjerne på overarbejde. Den løb altid tør for energi kl. 16 hver dag, så jeg tændte for fjernsynet for at slappe af. *Ready Steady Cook* og *A Place in the Sun* blev faste favoritter. I et afsnit var Amanda Lamb, som jeg **t i l f æ l d i g v i s** var vild med, sammen med et par i Sydfrankrig, hvilket mindede mig om vores tid i Antibes. Området, Collioure, så dejligt ud, og jeg noterede mig, at jeg ville tage et kig der, hvis jeg nogensinde var i Frankrig.

Registrering af virksomheden var en anden stor ting. Du kan købe et aktieselskab

fra listen over tusindvis af aktieselskaber, der ikke handler. Jeg fik øje på et, der
hed

Origin Consultancy Limited. Origin betyder begyndelsen på noget, en ny start, og så var det kort og let at huske, hvilket var ideelt.

Linda skulle hjem til jul i 2000, og det efterlod mig uden omsorgsperson. Hvad skulle jeg gøre? Richards kone, Lisa, var gravid med Jasper, og graviditeten gik ikke godt, så jeg kunne ikke trænge mig på. Jeg faldt over et bureau, der hed Tender Loving Carers - jeg mener, virkelig? Det viste sig, at de havde en person, som havde arbejdet med rygmarvsskader før. Hun var stewardesse, men kom hjem den 23. december, mens Linda skulle af sted den 24. december. Det var perfekt. Og så kunne hun blive til efter jul.

I mellemtiden havde jeg travlt med at tage mig af far, prøve at socialisere mig og forsøge at starte Origin. Selvfølgelig fik jeg et opkald fra plejebureauet den 22. december. Plejerens fly var blevet aflyst, og hun ville nu ankomme juleaften i stedet og ville ikke være hos mig, før Linda var rejst. Det var ikke en ideel situation, men der var ikke meget at gøre, selv om det var skræmmende. Linda kørte til Stansted i snevejr i min 1-liters Suzuki van, hvilket kun gjorde mig endnu mere bekymret. Nogle venlige naboer gav mig mad, og min nye plejer, Juliet, ringede ved 15-tiden og sagde, at hun var i England og på vej. Min lettelse var ubeskrivelig, og den blev endnu større, fordi Juliet viste sig at være fantastisk.

Hen over nytår holdt Richard og Lisa en mordmysteriefest i stil med Cluedo, og jeg spillede rollen som racerkører og var klædt passende på. Det var en snefyldt aften, og i sidste ende var der ingen andre gæster, der var dumme nok til at tage turen i det dårlige vejr. Vi spiste og drak, myrdede ikke hinanden og sagde stille og roligt farvel til et meget vanskeligt år.

Oprindelsens oprindelse

Linda kom tilbage fra sin rejse til Danmark i januar 2001.

Hun havde fra starten gjort det helt klart, at hun ikke ønskede at være min plejer på ubestemt tid, men det efterlod mig med det evige dilemma at finde en plejer, der kunne hjælpe mig.

En lokal dame, som havde hjulpet mig før, præsenterede mig for Heather fra Ripon. Heather var usædvanlig, fordi hun var helt anderledes end nogen af mine tidligere plejere. Hun var en lille dame i 50'erne, som ikke havde nogen tidligere erfaring med at passe en person med rygmarvsskade, men vi arbejdede godt sammen. Jeg var meget taknemmelig for at have Heather hos mig det forår, da vi

begyndte på Origin.

Det var vildt at lancere Origin, og vi var fast besluttede på at gøre det rigtigt. Ingen side blev vendt og drejet, ingen detaljer blev ikke tjekket, og det praktiske arbejde med at etablere et kontor og sikre, at alt fungerede, fortsatte indtil sidste øjeblik. I slutningen af marts 2001 åbnede vi dørene, og vi var væk ...



www.origincare.com

Vi vidste, at vi var nødt til at starte og ikke miste drivkraften. Her stod vi i et flot, skinnende, nyt kontor med nye skriveborde og nye stole, men - og det var helt afgørende - ingen kunder, plejere eller kontakter. Der var ingenting. Hvor skulle vi begynde?

Vi fandt et reklamebureau i Morecambe og indrykkede annoncer i magasiner og aviser. Det var på tærsklen til, at internettet eksploderede, og på det tidspunkt var trykte annoncer stadig den bedste løsning. Vi indrykkede annoncer i de lokale aviser, og det gav resultater.

Før vi kunne sende plejere ud til klienter, skulle de selvfølgelig uddannes. Jeg designede og arrangerede et kursus, som skulle afholdes af et af de lokale gymnasier, og det første kursus fandt sted i maj med fem nye rekrutter, som vi håbede ville blive vores første potentielle plejere. Jeg dækkede nogle af de specialiserede aspekter på onsdage, torsdage og fredage, og selvom det føltes godt at være tilbage i branchen, havde vi ingen garanti for, at de mennesker, der var under uddannelse, ville arbejde for Origin.

I de første par måneder var alt udgifter, og Origin tabte omkring 10.000 pund om måneden. Det var ikke en behagelig situation.

En torsdag eftermiddag i maj fik jeg et opkald fra Linda, som sagde, at en fyr ved navn Brian, som jeg kendte, havde brug for nogen til lørdag. Opkaldet kom, mens jeg var i gang med at give et kursus for plejepersonale.

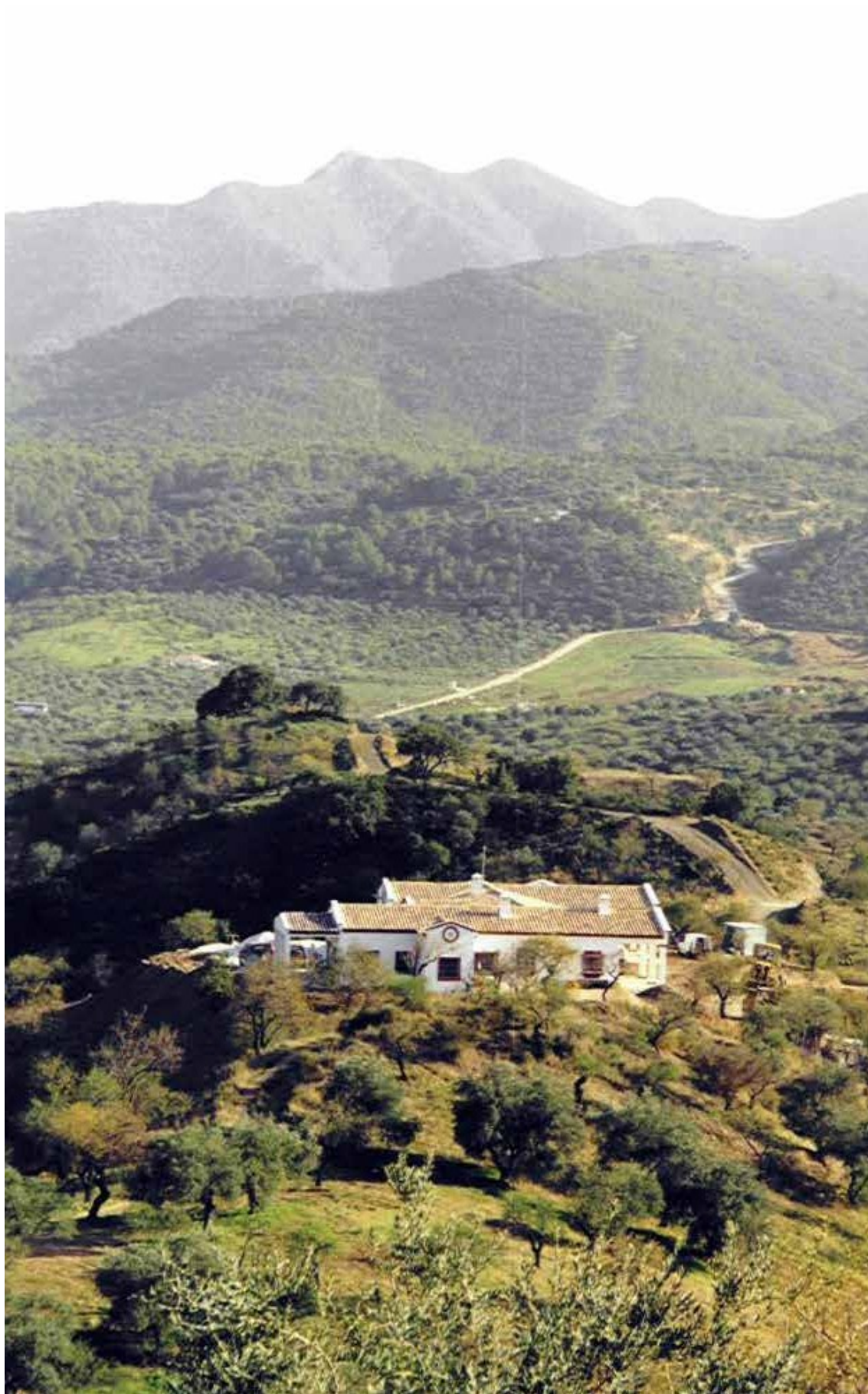
"Vent lidt, jeg spørger på værelset," sagde jeg. Jeg vendte mig mod praktikanterne og spurgte: "Er der nogen, der kan tage et job fra på lørdag?"

"Ja," sagde en af fyrene og rakte hånden op.

Det var sådan, Brian blev kunde nummer et. (Utroligt nok bruger Brian stadig Origin 22 år senere!) Det var den 15. maj 2001, og vi gik i gang. Den fyr, vi sendte til Brian som hans plejer, klarede jobbet i starten, men desværre måtte han fyres to uger senere på grund af druk. Det var en ujævn start, men vi blev ved med at bevæge os fremad og forbedre os. Vi rekrutterede hårdt og trænede hårdt. Og hele tiden truede spørgsmålet om, hvorvidt vi kunne begynde at få nogle indtægter, før bankkontoen gik i nul. Det var tæt på, men vi gjorde det. Jeg havde mange søvnløse nætter i årevis, og nogle gange har jeg det stadig, selv i dag. Sådan er det at drive sin egen virksomhed.

Linda og jeg arbejdede sammen på lige fod, og vi arbejdede meget hårdt. Vi besluttede, at det ikke ville hjælpe nogen at køre os selv i sæk, så vi sørgede for at holde ferie en gang imellem.

I september blev Richard og Lisas søn, Jasper, født lykkelig og sund. Den måned tog jeg også af sted med Heather til Ruperts hus i Spanien. Han havde købt noget jord i oliven- og mandellandet i nærheden af Ronda, cirka en time fra Marbella. Landet er som et krøllet tæppe, og Ruperts indkørsel går op og ned, op og ned over kanten af et højdedrag. Faktisk tog han toppen af højderyggen for at bygge huset.



Ruperts hus i Spanien, 2001

Heather var en fremragende rejsekammerat, det var en fantastisk tur, og jeg følte mig veludhvilet efter et par dage med spisning og afslapning i solen.

I efteråret 2001 voksede virksomheden langsomt, men støt, men det var ikke et let år for økonomien. Landet var ramt af mund- og klovsyge, og så var der den dag, som for altid vil stå i vores erindring. Jeg kan huske, at vi var på en træningssession, da vi hørte, at et fly havde ramt en skyskraber i New York. Vi fortsatte vores træning, men bagefter tændte jeg min bærbare computer og husker tydeligt den angst, jeg følte, da jeg så rædslen udfolde sig. Det var selvfølgelig den 11. september 2001.

I december var der ved at være ro på arbejdet, og min 40-års fødselsdag nærmede sig. Richard og Lisa kom sammen med Jeff Hindley for at fejre det. Jeg har været en stor vinfan lige siden de dage, hvor jeg solgte vin som barn, og da 1961 havde været en af de bedste rødvinsårgange siden krigen, mumlede jeg til Jeff, at jeg gerne ville drikke et glas på min fødselsdag.

"Nå, Pete, min dreng," sagde han. "Jeg har tilfældigvis en flaske 1961. En magnum, jeg købte for nogle år siden til en fest, der aldrig blev til noget, så den vil jeg gerne give dig i fødselsdagsgave."

Richard og Lisa dukkede op med Jasper på tre måneder, som sov fredeligt under hele arrangementet. Vi åbnede den flaske rødvin på aftenen, og den var lækker - jeg har stadig den tomme flaske i garagen.

Så da 2001 nærmede sig sin afslutning, kunne jeg se tilbage med en vis tilfredshed. Efter rædslerne i 2000 havde det været et bedre år, især efter at de dramatiske måneder med at få virksomheden op at stå var overstået. Der var ingen, der kunne stoppe os nu, og vi var klar over, at vi var nødt til at fortsætte med at presse på, og det betød mere af det samme - en masse hårdt arbejde.

Året 2002 bød på mere reklame, mere hårdt arbejde og en samling af alle kræfter for at drive virksomheden fremad. Vi arbejdede, rekrutterede og placerede. Jeg stod for en stor del af rekrutteringen, men delte den med en person nede sydpå.

Far var begyndt at få det svært. Han boede i epicentret for mund- og klovsygeudbruddet i det nordlige Cumbria, og det betød, at det var svært at besøge ham på grund af restriktionerne for bevægelse. Jeg kunne ikke risikere at bære mund- og klovsyge derfra og herved, så vi mødtes på halvvejen til pub-frokoster. Han havde fået sin første hofteoperation i september 2000 og den anden i december 2000. Efter den

Først var han OK, men han udviklede en slem angina, når han var ude at gå, hvilket gjorde, at han ikke ville dyrke motion resten af livet. Den anden operation gik ikke godt, og han fik hævelser og smerter i benet og kom sig aldrig helt over operationen. Han var kun 72 år, men det var begyndelsen på hans langsomme forfald.

Heather var stadig hos mig, og den ensartede pleje var en bonus. Hun stoppede i foråret efter ca. et år hos mig. Endnu en gang stod jeg over for at skulle finde en ny plejer.

Frances tog over, og i august planlagde jeg en forretningsrejse til London og derefter videre til Oxford, hvor en af mine gamle skolekammerater, Giles, skulle giftes. Frances var ikke meget for at tage til London eller andre steder væk hjemmefra. Hun blev meget stresset og ret uberegnelig.

Efter at have afsluttet interviewene i London tog vi til Oxford. Jeg var gæst, så der var ingen forpligtelser i forhold til forlover eller bryllupsfest. Alt, hvad jeg skulle gøre, var at nyde dagen på et smukt sted med smukt vejr og venlige mennesker. Men Frances virkede synligt ked af det i en sådan grad, at folk spurgte, om der var noget galt med hende. På vej tilbage sagde hun: "Jeg dækkede mig ikke ind i ære, gjorde jeg?" Når jeg ser tilbage, indser jeg, at hun må have lidt af en frygtelig angst, som hun ikke engang selv forstod.

Jeg ønskede ikke, at det skulle ske igen, og jeg var ret sikker på, at Frances ikke ville have det godt med min planlagte rejse til Spanien. Et par uger forinden havde en plejer ved navn Sophie, datter af en landmand, imponeret mig på kurset. Linda ringede til hende og spurgte, om hun ville være min hjælper på turen til Spanien.

"Ah, ja," gispede hun og sagde ja.

Jeg havde aldrig mødt hende, bortset fra en halv time på kurset, og da jeg ringede til hende, sagde jeg: "Jeg møder dig i lufthavnen."

"OK," slugte hun igen.

Jeg fandt et lift til Manchester Lufthavn og mødte Sophie uden for terminalen, hvorefter vi tog af sted på et hængende hår. Vi kom godt fra start i Spanien, og Rupert mødte os i lufthavnen. Han smed mig ind i sin firehjulstrækker, og vi kørte gennem Malagas gader tilbage til hans hus på landet. Rupert har en ganske kort lunte, og på hjemturen kom hans vrede over andre bilister til udtryk i en syndflod af pift, blink og knytnæveslag. Sophie sad stille bag mig og undrede sig

uden tvivl over, hvad hun havde rodet sig ud i. Næste dag lejede vi en

lejebil og havde en dejlig uge sammen. Hun blev en fast rejsekommerat i årenes løb og var altid klar til en udfordring.

Omkring 2003 begyndte jeg at have sydafrikanske langtidshjælpere. Min første var en pige ved navn Elsbeth, og vi blev gode venner. Elsbeth var her i et par år og blev derefter i England for at tage en fysioterapeutuddannelse. Mens hun studerede på Manchester Metropolitan University, blev jeg inviteret ned for at holde en forelæsning om fysioterapi, rehabilitering og rygmærskader for hele kohorten af fysioterapeutstuderende. Da jeg ankom, blev jeg mødt af et fyldt auditorium - næsten 200 mennesker. Det er den største gruppe, jeg har talt til, og det er godt, at jeg kan lide at tale offentligt.

Elsbeth vendte hjem i 2007 og arbejder nu som fysioterapeut i Cape Town. Efter Elsbeth kom Cornelia, som blev endnu en god og nær ven. Hun blev i alle de to år, hendes visum varede, og det samme gjorde hendes kæreste, som arbejdede lokalt som landbrugsmedhjælper. Min sidste sydafrikanske plejer var en pige ved navn Thea, som igen blev en god ven. Hun er nu sygeplejerske i Pretoria.

Hjælpen fra de fleste af mine plejere har været enorm, og de varige venskaber har bragt stor glæde i mit liv. Der er dog nogle få, som jeg helst vil glemme - rollen er ikke for alle.

De slørede år

Mange af årene i begyndelsen af Origin er smeltet sammen til ét. Vi holdt op med at tabe penge i 2002 og var lige ved at gå i nul, men jeg betalte stadig ikke selv. Ironisk nok skulle jeg, selvom jeg ikke tjente noget, betale 40 % i skat af min pleje, da jeg modtog den som en naturalieydelse fra Origin.

Jeg havde meget travlt og stoppede kun op for at tage på ferie her og der.

I sommeren 2004 tog jeg ud for at besøge Gudrun, min allerførste tyske plejer. Hun var gift på det tidspunkt, og hendes mands familie ejede et hotel i Sydtysskland. "Bo hos os", lød invitationen, og det gjorde vi med glæde, og det var dejligt i det smukke, varme Sydtysskland. Sophie, som nød at arbejde korte perioder som aflastningsperson, var med mig.

Jeg kan huske, at vi havde lejet en Audi A3. På autobahn, da vi kørte tilbage fra en udflugt, sagde jeg til Sophie: "Lad os se, hvor hurtigt den kan køre. Sæt foden ned." Hun var enig, om end noget nervøs. Der er ingen hastighedsgrænse på autobahn, og

Den yderste bane er som en racerbane. Vi fløj af sted, mens jeg sagde: "Kom nu, Sophie, kom nu!" Nålen ramte 90, 100, 110, 120 og 125 mph/200 km/t, før Sophie trak ind i inderbanen. "Nej, det er mit parti," sagde hun, og jeg kunne ikke bebrejde hende, selv om jeg mente, at vi kunne have fået lidt mere **u d** af Audien.

Vores fly hjem den dag gik fra lufthavnen i Basel. Gudrun foreslog, at vi besøgte Tutankhamon-udstillingen i Basel, før vi tog til lufthavnen, og det var en god afslutning på turen at se disse vidunderlige oldtidsminder.

I august og september var der godt gang i forretningen. Richard og Lisa var flyttet til Frankrig i 2003 og havde købt et pragtfuldt hus i Gascogne nord for Toulouse. Inden da var Richard gået fra sin TVR til en Mercedes Benz og videre til sin drømmebil, en Aston Martin DB7 Vantage cabriolet - den heldige dreng! De var dødtrætte af trafikken i Lake District, og Richard elsker det gode vejr, og der havde været en række dårlige somre i Storbritannien.

Jeg savnede dem meget og blev meget glad, da de inviterede mig ud at bo i september 2004. Gascogne er smukt, lidt ligesom Dorset, men større. Efter en uge tog Sophie og jeg bilen til et lejlighedshotel i Argèles nær den spanske grænse, fordi jeg gerne ville se Collioure, som jeg huskede at have set i et afsnit af *A Place in the Sun*. Collioure ligger syd for Perpignan og nord for Barcelona, men stadig i Frankrig.



Collioure

Vi parkerede på byens hovedtorv, og jeg blev forelsket i stedet med det samme. Det var som en drøm, der gik i opfyldelse. Jeg købte en lille bronzeskulptur den dag, som jeg stadig har. Der var en gammel kirke, store slotte og snoede gader, alt sammen omgivet af bjerge og vinmarker og afgrænset af et glitrende hav. Jeg havde tårer i øjnene, da jeg vandrede rundt, og det var sådan en smuk måde at afslutte rejsen på. Det plantede også kimen til en idé.

I løbet af de følgende år begyndte det at gå godt for Origin, og overskuddet steg pænt, så vi kunne begynde at betale mig en løn. Vi ansatte personale og fandt plejere. Nu var der penge i banken, og spørgsmålet var, hvordan de skulle geninvesteres. Inspireret af min nylige tur til Frankrig (og uden at tænke på mere fornuftige ideer som at købe et kontor) gav jeg Linda en idé: Hvorfor ikke købe en udlejningsejendom i Frankrig? Vi præsenterede os selv som en skræddersyet service, der tilbyder specialiseret pleje af høj kvalitet. Hvorfor ikke tilbyde en udlejningsejendom i Frankrig som en del af den service? Linda var enig.

Ejendomsjagt i Frankrig

I marts 2005 rejste Linda, min gamle ven og forretningskollega Jeff Hindley, min plejer Helen og jeg til Frankrig for at forsøge at finde den perfekte bolig til vores behov. Vi arrangerede møder med ejendomsmæglere for at se på ejendomme i Collioure. Inden vi forlod England, lavede vi en liste med 10 punkter, som vi ville kigge efter på et sted, og vi var fulde af forventning.



Med Jeff i Collioure, 2005

Desværre kunne ejendomsmæglerne ikke leve op til den opgave, vi havde givet dem. Den første ejendom, vi så på, var dejlig, men helt uegnet for en person i kørestol. Linda, Helen og Jeff tog op ad en bakke for at se det andet sted, en smuk villa med havudsigt, men den lå for langt fra byens centrum, og da den lå op ad en bakke, var den langt fra ideel. Vi så et par andre, som var lige så ubrugelige. Den ene var ussel, mørk og forfærdelig. I et andet forsøgte mægleren at overbevise os om, at kun seks trin op til en mezzanin-etage var fint. Men nej tak, det går ikke. Den bedste score indtil videre var ca. 2 ud af 10.

Jeg kan huske, at jeg sad til frokost og følte mig ret nedtrykt. Måske havde vi sat vores forventninger for højt? På vej tilbage gik vi ind hos en ejendomsmægler, vi ikke havde set før, og faldt i snak med damen. En yngre mand overfor hende sagde, at han måske havde noget, og han gik ud bagved og kom tilbage med en stor, gammeldags nøgle. "Følg mig, følg mig." Vi fulgte ham gennem et par gader, og lige efter markedspladsen åbnede han en port. Vi følte en følelse af løfte.

Bygningen var delt i to: et hus og en lade. Vi beundrede den imponerende lade, mens mægleren drejede den enorme nøgle i gang, før han åbnede dørene. Værkstedsområdet var fyldt med værktøj og gadgets, som alle tilhørte den nuværende ejer. En stenmur adskilte laden fra et rum med lave bjælker og et ujævnt stengulv, der ikke kunne bruges til noget. Ovenpå var der et toilet og to små lejligheder, som så ud til at være bygget i 1960'erne eller 1970'erne, tilsyneladende til ejerens svigermor. Laden fik 8 ud af 10 med nul for havudsigt. Lidt overilet besluttede vi os for det på stedet.

Ingen af os vidste noget om byggeri, og der skulle gøres en masse ved dette sted, så vores næste opgave var at finde ud af mere: finde en arkitekt, finde en bygherre, finde nogle tilbud og sætte os ind i de franske ejendomsforhold. Det var ikke nogen nem mission! Vi kendte ikke området, og vi kendte ikke nogen, vi kunne tale med om det potentielle projekt - fransk lovgivning, planlægning, bygningsreglementer - det hele!

Til sidst fandt vi en advokat, som talte os igennem præcis, hvad der var nødvendigt. Projektet begyndte at tage fart. Snart gik snakken om bygninger, grænser og gebyrer mellem advokaterne.

Efter at have gennemtrawlet Frankrigs svar på De Gule Sider fandt jeg en arkitekt med et engelsk navn. Vi spurgte: "Kan du finde tilbud, udarbejde planer og få byggetilladelse?" Da han svarede "Ja", meldte vi ham til som arkitekt og projektleder.

Og så købte vi stedet i sommeren 2005. Hvad kunne der gå galt? Meget, skulle det vise sig!

Når jeg ser tilbage, må jeg have været skør, da jeg foreslog at købe et sted i Frankrig. Når det er sagt, har det været et vidunderligt vanvid, selv om mængden af sjov har været mere end godt matchet af mængden af 'merde'.

Rupert og en tur i en Ferrari

På det personlige plan må jeg have fået min *livsglæde* tilbage, for jeg begyndte at falde for fristelsen til at købe en sportsvogn. Jeg havde altid været fascineret af biler og havde lyst til at købe noget interessant, efter at jeg havde nydt at køre med Richard i hans. Hvor fristende det end var, måtte det praktiske prioriteres, og den første opgave var at finde en sammenklappelig stol til bagagerummet. Jeg følte lidt, at jeg købte vognen før hesten, så jeg købte en sammenklappelig kørestol fra Küschall, som var perfekt til mig. Derefter stoppede jeg ved et eksklusivt værksted og spurgte en forvirret sælger, om min nye stol ville passe i bagagerummet på en af hans sportsvogne. Det kunne den. Det første problem var løst, men der skulle gå noget tid, før jeg fandt den perfekte bil til mig.

Min bror er også interesseret i biler, og i september 2005 besøgte jeg ham i Spanien for at holde ferie. Dave, en aflastningspædagog fra New Zealand, tog med mig. Det var den sædvanlige afslappende tid, hvor vi nød god mad og den spanske luft. En dag sagde Rupert, at en af hans venner havde en Ferrari 308, og at vi gerne ville køre en tur i den. Han behøvede egentlig ikke at spørge, og "Øh, ja!" var mit umiddelbare svar.

Vi aftalte at mødes med Rupert og Ferrarien på torvet i landsbyen. Jeg var ærligt talt skeptisk over for, om Rupert ville dukke op med bilen, men jeg tog fejl i at tvivle på ham, og snart så jeg ham komme kørende i den smukkeste Ferrari!



En køretur i en Ferrari, 2005



Med Rupert, 2005

Det krævede tre personer at få mig ind. Jeg efterlod min kørestol i baren hos Dave, og Rupert og jeg tog af sted.

Vi var som et par børn - de to Henry-brødre, ude i det spanske solskin i en skarlagenrød Ferrari 308 cabriolet. Motorbrølet var vidunderligt, da vi accelererede ud på omfartsvejen. Vi to blev ved med at kigge på hinanden og grine af, at vi havde det så sjovt sammen. Det var så vildt, at det var helt utroligt. Da vi kom tilbage til pladsen, skulle der fem personer til at få mig ud af bilen. Fantastisk tur - men jeg konkluderede, at Ferrari 308 måske ikke står øverst på min købsliste.

Dave var lige så spændt som mig og ringede til sin far i New Zealand, hvor klokken var 2 om natten, og fortalte ham, at han skulle ud at køre i en Ferrari 308. Han elskede oplevelsen lige så meget som jeg. Det var en fantastisk dag.

Franske komplikationer

I 2006 var mit fokus delt mellem at fortsætte med at vokse og udvikle Origin, forsøge at gøre fremskridt med huset i Frankrig og fortsætte med at besøge og støtte far - vi nød at tale med hinanden hver dag. Det gav os alle et stort løft, da Origins omsætning for første gang rundede 1 million pund. Det er en stor milepæl at nå den første million i omsætning. Far var fantastisk stolt.

At se, at vores nye virksomhed hjalp tetraer rundt om i Storbritannien med at komme videre i livet - og samtidig gav gode, vellønnede karrierer til kontor- og plejepersonale - alt sammen med overskud, gav og giver mig fortsat stor stolthed og, helt ærligt, lettelse.

Med regelmæssige rejser til Frankrig besluttede jeg at begynde at tage franskundervisning igen. Jeg talte allerede rimeligt fransk, men jeg begyndte at tage privattimer for at forbedre min generelle evne til at kommunikere klart og selvsikkert, hvilket jeg håbede ville have en positiv indvirkning på vores projekt.

Arkitekten rodede stadig rundt med tegninger, og jeg pressede ham til at begynde at indhente tilbud. De priser, han kom tilbage med, var latterlige.

"Ikke en chance," sagde jeg, men hver gang han kom tilbage til mig, så det ud til, at prisen var blevet sat endnu højere op. Vi var sikre på, at der var et samarbejde mellem de lokale bygherrer. De havde uden tvivl mødt for mange briter, som var blevet revet med efter at have læst Peter Mayles *Et år i Provence* eller set for meget *A Place in the Sun*. Det var frustrerende, fordi vores projekt var meget

anderledes - at skabe et tilgængeligt feriehus, som vores kunder kunne få glæde af.

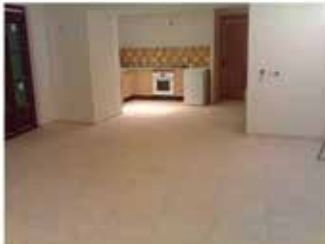
Vi fortsatte med at skændes om priserne, indtil en af håndværkerne til sidst brød ud og sagde, at han ville gøre det til en lavere pris. Rupert ringede og skældte mig ud over, at jeg ikke havde inddraget ham, selv om jeg bare havde antaget, at han havde for travlt med sit arbejde. Så tog han over og forhandlede på spansk, som de fleste af bygherrerne talte, fordi området ligger så tæt på grænsen. Rupert begyndte at pille huller i tilbuddene, og pludselig begyndte priserne at falde, indtil vi nåede et rimeligt niveau og underskrev kontrakter.

Jeg rejste frem og tilbage til Frankrig ret ofte det år, da vores håndværkere endelig kom i gang. Det var nemt at flyve til Collioure fra Blackpool lufthavn. Der var et fly kl. 20.00, så vi kunne blive færdige på kontoret, spise aftensmad i lufthavnen kl. 18.00 og være på hotellet kl. 23.00. Disse ture var ikke helt begivenhedsløse. På en bestemt tur gik alting galt. Jeg slog min bagdel, da jeg steg ud af bilen, Linda forvred sin ankel, og Nathan, som passede børnene, spiste et ikke gennemstegt æg på en pizza og blev ramt af salmonella-madforgiftning. Alligevel startede vores franske projekt ret lovende, da vi først var kommet i gang. Laden skulle tømmes, og i begyndelsen gik det godt.

L'ORIGINE - RENOVATION – DEBUT 08/04/2005



Renovering af fransk hus, 2007-2008



COMPLETION - 04/07/2008



Renovering af fransk hus, 2007-2008

Da vi gik ind i 2007, var det dog allerede begyndt at gå langsommere. Håndværkerne var ikke, hvad vi havde håbet på, og arkitekten var begyndt at vise, hvor uduelig han var til alting. Vi havde referencer på håndværkerne, men opdagede så, at firmaet havde skiftet hænder og nu var ejet af en mand i Paris. Arbejdet var skredet frem i løbet af foråret, og vi havde mistet hele den potentielle udlejningssæson 2007. Vores kontrakt indeholdt alle mulige sanktioner, og i juli 2007 var der meget ondt blod. Det var ved at blive frustrerende. Der var masser af arbejde i gang, da vi ankom, men det gik uden tvivl i stå igen, da vi nåede frem til lufthavnens afgangshal.

Jeg var ind og ud af Frankrig fem gange i 2007. Før sommerferien arbejdede håndværkerne langsomt og sporadisk, men efter sommerferien kom arbejdet aldrig i gang igen. Alt gik i stå. Hovedbygningen og tilbygningen var færdige, men ingen af dem var færdige. Intet af det udendørs arbejde, hverken mure eller have, var påbegyndt. Der var stadig enormt meget at gøre.

Køb af en sportsvogn

Livet var så travlt, at jeg ikke havde haft tid til at tænke så meget over min drøm om en sportsvogn. En weekend var min gamle ven Giles på besøg, og vi tog til Carlisle for at besøge en klynge af smarte bilforhandlere i området. Jeg kiggede på en Audi S4, men den var ikke noget for mig, og jeg kunne ikke lide de store BMW'er. På vejen hjem kiggede vi på en Jaguar XK8, som så ud til at opfylde alle kravene. Den var britisk, cabriolet og smuk. Min kørestol kunne også være i bagagerummet. Det tog mig indtil december 2006 at finde den nøjagtige model med de rigtige specifikationer: en Jaguar XK8 cabriolet. Desværre stod den i Kent. Forhandleren gik med til at levere den gratis til hovedforhandleren i Bradford, og hvis jeg kunne lide den, ville jeg købe den. Den blev leveret mellem jul og nytår, og da forhandleren pressede på for at nå de årlige salgstal, fik jeg forhandlet en god pris på den.

XK8'eren blev sendt til et firma i Batley nær Leeds for at blive tilpasset, men det viste sig, at de nødvendige tilpasninger udfordrede grænserne for deres evner. I hele 2007 var jeg, hvis jeg ikke var på arbejde, i Frankrig for at jage håndværkere eller køre til Batley for at jage folk om bilen. Jeg regner med, at jeg har været i Batley mindst 30 gange, men den var stadig ikke køreklar ved udgangen af 2007.

Midt i jagten lykkedes det mig at komme til Richard og Lisa i Italien for at fejre deres bryllupsdag. De var blevet gift i Ravello, hvor Lisas familie var fra, og jeg kendte Amalfikysten fra ferier der i 1980'erne. Det var sådan en fornøjelse at komme tilbage. Lisas tante, Maria Rosario, ejede

hotel, hvor vi boede, og vi måtte knibe os selv i armen, da vi kiggede på udsigten fra vores vindue - safirhavet i Napolibugten bredte sig ud foran os omgivet af smukke klipper og bakker.

Lisas tante sagde: "Hvis du kan lide denne udsigt, så kom med mig til en endnu bedre udsigt." Hun tog os med i en elevator helt op til øverste etage, hvor hun åbnede et vindue og sagde: "Richard, giv os en hånd, så trækker vi Pete ud af det her vindue." Vinduet var en slags luge ind til en stor køkkenhave på en klippetop.

"Vi kommer herop, sidder blandt de courgetter og tomater, vi dyrker til køkkenet, og ser på udsigten," forklarede hun. Udsigten var, som hun havde lovet, betagende. Det er måske kun et trestjernet hotel, men det har en absolut femstjernet beliggenhed.

I mellemtiden havde jeg smidt penge efter min nye bil i alt for lang tid, og efter endeløs frem- og tilbagelægning og hårtrækning overtog jeg til sidst min Jaguar i april 2008, men jeg kunne stadig ikke køre den. Efter at have revet det hår ud, jeg havde tilbage, blev håndbetjeningen færdig, og jeg kom endelig, endelig, bag rattet.



Min store drengs legetøj! Jaguar XK8

Der ligger en gokartbane ved navn Three Sisters Race Circuit i nærheden af Wigan, og jeg fortalte chefen for biltilpasningsfirmaet, at jeg ikke var glad for at tage bilen direkte ud på vejen og gerne ville prøve den på banen først. Vi lejede Three Sisters i en halv dag, og jeg trillede rundt på den lille bane i første gear for at få en idé om, hvordan Jaguaren kørte. Bilen er dobbeltstyret, hvilket betyder, at du kan skifte

af mine tilpasninger og køre den på normal vis. Men når jeg kører, har jeg håndkontrol og linjestyring, som et greb om rattet. Gashåndtaget er et elektrisk drejeregreb som på en motorcykel. XK8 er en lang bil, men det er interiøret ikke, og det hjalp ikke at prøve at få plads til alle ændringerne på den lille plads. Det var gashåndtaget, der var problemet. Dets funktion og al mekanik var på italiensk, men bilens hjerne var selvfølgelig engelsk, så alle instruktioner gik tabt i oversættelsen. De tekniske detaljer var også på italiensk; ingen i tilpasningsfirmaet talte italiensk, og ingen fra gasspjældsfirmat var i Storbritannien. Det var en slags anglo-italiensk dødvande.

Vi fik det ordnet til sidst, og bilen kom tilbage, men syntes derefter at være fast besluttet på at bryde sammen med jævne mellemrum, og hver gang måtte den reddes og køres væk på en transportvogn. Det var en dejlig bil, og når den fungerede, og jeg var i det rette humør, var den fantastisk, men det krævede mange falske starter (eller slet ingen starter!) at løse alle problemerne. Som daglig bil havde jeg stadig min Astra, som kørte hundredtusindvis af kilometer mellem arbejde, besøg hos far og venner. Den var ved at falde fra hinanden, men i det mindste klarede den opgaven.

Ankomsten af 2008

I løbet af 2008 gik det franske projekt virkelig i stå. Bygherrerne skulle nå det, der kaldes "praktisk færdiggørelse" i 2007, hvor vi skulle betale dem 90 % af det samlede honorar. Derefter udarbejder man en liste over mangler, og de har et år til at færdiggøre det nødvendige arbejde, før man betaler restbeløbet. I sidste ende forlod de stedet i april 2008, et år for sent. Vi havde betalt 90 %, men problemerne med deres dårlige arbejde var ved at blive tydelige. Entreprenørerne krævede flere penge, og da vi nægtede, tog de alle mænd og maskiner og forlod stedet en gang for alle. Huset var ikke færdigt: Der var ingen vinduer, ingen døre, ingen gulvbelægning og ingen indvendige vægge. Strukturen og indkørslen var færdig, men ikke meget andet. Vi sad fast. Det var et absolut mareridt.

Vi havde brug for en løsning. Rupert er god til at sætte sig ind i stort set alt, også byggearbejde, og heldigvis var han både villig og i stand til det. Vi aftalte, at han skulle tage ud til huset og sammen med enkelte lokale entreprenører gøre arbejdet færdigt. Han fandt flisemureren, tømrerne og stukkatørerne og tvang dem på en eller anden måde til at færdiggøre huset inden juli 2008. Vi havde intet andet valg end at betale ekstra, da det var nye entreprenører, men i det mindste kunne vi leje det ud den sommer. Sagaen var dog langt fra slut.

Senere samme år ankom et brev til kontoret i England. Det var skrevet på fransk og var et krav om betaling af 12.000 euro fra en inkassator i Frankrig på vegne af de oprindelige bygherrer. Jeg smed det i skraldespanden i den tro, at de ville have 10 % af restbeløbet. I løbet af de næste par måneder viste det sig, at de mente det alvorligt og sagsøgte os for kontraktsaldoen, selv om de ikke havde opfyldt den. De blev ved med at komme efter os, og til sidst ringede Rupert til firmaet og besøgte dem for at finde ud af, hvad der foregik. Han viste dem kontrakten, og hvad de ikke havde gjort.

Det viste sig, at virksomheden var blevet solgt til en lokal bygherre i efteråret 2008, og køberen havde ikke gennemført due diligence og kendte ikke engang til vores kontrakt med dem. Den tidligere ejer havde taget store kontante indskud for at opbygge virksomhedens reserver, hvilket havde pustet virksomhedens værdi op, og havde så solgt den i begyndelsen af 2008, mens vores projekt stadig var ufærdigt. Tingene begyndte at blive grimme, og advokaternes breve ankom på fransk. Vi havde ikke tænkt os at give os og blev tvunget til at søge fransk juridisk rådgivning. Vores advokat talte ikke engelsk, så mit tekniske juridiske fransk måtte forbedres hurtigt.

Jeg forklarede, hvad de havde gjort, og også det arbejde, de ikke var færdige med. Den juridiske proces startede i 2008 og involverede to sæt advokater, plus bygherrer, projektlederen og forsikringsselskaberne. På en eller anden måde lykkedes det vores advokat at vende sagen til, at det var os, der angreb dem, og efter 12 års franske retssager, *12 år*, vandt vi. Jeg ved ikke, hvordan hun gjorde det, men jeg er glad for, at hun gjorde det. Vi fik dækket vores omkostninger i begyndelsen af 2020, og det dækkede vores udgifter og det, vi havde brugt på projektet. Det var dog først i 2022, at alle reparationer af det dårlige renoveringsarbejde var færdige.

I dag er vores mål, at huset skal kunne betale sig selv. Stueetagen er indrettet til handicappede, og det hele er i ét plan uden trin. Bordene, sengene og badeværelserne er perfekte til handicappede, og det er meget populært blandt gæsterne.

I mellemtiden gik det godt for Origin, mens de stod over for de sædvanlige driftsmæssige udfordringer i en voksende virksomhed. Far flyttede fra sit hus i det nordlige Lake District til en beskyttet bolig i Arnside ved kysten nær Kendal. Han havde en lille lejlighed i landlige omgivelser med stue, badeværelse, tekøkken og soveværelse. Far var kun flyttet efter mange om og men, men i september 2008 var han langsomt ved at få venner og finde sig til rette, selv om hans helbred blev dårligere og dårligere.

Tilbage til Sydafrika

Jeg havde en bryllupsinvitation at tage stilling til i december, da Cornelia inviterede Linda og mig (og den lokale landmand i nærheden, som hendes partner Albert havde arbejdet for) til at fejre det med hendes familie i Sydafrika. Linda og jeg fik en snak og besluttede, at det var en enestående mulighed, så i begyndelsen af december hoppede vi på et fly fra Manchester til Heathrow og fløj videre til Johannesburg. Vi forkælede os selv med premium economy. I Johannesburg mødte Corne og Albert os ved ankomsten og kørte os hen for at hente bilen. Vores Peugeot 206 ventede på os sammen med biludlejeren - iført kampjakke og kommunisthat med rød stjerne på. Han hilste på os med et smil, der afslørede en bemærkelsesværdig mangel på fortænder. Det hele var lidt alarmerende, men han viste sig at være en dejlig fyr, som senere skulle komme os til undsætning. Cornelia sagde, at hun ville køre, da det er let at fare vild, når man forlader Johannesburg OR Tambo Airport, og vi satte kursen mod Sediba Lodge i Welgevonden Biosphere Game Reserve, hvor vi havde besluttet at tilbringe de første fire dage.



Sediba, 2007

At komme til Sediba Lodge bød på et par udfordringer. Efter at have kørt flere kilometer på asfalt gennem byer og landsbyer drejede vi af og bumpede os vej ad en grusvej i en time, før vi nåede frem til parkens porte. Det var firehjulstræk for fuld udblæsning, og vores Peugeot 206 var ikke ligefrem den rette bil til opgaven. Heldigvis stod der en Land Rover ved porten og ventede på at køre os resten af vejen, men først skulle de have mig ind i Land Roveren, og det var langt fra nemt.

Cornelia og hendes familie efterlod os ved porten, da de havde meget at se til i forbindelse med brylluppet, så det var op til fire afrikanske parkbetjente at løfte mig ind i bilen og klemme mig ind på bagsædet. Vi kørte i mere end to timer ad

en endnu dårligere vej end den foregående, men vi nåede frem til lodgen. Det var en

drømmestedet. Seks glade, smilende mennesker bød os velkommen med kold frugtjuice og en sang og dans, da vi ankom. Der var et centralt knudepunkt med barer og restauranter og individuelle hytter spredt rundt i bushen. Linda og jeg havde den nærmeste, og selv om det var en trinløs bane, skulle der alligevel et par fyre til at skubbe mig hen til hubben, fordi stien var så stejl. De installerede os, og vi indrettede soveværelset og nød derefter et lækkert måltid, som blev bragt til os i hytten.



På Sediba

Klokken 10 den følgende dag klemte de fire rangere mig tilbage i Land Roveren, og Linda gjorde det så behageligt for mig som muligt med puder.

Sene morgener/tidlige eftermiddage er ikke det bedste tidspunkt for en safaritur, da dyrene har tendens til at sove i varmen. Vi håbede at se The Big Five: næsehorn, kapbøffel, leopard, elefant og løve. På køreturen udpegede Victor, safarilederen, det ene og det andet, og ikke langt fra hotellet sagde han: "Se derovre ved de træer." I den flimrende varme trådte to næsehorn ud af busken. Det var et magisk syn.



Næsehorn!

Ved frokosttid stoppede Victor for at spise et vidunderligt måltid i det fri i vildmarken.



På skovtur i Sediba, 2007

I løbet af eftermiddagen fortsatte vi vores søgen og så en flodhest og flere næsehorn omkring en sø samt en flok løver på jagt.



Løver

Victor havde ikke noget gevær, men det virkede som om, han intuitivt vidste, hvor han skulle finde vildtet, og hans ekspertise var imponerende at se. Tilbage på lodgen fik vi en sundowner efterfulgt af middag på verandaen.

Senere på aftenen lå Linda i sin seng og sov, da hun blev vækket af en voldsom banken på soveværelsesvinduerne. Lyden vækkede også mig, og vi opdagede, at en gruppe bavianer bankede på ruden. Bavianer er notorisk ondskabsfulde væsener, og vi var rædselsslagne for, at vinduet skulle gå i stykker, men det gjorde det heldigvis ikke.

Næste dag var vores sidste hele dag. Vi fortalte Victor, at vi gerne ville se en elefant i det fri, og med et smil sagde han, at han ville se, hvad han kunne gøre. Jeg blev klemmt ind i Land Roveren igen, og vi kørte over alle de smalleste veje og bagveje, men ved frokosttid havde vi stadig ikke set ret meget. Victor stoppede ved en sø for at spise frokost, endnu et fantastisk smukt sted. Efter frokosten fortsatte vi, og da vi kørte ned ad et lille spor, kørte Victor os op lige bag en

stor elefanttyr, der gik midt på vejen og passede sig selv, mens den svingede med snablen og trak blade af grenene. Vi kom tættere på, indtil han opdagede os og mumlende flyttede sig tre meter væk fra sporet, mens han slog med ørerne og så os lige i øjnene.



'Vores' elefant

Den intelligente forståelse i en elefants øjne er bemærkelsesværdig, og på så tæt hold følte vi en ægte forbindelse. Victor gav os lidt tid sammen med denne enormt imponerende skabning, og det var utroligt at se en elefant i naturen.

På det tidspunkt var vi langt fra lejren, og da vi var på vej tilbage til vores sidste middag, trak skyerne sig sammen. Det var tusmørke, da vi nærmede os lodgen, og farverne på den kommende afrikanske nattehimmel var utrolige. Da solen gik ned

I en klar himmel under skyen var himlen oplyst i pink og sort, blå og rød. Der er ikke noget, der helt kan sammenlignes med det i Europa.

Vi klædte om til middagen, som blev afholdt på et sted, der hedder Boma, en genskabelse af centrum i en gammel afrikansk landsby. Efter at have forhandlet med en 3 meter lang pytonslange undervejs, tog vi plads ved bordene over for en mur af flammer. Champagnen kom frem, og vi spiste den mest fantastiske middag under den fløjlsbløde stjernehimmel. Efter middagen opførte vores værter et vidunderligt show med afrikansk sang og traditionel dans på baggrund af ilden. Vores safari nærmede sig en spektakulær afslutning, men ikke før vi havde været tilbage i baren for at drikke os godt og grundigt fulde af Josepchs bedrageriske cocktails.

Brylluppet fandt sted i Nylstroom. Kirken var hollandsk reformert, luthersk og meget baseret på evangelierne. Alteret og krucifikset er der ikke, og gudstjenesten fokuserer på prædikanten og det, han siger.

Efter vielsen kørte Cornelia og Albert af sted i hestevogn, inden vi havde en fantastisk aften med de to familier. Den næste dag, en søndag, blev brugt på at slappe af på et smukt ferieresort midt i den afrikanske bush. Den afrikanske sol er voldsom - den rammer som en hammer med en skarp metallisk fornemmelse, og man kan brænde sig med det samme, så det var nødvendigt at være forsigtig.

I resten af vores tid i Sydafrika var Linda og jeg overladt til os selv, selv om vi mødte Cornelia til frokost et par gange. Vi udforskede de lokale byer og landsbyer, men var forsigtige med at tage for langt væk. Da vores gearkasse svigtede, var vi taknemmelige for, at vores biludlejer, som stadig var i kampuniform, kørte ud fra Johannesburg med en erstatning.

Jeg har aldrig været i en minoritetsposition, bortset fra at jeg er handicappet, vil jeg tro. Man føler sig meget udsat som en hvid fyr i kørestol, der går rundt i en mærkelig afrikansk by ved siden af en høj blondine med en flot håndtaske over skulderen og et dyrt kamera om halsen. Måske var vores frygt urimelig, for vi stødte aldrig på nogen problemer.



I Afrika, 2007

Mod slutningen af vores tur kom vi forbi en besat lejr med kilometervis af mennesker, der boede under paller, klude, grene og alt, hvad de kunne finde som ly. Lejren havde hverken rindende vand, elektricitet eller toiletter, men alligevel var der en følelse af sted. En mand havde sit skur i vejkanthen og havde lavet en gård med genbrugstråd, som han stolt fejede.



Et skur i en afrikansk slumby, 2007

Vi passerede folk, der bar træ på ryggen, og da det blev mørkt, kunne vi lugte træet brænde i den mørke og stille lejr. Der var enkelte flammer fra ilden, men det var meget mærkeligt at opleve stilheden blandt tusindvis af mennesker. Kontrasten mellem dette og luksusen i det nærliggende Sediba var ekstrem og ubehageligt.

På så mange forskellige måder havde det været to øjenåbnende og usædvanlige uger. Vi vendte hjem til en kold, engelsk december.

Fars forværring og død

I begyndelsen af 2009 forværredes fars helbred dramatisk. Han fik en brystinfektion og reagerede dårligt på den antibiotika, som lægen havde ordineret. Jeg har mistanke om, at han var allergisk over for penicillin, men lægerne ændrede ikke medicinen, og far fik det værre.

I februar blev han indlagt på hospitalet, og den 20. døde han.

Jeg så ham den 19. om aftenen, og efter at have sagt godnat og kildet ham på tåen var mit sidste minde, at han smilede. Senere opdagede vi, at en sygeplejerske havde talt med far midt om natten, efter midnat, da han sagde: "I dag er det min bryllupsdag." Det var det, og far døde kort tid efter. Han havde med vilje nået frem til den 20. februar, før han lod sig glide væk.

Det var Rupert, der ringede til mig kl. 6 om morgenen for at give mig nyheden. Stakkels Rupert var kommet hjem fra Spanien aftenen før og var kørt forbi hospitalet ved midnat. Han mente, at det var for sent at besøge ham, så han var ikke gået ind. Rupert var meget ked af, at han ikke havde haft mulighed for at sige farvel.

Vi havde begravelsen efterfulgt af kremeringen og spredningen af asken på det samme sted, hvor vi havde spredt mors aske, så de kunne være sammen igen.

Rupert og jeg skulle så tage os af fars hus, og efter mange om og men besluttede vi at sælge det. Det var langt fra det ideelle tidspunkt, for eftervirkningerne af finanskrisen i 2008 betød, at boligmarkedet var kollapsede, og de tilbud, vi fik, var latterligt lave. Til sidst fik vi et tilbud, der lå langt under udbudsprisen, og vi besluttede at acceptere det for at undgå at forlænge processen. Vi var glade for at slippe af med det.

Livet går videre

Når en person, der står dig nær, dør, har det en tendens til at fremhæve livets skrøbelighed, især når man kommer i nærkontakt. I marts 2009, ikke længe efter at far var død, spiste jeg middag i Lancaster sammen med Linda og hendes venner. Hun boede hos mig på det tidspunkt, og på vej hjem kom vi til et langt sving på vejen. Hækkene havde endnu ikke fået deres blade, og jeg kunne se, at der kom to biler imod os. Jeg kørte omkring 50 km/t, men da vi nåede hjørnet, så jeg et par forlygter, der kom imod mig i den forkerte side af vejen. Føreren havde af en eller anden grund besluttet sig for at overhale i et blindt sving. Blokeret til venstre af hækken og til højre af den første bil havde jeg ingen steder at køre hen, og Linda og jeg frøs og ventede på et frontalt sammenstød. På en eller anden måde lykkedes det den anden bilist at klemme sig ind mellem mig og den anden bil, så forhjulet og sidespejlet på min Astra blev revet af, inden han kørte ind i en portstolpe i flammer. Vores bil lå skævt på de tre hjul og kørte ingen steder. Politiet blev tilkaldt, og min plejer kom for at hente mig. Det viste sig, at de tre unge fyre i den forulempende bil var ved at vise sig for de tre piger i den anden bil. Hvis jeg havde været et millisekund tidligere i det sving, er jeg ikke sikker på, at vi havde overlevet. Det var en skræmmende oplevelse. Mirakuløst nok klarede alle sig, bortset fra at den hensynsløse chauffør brækkede hånden. Han blev retsforfulgt og dømt for farlig kørsel, og forhåbentlig har vi lært af det.

Fremadrettet *marts 2009 til december 2011*

Ret er ikke så let at erstatte et bilvrag, når alt skal tilpasses. Da Astra'en nu var skrot, var det tilbage til håndbetjeningsspecialisterne igen, og da jeg endelig overtog min skinnende nye Ford Focus, opdagede jeg, at min gamle måde at sætte mig ind i bilen på ikke længere fungerede godt, for hver gang jeg gled ind og ud, mistede jeg balancen og smadrede med ansigtet først ind i rattet. Det var ikke sjovt, og det tog uger med forsøg og fejl, frustration og knuste næser at finde frem til en ny måde at gøre tingene på.

Alligevel giver det mig stor glæde og en vidunderlig følelse af uafhængighed at køre bil. Det gik op for mig, da jeg en dag i maj på vej til arbejde i Jaguaren kørte forbi et sted tæt på mit kontor, som tilbyder uddannelsesaktiviteter for handicappede. Folk stod af bussen, nogle kørte ned ad ramper i deres kørestole, andre havde forskellige indlæringsvanskeligheder og andre handicap. Forskellene og lighederne i handicap slog mig den dag, og den modsigelse ramte mig virkelig hårdt. Jeg var handicappet, og de var også handicappede, og alligevel kørte jeg til mit eget arbejde en dejlig majmorgen. Jeg var mere fysisk handicappet end de fleste af dem, men de var afhængige af specialtransport for at komme til specialdesignede aktiviteter. Der er meget at være taknemmelig for, og der er øjeblikke i livet, som sætter fokus på det.

En anden gang, senere i maj, kørte jeg tilbage ad en landevej mod Ingleborough-bakken, da jeg pludselig fik en fantastisk følelse. Jeg sad i denne smukke bil på vej hjem fra arbejde i min egen virksomhed på en fantastisk solskinsdag, mens jeg kiggede på en fantastisk udsigt, og mine tanker gik tilbage til de 20 år med mit handicap, der havde ført til dette øjeblik. Alle mine følelser var fulde

til bristepunktet. Alt var fyldt til bristepunktet. Var det lykke? Jeg er ikke sikker, men jeg var mæt. Alle mine følelser var fyldte. Det var vidunderligt.

I oktober 2009 lejede HPC, den køreklub for avancerede bilister, som jeg er medlem af, Oulton Park racerbane nær Chester. Jeg havde før kørt på baner som Croft, The Three Sisters og Cadwell Park, men jeg havde aldrig været på en bane som Oulton Park. Jeg tog af sted for at prøve, og Thea, min daværende plejer, tog med mig. Da jeg var ude på banen alene, fik jeg den samme følelse af dybfølelse, og det gentog sig en aften, da jeg kørte over heden fra Bentham. Der kørte jeg rundt, alene, med denne følelse af absolut vantro, undren og tilfredshed. Det var helt fantastisk. Jeg kunne ikke engang tørre mig om næsen, men der sad jeg i min bil. Det er svært at sætte ord på.

Bortset fra problemerne med biler er bilkørsel en meget central del af mit liv, og ikke kun som en måde at komme fra A til B på.

Problemer med kateteret

Jeg var begyndt at få reelle problemer med min blære i midten af 2000'erne. Jeg havde brugt et drænage-kondom, og et tryk på mine mavemuskler ville presse min prostata og urinrør for at få mig til at tisse. Jeg spurgte min oprindelige konsulent på Stoke Mandeville, om der var nogen måde at undgå at bruge et kateter på. "Den eneste måde er kastration, kemisk eller faktisk", var hans svar. Jeg tror, han spøgte, men jeg var naturligvis ikke interesseret i nogen af delene. Jeg tog til Tyskland i december 2009 for at tale med en overlæge i Frankfurt og få en endelig udtalelse, hvorefter jeg skulle holde jul med Rupert i Spanien.

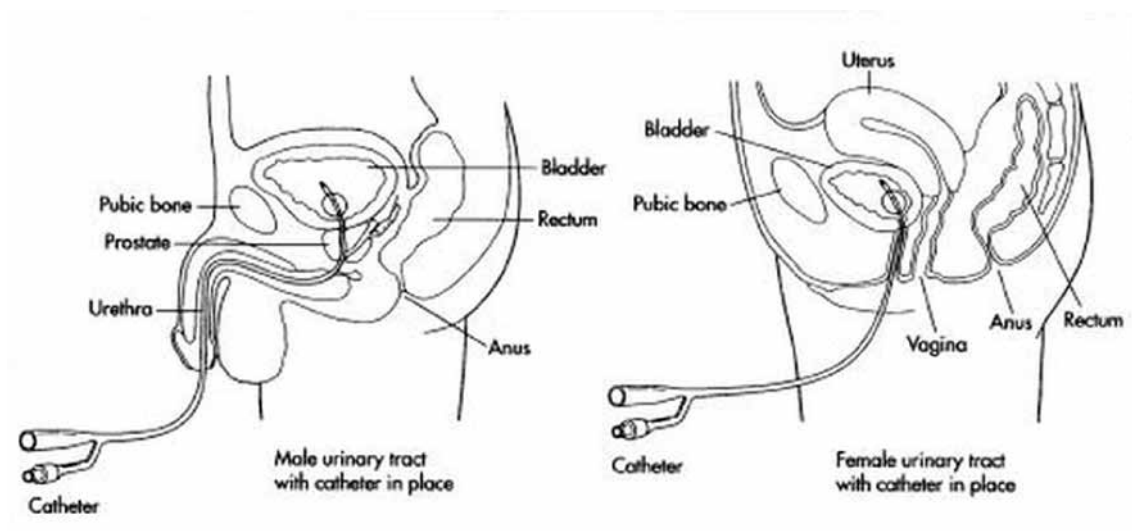
Jeg nåede frem til hotellet i Wiesbaden efter en skræmmende rejse i sneen. I England er der fest på hotellerne i julen, men i Tyskland var der ikke en sjæl, selv om det til sidst lykkedes os at finde en natportier. Jeg så lægen den næste dag. Han satte mig meget uelegant op i fødselsbøjler og begyndte at prikke til mine dele - ikke at jeg kunne mærke noget, selvfølgelig. Men Thea, som var i den skarpere ende, faldt om af grin og blev høfligt bedt om at forlade lokalet. Til sidst stod det klart, at jeg i sidste ende skulle have et urinrørskateter gennem min tissemand; et uværdigt resultat af en uværdig vurdering, men bedre end kastration, formoder jeg.

Vi tog til Spanien og havde en dejlig tid sammen med Rupert og hans familie, og jeg så 2009 sammen med dem.



Med Ruperts familie i Spanien

Hjemme igen en morgen i foråret 2010 blev urinvejsproblemerne mere presserende, hvis du vil undskylde ordspillet. Jeg følte mig meget oppustet og utilpas, så meget, at det var direkte ind i bilen til hospitalet og skadestuen. Det viste sig, at jeg havde en slem infektion, da min blære ikke blev tømt. Lægerne tappede en liter urin ud, hvilket er alt for meget. Jeg var stadig i kontakt med overlægen i Tyskland, som bekræftede, at et kateter ikke længere kunne udskydes. Et kateter blev sat ind, og jeg har brugt det lige siden.



Urethrale katetre

*(Hentet fra British Journal of Community Nursing 2015,
Sikker og effektiv kateterisering for patienter i lokalsamfundet af A Bardsley)*

Jeg var heldig, at infektionen ikke var opstået, da jeg var i Spanien eller Sydafrika, og denne hændelse har tvunget mig til at erkende de risici, der er forbundet med at rejse til fjerntliggende steder, da det er for svært at flygte, hvis det skulle blive nødvendigt at skifte kateter i en nødsituation. Så jeg føler mig heldig over at have foretaget de eventyrlige rejser, da jeg var yngre, for jeg ville ikke kunne gøre det i dag, hvis jeg ikke havde en sygeplejerske med mig.

Det er typisk for tetraplegikere at bruge katetre på et tidspunkt, men jeg var meget heldig at gå i 24 år uden et. Katetre har deres fordele, men også store ulemper. De er smertefulde at få lagt ind og kommer let i klemme, hvilket kan føre til rifter og blødninger. Mit skal skiftes hver måned, og der skal komme en sygeplejerske for at gøre det. Med et kateter er man mere udsat for infektioner. Jeg er ret god til at mærke, når jeg har en blæreinfektion, men det er langt værre, hvis kateteret blokerer helt og slet ikke løber ud. Det kan føre til en grim tilstand, der kaldes autonom dysrefleksi.

Vi har to dele af vores nervesystem. Den ene er den ufrivillige, autonome del, der tager sig af blodtryk og temperatur, som en autopilot, der holder kroppen i en stabil tilstand. Den anden, det viljestyrede nervesystem, tager sig af bevægelse og alle bevidste kropsfunktioner. Ved rygmarvsskader, og især ved skader på højt niveau som min, er intet af dette tilfældet. Med autonom dysrefleksi begynder dit blodtryk at stige, hvis noget forårsager smerte og ubehag, og det bliver ved med at stige, indtil du enten får et slagtilfælde eller fjerner årsagen. Når blodtrykket stiger, stiger smerten også eksponentielt, og det føles bogstaveligt talt, som om dit hoved er ved at eksplodere. I sidste ende er det præcis, hvad

sker, og folk dør jævnligt af slagtilfælde. Normalt blodtryk er omkring 120/80, og smerten ved alt over 180/110 er ubeskrivelig - tænk 100 gange værre end de værste tømmermænd!

Alle tetraplegikere kender til det stærke lægemiddel nifedipin, og jeg forlader aldrig hjemmet uden et lager. En tablet får hurtigt blodtrykket til at falde, men fjerner ikke årsagen, som ofte er et blokeret kateter. Som det er med disse ting, sker blokeringer normalt om natten og kræver øjeblikkelig udskiftning for at undgå yderligere medicinske komplikationer. Så endnu et aspekt af det sjove ved at være tetraplegiker er at arbejde hårdt for at undgå blokeringer ved at drikke meget, tage forskellige typer medicin og bruge kateterudskylningssæt. Men jeg vidste ikke på det tidspunkt, at det at drikke masser af vand medfører sine egne risici ...

I 2010 nærmede Origin sig 10 års jubilæum, virksomheden udviklede sig, antallet af medarbejdere på kontoret voksede, og selve kontoret blev udvidet. Vi bredte os til nabokontorerne, og virksomheden bevægede sig fremad på alle fronter. Vi havde alle de sædvanlige arbejdsudfordringer med driftsproblemer som f.eks. personale, der flyttede, forbedringer af software og rekruttering samt den juridiske sag i Frankrig. Som man siger: "Hvis du ikke vil have forretningsproblemer, skal du ikke gå ind i erhvervslivet. Jeg mødte min ven Paul Brown til en øl i weekenden, som jeg havde gjort siden 1980'erne, og jeg mødte venner som mine gamle venner Dave og Andy, når de var i nærheden.



Med Linda, Dave og Andy, 2017

I bund og grund besøgte jeg venner, gik ud og spiste og rejste lidt. Det var travlt og sjovt.

I maj arrangerede jeg et møde i et separat kontor i vores bygning. Jeg skulle mødes med en fyr om en idé, som han ville diskutere, og efter mødet gik han. Jeg forsøgte at ringe til mit kontor for at blive hentet, men det viste sig, at der ikke var noget mobilsignal på det kontor, så jeg var alene, selv om det kun var over for receptionen. Jeg besluttede mig for at skubbe mig derover og bede receptionisten om at ringe til nogen, der kunne hente mig. Det var et nyistandsat kontor, og døren havde en stram returfjeder, som sørgede for, at den lukkede. Da jeg forsøgte at trække døren op, ville den ikke bevæge sig. Hvad skulle jeg gøre? Jeg trak lidt mere i den, for jeg plejer at kunne åbne en dør og skubbe den tilbage med min albue, men den nye fjeder var stærkere end mig, og døren rørte sig ikke. Jeg prøvede igen og igen med stadig større beslutsomhed, indtil anstrengelserne fik mig til at vælte ud af stolen og ned på min højre side, mens jeg holdt fast med min venstre hånd. Jeg kunne ikke sætte mig op, og min eneste mulighed var at lade mig glide ned på gulvet. Jeg kæmpede mod døren, og døren vandt.

På dette tidspunkt stod døren en smule på klem, og fra min position på gulvet lykkedes det mig at lave nok støj til, at en forbipasserende kom mig til undsætning og satte mig tilbage i stolen.

Tilbage på mit kontor havde jeg det fint og besluttede, dumt nok, som det viste sig, ikke at tage på hospitalet for at blive tjekket. I stedet afsluttede jeg min dag, hoppede ind i bilen og kørte hjem. Husk på, at jeg ikke kan mærke dybtliggende smerter i skelettet eller noget andet.

Mit fald skete en onsdag, og om torsdagen havde jeg lidt ondt af mig selv, og jeg undersøgte, hvordan jeg kunne vide, om jeg havde brækket en knogle. En stor bekymring var, at den autonome dysrefleksi kunne komme og tage mig - min krops måde at fortælle mig, at der er et problem. Jeg overvågede mit blodtryk, men der var ingen åbenlys grund til bekymring. Ifølge min research **v a r** den eneste anden måde at vide det på at holde øje med åbenlyse hævelser eller at få taget et røntgenbillede. Fredag morgen var min højre side helt klart mere hævet end den venstre, men ikke meget. Jeg besluttede, at det eneste fornuftige var at tage på hospitalet, hvor røntgenbillederne viste, at jeg havde brækket trochanteren, den knogle, der forbinder lårbensskaftet (den lange knogle i mit ben) med kuglen for enden, helt igennem. Så jeg var kørt hjem med et brækket ben, og for enhver med en fuldt fungerende krop ville det have været smertefuldt. For mig havde jeg selvfølgelig ingen idé om den smerte, jeg burde have haft. Bruddet ville kræve enten operation eller 12 uger i gips, mens det hele blev strikket sammen igen. Jeg kendte de praktiske vanskeligheder ved at have gips på

min hofte i 12 uger, så jeg valgte den kirurgiske løsning.

Operationen var planlagt til en lørdag aften, men i løbet af eftermiddagen blev lægerne bekymrede over at operere en tetraplegiker og især over problemet med autonom dysrefleksi. De ringede til afdelingen for rygmærskader i Southport for at finde ud af, hvad de skulle gøre med mig. Mine muligheder var fuld bedøvelse, epiduralbedøvelse eller operation uden nogen form for bedøvelse. Holdet var ikke glade for at operere med fuld bedøvelse, da tetraer kan blive negativt påvirket af en generel bedøvelse og kan være meget længere om at komme sig, da vores lunger allerede er svage.

Vi blev enige om at lægge en epidural. Kirurgen ville have, at jeg skulle være ved bevidsthed og blive ved med at tale med ham. Det var ret surrealistisk at ligge på siden og tale med kirurgen og lytte til baggrundsmusik for at prøve at overdøve *pzz pzz*, når han skar i min knogle. Jeg stirrede tomt ud i luften, men blev langsomt opmærksom på bevægelser i det reflekterende rustfrie stål omkring lamperne. Da jeg fokuserede, gik det op for mig, at jeg så et billede af kirurgen med sine hænder inde i mig, og det følte lidt som at være i en slagterbutik. Jeg kiggede væk og besluttede, at jeg skulle skåne mig selv for detaljerne i den proces, der var involveret i at forsyne mig med en dynamisk hoftekrue af titanium.

Jeg skulle restituere på den almindelige kirurgiske afdeling, hvor ingen anede, hvordan de skulle passe på mig. Søndag morgen, mens jeg forsøgte at komme af med min afføring (en proces, der kan tage to timer), havde jeg kun gardinerne omkring sengen som privatliv. Jeg kom derhen, men det kan ikke have været rart for de andre på afdelingen. Jeg havde min plejer med, og vi ville gerne have klaret det selv, men personalet på afdelingen var noget territoriale. Jeg har fuld forståelse for faglig stolthed, men nogle gange kan den glide over i uvidenhed. Almindelige sygeplejersker kan ikke forventes at have den nødvendige forståelse for de specifikke plejerutiner, der kræves i min dagligdag, og jeg har fundet ud af, at jeg er nødt til at tage føringen.

Jeg tror, overlægen forstod det, og så snart han var sikker på, at min hofte fik det bedre, sagde han: "Du vil få bedre pleje derhjemme, vil du ikke?"

"Ja", var mit ivrige svar.

"Hvis du har det godt i morgen, kan du gå."

Det gav mig et stort smil på læben, selv om sygeplejerskerne gik amok. Overlægen holdt sit ord, og ved stuegang næste dag gav han mig tilladelse til at blive udskrevet. "Ja, du kan tage hjem, og distriktssygeplejerskerne kan komme på besøg for at skifte forbindingen."

Derefter handlede det om at opbygge styrke, og to måneder senere kunne jeg køre igen - efter i ugevis at have været nødt til at tage en taxa på arbejde.

Min hofte har været perfekt lige siden.

Toget til Frankrig

I oktober var jeg klar til at tage til Frankrig igen og besluttede at prøve toget i stedet for at skubbe og slæbe med flyet. Vi tog toget fra Skipton og derefter Eurostar fra St Pancras til Lille. Til sidst nåede vi Perpignan kl. 22, men rejsen var begivenhedsløs, og vi ankom i godt humør.

Min ledsager på turen var Shaun Churchill, en australier, som havde den fremragende indstilling "yeah, give it a go". Det var vores første udlandsrejse sammen, og vi kom rigtig godt ud af det med hinanden.

En morgen besluttede vi at besøge et lokalt slot, men vi havde svært ved at komme igennem portene. Shaun fik øje på en gruppe turister, der gik en anden vej, og han lod mig vente og fulgte efter dem. Jeg ventede lidt, og før jeg vidste af det, råbte Shaun ned fra brystværnet: "Pete, jeg sidder fast!" Han var fulgt efter dem ind gennem en bagdør, og døren havde lukket sig bag ham. Han kunne ikke komme ud, så han havde ingen anden mulighed end at følge efter gruppen, indtil de kom ud. At se ham på brystværnet mindede mig om historien om Rapunzel i sit tårn, og jeg var nødt til at grine. Endelig var vi genforenet!

I løbet af den midterste weekend af den ferie skiftede vejret fra at være varmt og lunt til at blive stormfuldt. Collioure har en lille smal bugt, og da vinden og havet tog til, begyndte bølger på mere end seks meter at kaste enorme sten ind på stranden. Det er ikke almindeligt i Middelhavet, og havet forblev massivt til næste dag, hvor vi hørte, at en mand var blevet dræbt i løbet af natten. Han var taget ud at svømme under stormen og var ikke kommet tilbage. Det var en tragedie og et sørgeligt spild af liv.

Mit halve århundrede

Jeg fyldte 50 år i 2011, og jeg anså mig selv for at være heldig at nå sådan en milepæl. Jeg husker også det år for udgivelsen af den franske film *Intouchables*. Filmen handler om en tetraplegiker og er en af de historier, der får dig til at grine og græde lige meget. Det er en fantastisk skildring af forholdet mellem en plejer og hans klient. Amandine, som gav mig franskundervisning på det tidspunkt, så den tre gange, fordi hun sagde, at klienten mindede hende om mig. Hun sagde, at hun græd hver gang! Den er værd at se.

At nå mit halve århundrede virkede som en grund til at fejre, og jeg var fast besluttet på at holde en fest. Jeg var i Frankrig et par gange i 2011 og udtænkte en plan om at holde min 50-årsdag i Collioure i december. Vi fandt restauranten og besluttede, hvem der skulle inviteres, selv om det er noget af en mundfuld at forvente, at folk vil rejse halvvejs rundt i Europa for at holde fødselsdag. Som året skred frem, så det ud til, at vi ville få mindst et dusin gæster på aftenen.

Jeg inviterede to af vores au pairer fra dengang, Rupert og jeg var børn, min gudmor Corrie og Annika. På forunderlig vis sagde de begge ja - for Corrie var det omkring 50 år efter, at hun havde holdt mig i sine arme som baby. Mine venner Dave og Andy kom, og Linda samt Giles og Vicky. Det ville ikke have været en fest uden Richard og Lisa, og min tante Dorothea sagde også ja til at komme. Vi skulle alle sammen med toget, og jeg tog af sted med min plejer, Sam, og mødte Dorothea ved King's Cross. Vi rejste med så mange, at rejsen var ret udmattende, men vi havde det sjovt.

Sam og jeg var der i fjorten dage, og festgruppen skulle slutte sig til os i weekenden. Vejret var skarpt, klart og køligt, som man kunne forvente i december! Jeg havde arrangeret en minibuss, som skulle køre selskabet til vinsmagning, mens Richard skænkede mig op i sin meget fine Aston Martin DB7 Volante V12, og vi fulgte med.



Vinsmagning med stil, 2011

Vi sad midt i en vinmark, gode venner sammen, og drak god vin, og jeg kunne ikke forestille mig en bedre måde at tilbringe en fødselsdagseftermiddag på.



På en restaurant til min 50-års fødselsdag, 2011

Om aftenen spiste vi et fantastisk måltid på en lokal restaurant. Det var vidunderligt, og jeg var særligt rørt over, at Annika og Corrie kunne komme.



Med venner til min 50-års fødselsdag, 2011

Nogle af de lokale blev meget rørte over, at jeg havde valgt Collioure til min særlige fødselsdag, og begyndte at synge vores nationalsang, *God Save the Queen*. Vi svarede igen med en udgave af *La Marseillaise*. Det var rigtig sjovt og lige den slags fejring, jeg havde håbet på.

Linda inviterede os til Danmark i julen, så vi var knap nok landet i Storbritannien, før vi tog af sted til Billund i midten af Danmark, som er bedst kendt for at være hjemsted for Lego. Sam kørte os til Aarhus, hvor vi boede på et stort, fint hotel, hvor vi følte, at vi måske havde opnået berømthedsstatus. Europæerne plejer at holde jul hjemme, så hotellet var meget stille, og vi blev opgraderet til et værelse på øverste etage. Det betød, at vi skulle tage en udvendig glaselevator, hvilket var en smule foruroligende. På elevatorens indervæg var der en liste over berømte mennesker, som havde boet på øverste etage, bl.a. David Bowie og andre musikere, som havde sunget i Musikhuset (en berømt koncertsal ved siden af) sammen med store politikere som Margaret Thatcher. Resten var glas, og alt føltes langt nede.

Vores værelse var dejligt med en fantastisk udsigt over byen. Vi fik som altid en vidunderlig velkomst af Lindas familie, og vi tilbragte julen og nytåret med at spise og drikke i overflod. Velkomsten og mængden af mad og drikke, der indtages i Danmark, skal opleves for at blive troet. Vores vigtigste julemåltid den 24. var hjemme hos Lindas søster Charlotte, cirka en time fra hotellet. Det var et dejligt gammelt hus med en moderne tilbygning på siden. Hun er en fabelagtig kok, og hendes mand er en fremragende snedker. Træværket i hjemmet er smukt, med lyse trægulve og fantastiske danske møbler - et virkelig fantastisk hus og fantastisk mad, der passer til. Vi krøb hjem med maver, der var lige til at sprænge, for så at gøre det samme igen kun 12 timer senere med et 8-retters måltid. Sam og jeg gik en masse rundt i Aarhus og udforskede byen. Nytårsaften handlede om mere dejlig mad, alkohol og fyrværkeri - i Danmark er fyrværkeri næsten mere populært end mad og drikke!

Sjov som 50-årig Januar 2012 til november 2013

Na jeg fyldte 50, besluttede jeg, at 2012 skulle være året, hvor jeg skulle gøre det, jeg altid har haft lyst til, aldrig har fået gjort eller skulle presse mig selv til at gøre. Det skulle være mit år, hvor jeg trak fingeren ud og kom i gang med den.

Jeg besluttede mig for at tage til Monacos Grand Prix, OL i London og Goodwood Festival of Speed.

For at kunne tage til Grand Prix skulle jeg være i Frankrig i slutningen af maj. Jeg arrangerede alt med Sabina, en australsk plejer, da hun passede mig. Jeg reserverede pladser på en balkon med udsigt over racerbanen i Monaco. Det var mit år som 50-årig, og jeg ville hygge mig - og skide på prisen. Vi fandt billetter til et sted, der var tilgængeligt for kørestolsbrugere, og så gik turen. Monaco var en realitet.

Jeg nævnte det tilfældigvis for Kaye, vores distriktssygeplejerske, da jeg fik skiftet mit kateter. Hun stampede med foden og sagde: "Pete, hvis du skal til Monaco, så tager jeg med dig. Jeg har interesseret mig for cykler og motorløb, siden jeg var barn, og jeg har siddet bag på en cykel og kørt rundt i Europa til alle cykelløbsfestivalerne. Så du kommer ikke af sted uden mig."

"Okay, fair nok." Sagde jeg. Og Kaye var med på turen!

Vi tog toget til Collioure som før. Sabina nød en lang weekend i ro og mag, da hun ikke havde nogen interesse i Grand Prix'et, mens Kaye, Richard og jeg havde vores livs tid, fuldstændig opslugt af al den action og spænding, der var.



Med Richard i Monaco, 2012



Monaco, 2012

Vi nåede så meget, blandt andet at møde køerne Mark Webber, Michael Schumacher og Sebastian Vettel - det var helt vildt. Som oplevelse var det helt vildt.

Da jeg kom tilbage til Collioure om mandagen, var jeg helt udmattet. Intensiteten af oplevelsen i Monaco havde sat sine spor. Resten af ugen slappede Sabina og jeg af og foretog os turistmæssige ting i Sydfrankrig og Spanien. Vi spiste croissanter og kaffe på små steder og gode frokoster undervejs. Jeg ved det, problemer, problemer, men nogen skal jo gøre den slags.

Næste punkt på min "to-do-liste" var Goodwood Festival of Speed i juli. Lord March har en racerbane ved Goodwood House, og hans festival er en fejring af alt, hvad der har med biler og fart at gøre. Beata, min polske plejer, tog med mig, og vi boede igen på Holiday Inn, Piccadilly, før vi tog til Goodwood. Jeg mødte Giles på Goodwood, så Beata kunne slippe væk for en dag og ikke behøvede at lade, som om hun var interesseret i biler - hvilket hun bestemt ikke var! Giles og jeg var derimod som skolebørn på en udflugt og gik begejstrede fra bil til bil. Der var rækker og rækker af sportsvogne og motorcykler af forskellige årgange, og vi fik lov til at se Lewis Hamiltons bil suse rundt på banen. Der er ikke noget bedre end motorbrøl, snøvlen, pusten og brummen. Vi havde en fantastisk weekend, og det var en ekstra bonus at tilbringe tid sammen med Giles og hans familie.

Endelig var det OL. Lige siden jeg så OL i 1972 som lille dreng, havde jeg drømt om at se begivenhederne live. Det var et lotterisystem for billetter, og jeg syntes, det var for uforudsigeligt til at planlægge en rejse til London. Jeg kiggede på nettet og opdagede, at Thomas Cook solgte olympiske guld-, sølv- og bronzepakker, hvor køberne selv kunne vælge, hvilken begivenhed, dag og hotel de ville have med på rejsen. Priserne var megabucks for 100 m-finalen, men mændenes 200 m-finaledag var langt billigere. Dagen omfattede også 1.500 m, længdespring og andre discipliner. Pakken var dyr, men ikke latterlig, så jeg gik videre og bookede den. Giles og jeg besluttede at tage af sted sammen, og da han er fotograf, glædede han sig til nogle gode fotomuligheder. Sabina fra Australien var min plejer på det tidspunkt. Vi forlod Clapham på en smuk augustdag og kørte i Jaguaren med taget nede til London med en fornemmelse af, at det var en begivenhed. Vi havde igen bestilt et værelse på Holiday Inn, Piccadilly, og det var perfekt. Giles sluttede sig til os lørdag morgen, og vi havde lidt af en nervepirrende ventetid på den planlagte ankomst af vores dyrebare billetter ved middagstid. Til sidst dukkede en temmelig varm og chikaneret Thomas Cook-repræsentant op, udleverede billetterne, og vi var på vej.

Giles havde planlagt vores rute til det olympiske stadion, og det betød, at vi skulle rejse med undergrundsbanen. Det var første gang, jeg rejste med undergrundsbanen siden 1980'erne, men jeg er så glad for, at vi gjorde det, for stemningen var helt utrolig. Alle så ud til at være i et fantastisk humør, de snakkede og grinede med hinanden, hvilket er usædvanligt i offentlig transport. London Tube kører i høj fart, og jeg holdt fast for livet, for jeg ville ikke falde ud af stolen. Da vi ankom, var der sat særlige busser ind for at bringe handicappede til stadion. Sikkerheden var meget stram, men til sidst kom vi ind på stadion, hvor vi blev placeret bag de olympiske flagstænger. Sæderne var af flere grunde absolut ikke kørestolsvenlige, og jeg kunne ikke se noget som helst. Efter lidt forhandling blev vi flyttet til handicapvenlige pladser med den mest fantastiske udsigt - ca. 10 rækker tilbage fra krydshjørnet, hvor alle banerne mødes. Vi kunne se startlinjen og over til målbåndet. Giles og jeg var henrykte.

I løbet af dagen steg spændingen, og det var svært at følge med i alt, hvad der foregik. Om aftenen kom det høje niveau. Vi så en fantastisk 1.500 meter, som Taoufik Makhloufi vandt i verdensrekordtid, og på det tidspunkt var stemningen helt utrolig.

Så kom den 'store' begivenhed, 200 m-finalen med Usain Bolt. På en måde er 200 meter bedre end 100 meter, da den er dobbelt så lang. I svinget, lige foran os, så vi Bolt forlænge sit skridt og trække fra, og han løb ned ad banen som en greyhound og vandt.



At se de olympiske lege, London, 2012

Larmen var øredøvende, og det føltes, som om stadion var ved at lette. Selv da de gik, summede publikum stadig af adrenalin. Jeg havde aldrig oplevet noget lignende før. Sikke en dag!

Der begynder at ske noget mærkeligt

Som det så ofte sker, når tingene ser ud til at være allerbedst, dukker der noget op, som får dig ned på jorden igen. Når man læser min historie indtil nu, ser det måske ud til, at jeg brugte meget af min tid på at have det sjovt. Det er selvfølgelig de sjove ting, man husker, og i virkeligheden var alt tilpasset min travle arbejdsplan. Min sædvanlige arbejdsrutine er, at jeg står op kl. 7 om morgenen for at klæde mig på og spise morgenmad, så jeg er klar til at køre til kontoret kl. 8.30. Jeg var der omkring kl. 9.15 og arbejdede til omkring kl. 17, kom hjem omkring kl. 18 og var i seng kl. 22. Arbejdet indebærer endeløse opkald, møder og e-mails, håndtering af kompleksitet og udfordringer og udarbejdelse af strategier for fremtiden.



På arbejde, 2010

Derudover er der med en rygmarvsskade altid en masse tidskrævende daglige rutiner, der skal håndteres ...

Omkring tidspunktet for OL havde jeg bemærket, at der opstod områder med lyserød misfarvning af huden på mine fødder. Det undrede mig, for jeg havde gået i den samme type sko og brugt den samme kørestol i årevis, men pludselig så det ud til, at min hud reagerede på noget. I det sene efterår lagde jeg mærke til, at min mave blev større og hævet efter afføring i stedet for at blive mindre som normalt. Min afføring var blevet mindre forudsigelig. Vedvarende ændringer i forhold til det "sædvanlige" giver altid anledning til bekymring, og jeg forsøgte at finde ud af, hvad der kunne være galt. Jeg holdt øje med mine fødder, som blev ved med at se mærkeligt plettede ud, og tog til rygmarvsenheden for at få et tjek, men de fandt ikke noget galt.

I november 2012 tog vores kontorhold, Linda og jeg, til Back Up Ball. Temaet det år var Best of British, og vi havde valgt at gå som kong Henrik VIII og hans seks koner, ledsaget af statens bøddel. Bare for en sikkerheds skyld ...



Med mine seks koner til Back Up Ball, 2012



Kong Henrik! 2012



Af med hendes hoved! Med Linda, 2012



Den statslige bøddel, 2012

Alle havde en god aften.

I december rejste Beata og jeg til Frankrig for at holde jul. Jeg synes, det er godt at være væk hjemmefra i julen, for når man ikke har nogen familie i Storbritannien, kan man godt føle sig lidt ensom.

Vi tog toget til Collioure og ankom i smukt vejr. Nicki og Paul ankom den 29. december i forbindelse med nytåret. Som jeg tidligere har fortalt, er Paul kunsthøjslærer og elsker at bruge tid på at trawle rundt i kunstbutikker og gallerier. En dag, da vi var ude, sprang han ned ad et par trin til en kunstbutik, mens jeg ventede på gaden i min sædvanlige "sidde og vente"-position. På det tidspunkt plejede jeg at sidde med armene over maven, mens jeg lænede en albue ind i maven for at støtte mig op, så jeg ikke blev alt for foroverbøjet. Da jeg kom frem på albuen, føltes det, som om jeg var blevet ramt af et lyn. *Og bang!* En massiv krampe i mine rygmuskler kastede mig baglæns ud af stolen og på hovedet ned på gaden. Jeg faldt til venstre, og det skete så hurtigt, at jeg ikke kunne gøre noget for at stoppe det. Jeg spekulerede blandt andet på, hvad fanden der lige var sket. Jeg følte mig ikke syg, men Paul var meget bekymret over situationen. Han fik mig tilbage i stolen og hjem i seng, hvor jeg blev tjekket for snitsår og blå mærker. Det blev vurderet, at jeg var OK, og efter et par timers hvile havde jeg det fint og var rask nok.

for at nyde et dejligt måltid nytårsaften og se det spektakulære fyrværkeri til musik. Jeg var glad for ikke at være gået glip af det.

Paul og Nicki rejste den 2. januar, og Beata og jeg blev et par dage mere, før vi vendte tilbage til Storbritannien. Jeg var tilstrækkeligt bekymret over spasmerne og besluttede, at jeg skulle arrangere en konsultation på rygmarvsenheden.

Overlægen sagde, at han kunne bestille en scanning for at se, hvad der foregik, men at der var stor sandsynlighed for, at den ikke ville vise noget. Efter hans råd blev der ikke foretaget nogen scanning, hvilket viste sig at være en alvorlig fejlbedømmelse.

Vi havde allerede fundet ud af, at jeg havde brækket hånden, da jeg faldt ud af min stol i Collioure, men lægerne var ikke så bekymrede, for knoglen var ikke forskudt og ville hele af sig selv. I løbet af 2013 lagde jeg dog mærke til, at når jeg låste albuerne for at trække mig op, fik jeg en underlig krampe i maven, som trak mig fremad. Det var helt klart noget nyt og forkert. Min mave bulede stadig ud, og mærkerne på mine fødder blev ved med at være der. Der blev taget prøver, men alle markører var fine: mine blodprøver, mit blodtryk og min temperatur var alle OK.

Så jeg fortsatte, som om intet var hændt, arbejdede på højtryk og besøgte en af mine plejere, en ungarsk ven ved navn Istvan, i hans hjemland. Beata og jeg fløj til Budapest og indlogerede os på et hotel. Istvan var en generøs vært, og vi nød min sædvanlige travle ferie. Vi så mange af seværdighederne: skudhullerne efter russernes forsøg på at nedkæmpe den ungarske revolution, den enorme synagoge og gravstenene over ungarske jøder, der døde i Auschwitz, som alle efterlod et dybt og varigt indtryk på mig. Istvan tog os med til sin hjemby, og han og jeg havde en fantastisk tid i min lejede Audi, hvor vi drøede ned ad motorvejen til den serbiske grænse til en vinsmagningsfestival i silende regn. Jeg husker, hvordan jeg sad under et fortelt i min store gule cykelkappe (designet til skybrud) og dryppede lykkeligt med et glas vin i hånden. Alt dette uden nogen tanke eller bevidsthed om, at jeg måske var alvorligt syg.

Vi vendte tilbage fra Ungarn i maj 2013 til en usædvanlig travl arbejdsommer. I oktober var jeg klar til en pause og bestilte et tog til Collioure sammen med Shaun, min australske ven, som hjalp mig på det tidspunkt.

Et meget tæt opkald November 2013 til juni 2014

Overlevelse To

Shaun er altid godt selskab, og hans kone, Jen, kom over for at holde en lang weekend sammen med os. Det var efter, at hun var taget af sted, at jeg begyndte at føle mig meget utilpas. Røde pletter dukkede op ud af det blå, og som ugen gik, blev jeg hurtigt dårligere.

Fredag lå jeg i sengen og vidste, at jeg skulle på hospitalet, men jeg ville ikke til Frankrig, hvis jeg kunne undgå det. Jeg var desperat efter at komme hjem og ringede til Ryanair og bad dem om at flyve mig hvor som helst i Storbritannien, jeg var ligeglad med hvor. Ryanair var geniale, og det lykkedes os at booke et fly fra Perpignan den næste dag, lørdag.

Det var en lettelse at vide, at jeg skulle hjem, men jeg havde det så dårligt på det tidspunkt, at jeg ærligt talt var bange for, at jeg skulle dø, og det strejfede mig, at jeg måske ikke ville klare det. Lørdag morgen pakkede Shaun bilen, og da vi kørte væk fra Collioure, kiggede jeg på landsbyen og over på Golfe du Lion, hvor havet var smukt og skinnede som et dødeligt fata morgana. Jeg spekulerede på, om jeg nogensinde ville se det igen.

Efter at have lagt bilnøglerne i en kasse hos Europcar gik vi direkte til afgangene. Jeg må have set forfærdelig ud, for andre passagerer kom og spurgte, om jeg var okay. Så kom der en meddelelse om, at flyet var forsinket, og kort efter, at det var blevet aflyst. Mit hjerte sank. Shaun løb os bogstaveligt talt tilbage til Ryanairs afgangsskranke, et halvt skridt foran de 100 andre passagerer. Alle var i

samme båd, alle havde booket sig ud af hotellerne, alle havde opgivet deres lejebiler.

"Kom nu, I kan ikke gøre det her mod mig. Jeg er nødt til at komme hjem," bad jeg personalet om.

Vi blev booket på et andet fly søndag aften - som virkede meget langt væk. Heldigvis havde Europcar ikke checket bilen ind igen og gav os nøglerne tilbage. Vi havde alligevel booket den til en uge mere. På vej tilbage til Collioure passerede vi et skilt til det største hospital, og Shaun sagde bagefter, at hvis vi ikke havde fået plads på søndagsflyet, ville han have kørt direkte derhen.

Søndag nåede vi heldigvis tilbage til Stansted. På dette tidspunkt kunne jeg ikke engang holde mig selv oppe, og i hovedhallen fik Shaun øje på en politimand og bad ham ringe efter en ambulance. Ambulancefolkene gav mig valget mellem Addenbrookes i Cambridge og et lokalt hospital. Jeg havde hørt om Addenbrookes, så jeg valgte at tage derhen og blev kørt direkte til skadestuen, før jeg blev overført til en afdeling.

Personalet holdt nøje øje med mine infektionsindikatorer. En af markørerne er CRP, som måler betændelsesniveauet i blodet. Værdierne bør være under 10, men mit var helt oppe på over 40.000, hvilket ikke var noget godt tegn. Jeg fik intravenøs antibiotika og blev kørt til en CRT-scanning for at se, om der var noget. Desværre tjekkede lægerne kun mit hoved og min hals og så langt som til brystet, men ikke længere. Infektionen begyndte at falde med antibiotika, men mit blodsaltniveau faldt også markant, hvilket gjorde det vanskeligt at få væske i mig.

Lægerne vidste stadig ikke, hvad der skete med mig rent medicinsk, men da min infektionsindikator nu var på et mere fornuftigt og stabilt niveau på 101, besluttede de at udskrive mig. Det umiddelbare praktiske problem var, hvordan jeg skulle komme fra Sydengland til Skipton for at hente min bil. Jeg havde ikke lyst til en gammel ambulance og sagde OK til en taxa. En temmelig forvirret taxachauffør dukkede op til den lange hjemtur.

Shaun var sammen med mig hele tiden på hospitalet og var et absolut vidunder. Han er en fantastisk person at have omkring sig, når det brænder på, og han hjalp mig hver dag uden at kny. Taxaen kørte hele natten, og vi stoppede et sted på A1 for at få et forfærdeligt måltid. I Skipton fandt jeg ud af, at min bil var dækket af blade og saft, men den startede alligevel første gang. Shaun kørte mig hjem og lagde mig i seng, hvorefter han sneg sig ind på sit værelse, og vi kollapsede begge af udmattelse.

Næste morgen begyndte det hurtigt at gå ned ad bakke igen, og jeg ringede til min læge, som satte mig på mere specialiseret antibiotika. Et par dage senere

havde jeg en mærkelig afføring, som fik mig til at tro, at der var noget helt galt, så jeg ringede straks til lægen.

"Vent ikke på en ambulance," sagde Dr. Howlett. "Sæt dig ind i bilen og køр direkte til hospitalet. Akutafdelingen venter på dig."

Han svigtede mig ikke. Jeg blev kørt direkte ind på AMU, hvor der blev brugt enorme ressourcer på at scanne, teste og identificere, hvad der foregik. For at føje til problemerne var der ikke en ordentlig trykmadras på afdelingen, uden hvilken jeg risikerede at udvikle tryksår, hvilket var det sidste, jeg havde brug for. Sidst på dagen blev jeg indlagt på apopleksiafdelingen - den eneste med en seng. Afdelingen var en stor bugt med otte senge, og efter at have forklaret, at min afføring tager timer og ikke er behagelig for mig og slet ikke for andre at opleve, fik jeg et privat værelse med en god trykmadras. Jeg fandt mig til rette under opholdet.

Senere samme aften ankom overlægen på min sag med en liste på sit clipboard - en lang liste. "Vi har identificeret problemerne," sagde han, tog en dyb indånding og kiggede på udklipsholderen. "Du har en sprængt blindtarm, blodforgiftning, nyresvigt, dehydrering, knuder i dine lunger og en skygge på din lever. Du har også en byld på 6 x 8 cm på musklerne i din rygsøjle, en blæreinfektion og et farligt lavt saltindhold i blodet."

"Så er det vel derfor, jeg har det lidt skidt," gispede jeg og prøvede at tage det hele ind. Jeg vidste, at jeg kunne dø af mange af punkterne på listen, og det var meget skræmmende. "Hvad skal vi så gøre ved det?"

Intravenøs antibiotika blev givet med det samme, og så gik lægerne langsomt i gang med hvert punkt på listen og tilføjede straks intravenøs saltvand for at hjælpe på nyresvigtet og dehydreringen. Bylden sad i de to muskler midt på ryggen og var opstået, fordi min blindtarm var sprunget og nærmest eksploderet bagud mod min rygsøjle. Det var min blindtarm, der var sprunget, som havde forårsaget den voldsomme krampe i Frankrig, og siden da var giften langsomt sivet ud af bylden og havde forårsaget sepsis.

Så bylden skulle drænes, og i den forbindelse blev jeg sendt til ultralydsoperationsstuen. Det lignede lidt *Star Trek Enterprise* med skærme overalt og læger og sygeplejersker i lyseblå operationskittel. En overlæge i radiologi havde ansvaret for de lange nøglehulskirurgiske stokke, og der blev lavet et lille snit i min mave for at indsætte en tynd sonde, hvorefter radiologen gik i gang med at grave sig ind. En drænhunt blev ført ind i bylden, og den løb ind i et lille rør, der kom ud af min side, og fyldte den tilhørende urindrænspose. Det, der kom ud, var et gråt, grønt slam, og det var meget underligt at se på.

Heldigvis begyndte mine nyrer at fungere igen, da saltvandsdråben vendte dehydreringen, og sepsis-markørerne begyndte at falde, nu hvor giften var drænet. Tingene begyndte at se bedre ud. Knuderne på lungerne viste sig at være kalkaflejringer fra mine mange brystinfektioner, så min frygt for kræft blev heldigvis ikke til virkelighed. Det viste sig, at skyggen på min lever - og mors leverkræftproblem havde givet genlyd i min hjerne fra det øjeblik, skyggen blev nævnt - ikke var andet end en klynge blodårer, som ikke havde vist sig korrekt på de første scanninger.

Min appetit vendte tilbage, og da hospitalsmad er, hvad det er, undersøgte jeg muligheden for at få leveret måltider til min egen stue. Jeg kiggede på nogle lokale pubbers menuer på nettet og ringede så til dem for at bestille.

"Kan jeg bestille bøf og pommes frites og få en ven til at hente det?" sagde jeg og forklarede min situation. Det var de mere end glade for.

Pubmåltiderne var gode, jeg spiste godt og fik det bedre. Jeg syntes at være konstant sulten og fik af en eller anden grund lyst til mad med en intens smag. Jeg var vild med M&S' citronsquash til morgenmad sammen med yoghurt og andre ting, der var fulde af C-vitamin.

Shaun skulle rejse, og jeg havde fået en ny plejer, som hed Rikke, så Shaun lærte hende op, mens jeg var indlagt på hospitalet. Min største glæde var, at Linda skulle flytte til England i slutningen af november og ankom, mens jeg var i Lancaster. Det var dejligt at se hende.

Det føltes som et vendepunkt ... men det var for meget at håbe på!

Min fødselsdag i december skulle holdes på hospitalet, langt fra min 50-års fødselsdag i Collioure. Paul Brown var en fast gæst, som kiggede ind for at sige hej. Richard var tilfældigvis på besøg fra Frankrig i samme weekend, og han kiggede ind for at fejre det. På det tidspunkt var der en advarsel om et norovirus-udbrud på hospitalet. Vi købte et indisk måltid, og Richard, Linda og jeg spiste den samme middag fra den samme restaurant. De blev ikke syge, men gæt, hvem der blev det? På trods af at hospitalet var ramt af et norovirus-udbrud, mente de, at mine problemer skyldtes gastroenteritis, men det lignede ikke nogen form for madforgiftning, jeg nogensinde havde oplevet. Hmmm.

Det var den mest rodede fødselsdag nogensinde, og mit væsketab var ... betydeligt ... fra alle vinkler! Desværre satte lægerne mig ikke i drop.

Overlevelse Tre

Et par nætter senere, da jeg lå alene på mit værelse, vågnede jeg midt om natten og var sikker på, at jeg skulle besvime. Det var der, lige foran mine øjne: en tåget, grå sky. Jeg vidste, at hvis jeg besvimede, alene i sengen, ville mit blodtryk falde dramatisk, og så kunne det være slut for mig. Jeg forsøgte at holde mig ved bevidsthed og få mit blodtryk op, men intet virkede. Jeg trykkede på sygeplejerskeknappen, men der kom ingen. Tågen var lige der, den rørte ved spidsen af mine øjenvipper og trak mig ind i glemslen. Jeg vidste, at mit blodtryk var ved at falde til næsten ingenting, og jeg var skrækslagen.

Det lykkedes mig at holde ud, og til sidst dukkede en sygeplejerskestuderende op, og jeg bad hende om at hente hjælp. På dette tidspunkt var mit blodtryk 51 over 43, hvilket er latterligt lavt. Adskillige læger blev tilkaldt. Problemet skyldtes selvfølgelig dehydrering, men i stedet for at sætte mig direkte på et saltvandsdrop forsøgte de at få mig til at drikke vand, hvilket var kontraindiceret, da det ville forstærke mit i forvejen svage natriumniveau yderligere. Jeg stabiliserede mig noget den aften, men mit blodtryk blev ved med at stige og falde i løbet af de næste par dage. Endokrinologen var i kontakt med rygmarvsenheden for at finde ud af, hvad der skete, men kunne ikke finde en løsning. Min vægt faldt fra omkring 70 kg til 58 kg. Jeg var for bange til at lægge mig til at sove om aftenen, fordi jeg var bange for, at jeg ikke ville vågne næste morgen. Rikke var nu sammen med mig om dagen, og ved en lejlighed faldt mit blodtryk til under 50. Lægerne troede, det var et hjertestop, og kom hurtigt til - men mit hjerte var OK, og de fik mig stabiliseret igen. Rikke kunne ikke være hos mig om natten, og jeg kunne ikke råbe, så jeg var nødt til at have en sygeplejerske i nærheden for at sikre, at jeg ikke faldt om, mens jeg var alene. Det er svært at beskrive, hvor nervepirrende det er, når ens egen krop er helt ude af kontrol.

Lægeholdet forsøgte sig med forskellige forslag fra rygmarvsenheden i Southport, men uden den store succes. Jeg fejrede jul på hospitalet, og det var overraskende muntert. Rikke havde klædt sig fint på, og maden var fantastisk, alt sammen lavet fra bunden til en forandring.

Det lykkedes os at forlade hospitalet før nytår med en sækfuld medicin. Blodtrykket var ikke så slemt, som det havde været, men jeg var stadig skrækslagen for at falde i søvn og hyrede en ekstra plejer til at blive om natten, hvor jeg sov med fødderne oppe på puder og iført stramme kirurgiske sokker.

For endelig at få styr på blodtryksproblemerne skulle jeg på rygmarvsafdelingen i Southport, men der var ingen ledige senge. I årenes løb har jeg brugt rigtig

mange penge på BUPA, og jeg ringede til dem for at høre, om jeg kunne blive indlagt på en

privat rygmarvsenhed. Jeg fik at vide, at jeg kun kunne kvalificere mig som akut indlagt på en afdeling i Aylesbury, langt væk hjemmefra. Det viste sig, at BUPA sagde, at de ikke ville betale, da jeg ikke blev betragtet som en akut indlæggelse - hvilket får en til at spekulere på, hvad fanden der kvalificerer sig som 'akut'.

I slutningen af januar havde Southport endelig en plads til mig. Min rejse foregik i en skramlet, kold ambulance, og jeg endte på en afdeling med en tømrer, der skulle opereres for en diskusprolaps, en paraplegiker med tryksår og en anden mand, der var faldet ud af et soveværelsesvindue og havde brækket nakken. Vi var et muntert hold!

Jeg så overlægen næste dag, og han gav mig to liter væske, samtidig med at han fjernede al medicin for at se, hvad der ville ske. Uundgåeligt faldt mit blodtryk igen, dramatisk, og jeg havde et team, der arbejdede på mig hele natten.

"Jeg troede ikke, at du ville overleve," sagde tømreren muntert til mig næste dag.

Min læge ordinerede en specialmedicin til min tilstand og holdt mig i vandret stilling, men det tog to dage med frygtelige op- og nedture, før det begyndte at virke. Derefter blev dosis øget med små skridt, og i løbet af et par uger var mit blodtryk blevet markant bedre og stabiliseret. Det viste sig, at jeg havde haft autonomt svigt på grund af infektionen og det lave saltindhold i blodet.

Langsomt begyndte personalet at løfte mig op i siddende stilling igen. De gav mig kirurgiske strømper på, men at få de lange på benene var som at forsøge at stoppe pølsekød ind i skind med fingrene, mens de korte var så stramme, at de skar i min hud. Men da medicinen virkede, var jeg endelig i stand til at komme ud af sengen og gøre reelle fremskridt. Jeg var nødt til at aftale med sygeplejersker, at de skulle holde øje med min afføring og andre praktiske ting, så mine rutiner ikke blev ødelagt. Mine plejere boede på et hotel i Southport, men kunne ikke være på hospitalet hele tiden for at passe mig.

Så, som for at sikre maksimal ulejlighed for alle, blokerede mit kateter, og mit blodtryk steg igen til 235/115, hvilket er meget højt. Det tog et stykke tid, før personalet reagerede, men til sidst skiftede en sygeplejerske kateteret, mens tisset flød ud over det hele. Hun kiggede på mig, som om det hele var min skyld, hvilket ikke gjorde mit humør meget bedre.

Efter at have været sengeliggende i næsten fem måneder gik min muskeltonus lidt amok. Den ene side var begyndt at trække sig så meget sammen, at jeg udviklede det, der kaldes

Jeg tabte foden. Det var, som om min fod hele tiden var lige med min læg. Min anden side var meget løs. Det tog måneder med fysioterapi at få styr på det, og det var en ekstra komplikation, som jeg godt kunne have undværet.

Hjemme igen

Jeg blev udskrevet i februar 2014, og medicinen virkede godt - måske lidt for godt, da mit blodtryk begyndte at blive for højt. Lægerne måtte derefter lave en omvending af de tidligere øvelser. I marts 2014 havde tingene stabiliseret sig, og i løbet af de næste par dage og uger begyndte jeg at stå op mere regelmæssigt. Jeg stoppede gradvist med medicinen og opretholdt det korrekte blodtryk, så lidt efter lidt vendte jeg tilbage til livet, som jeg kendte det. Jeg satte mig bag rattet igen, men fandt ud af, at jeg var skrækslagen for at køre bil igen. Jeg gik stadig til fysioterapi to gange om ugen, og mine muskler løsenede sig langsomt, så jeg kunne sidde oprejst i min stol igen.

Jeg gik tilbage til arbejdet og skar ned til fire dage om ugen i stedet for fem for at give mig selv tid til at komme mig. Men det tog seks måneder, før jeg kom op til overfladen igen. En sky syntes at røre ved mig hver aften, som om døden hang over mig. Jeg satte pris på hvert eneste åndedrag hver dag. Bare det at være i live, tage en indånding og se et smil - alt var bedre end at være død.

Tilbage til de levendes land juli 2014 til foråret 2016

BI løbet af sommeren var jeg på benene igen. Mine forhåbninger og mål var blot at blive rask nok til at fortsætte livet, hvor jeg slap - arbejde, rejse og lave sjove ting. På trods af at jeg var så forsigtig, som jeg kunne, Det gik ikke altid helt så enkelt.

I juli 2014 kørte Tour de France et par engelske etaper oppe ved Hawes i Dales. Det skulle blive min første rigtige udflugt. Vi var selvfølgelig i bil, men var i mindretal, da de fleste tilskuere var kommet på cykel - tusindvis af dem! Vi ventede i vejkanten i tre timer, og så passerede feltet os med en hastighed, der var svær at forstå, på omkring 20 sekunder. Jeg så flygtigt Chris Froome og Mark Cavendish, og så var det hele overstået. For at være ærlig handlede det mere om stemningen end om noget andet, og det var turen værd.

På dette tidspunkt arbejdede jeg blandt andet sammen med min sidste danske plejer, Anne.

En ting, jeg har opdaget med mine danske venner og plejere, er, at tingene nogle gange kan gå tabt i oversættelsen. Et godt eksempel er, da en plejer ville sende en gave hjem og spurgte mig: "Har du nogen flamingo?"

Lidt forvirret svarede jeg: "Nej, men hvorfor vil du have flamingo?"

Hendes svar: "For at pakke min gave ind", gjorde mig virkelig

forvirret.

"Kan man pakke ting ind i en lyserød afrikansk fugl?"

spurgte jeg. "Nej, nej, flamingo - som i æsker," sagde hun.

Jeg sagde: "Hvad i alverden mener du? Man kan ikke putte flamingoer i kasser!"

Til sidst viste det sig, at polystyren i Danmark er kendt som flamingo ... Hvordan? Hvorfor det? For meget snaps, tror jeg.

Et andet eksempel skete en aften, hvor min danske plejer, Anne, var ved at planlægge aftensmaden, og vi havde følgende samtale:

Fra køkkenet sagde Anne: "Hvad kunne du tænke dig til svinekoteletter? Hvad med baby-mus?"

"Hvad?!" sagde jeg fra det andet værelse.

"Babymus, de vil være gode i hvidløgssmør; mums!" sagde hun mere insisterende.

"Hvad mener du med baby-mus? Jeg tror ikke, man kan købe dem i Sainsbury's."

"Jo, det kan man. Du har en pakke i køleskabet."

"Af baby-mus?" Jeg tænkte på små lyserøde gnavere og sagde: "Det tror jeg ikke."

Hun blev irriteret og sagde: "*Ja*, baby-mus."

Anne gik derefter triumferende hen imod mig med en pakke babymajs. Til sidst fandt jeg ud af, at *suktermajs* på dansk hedder *majs*, staves *maïs* og udtales 'myeece', altså 'babymus'. Kald mig bare Sherlock.

Jeg syntes, det var hylende morsomt. Anne kunne ikke se det sjove i det, men det var så godt at grine. Der var ikke mange grin i løbet af det forfærdelige år.

I november 2014 var jeg rask nok til at vende tilbage til Frankrig og tog Beata og Anne med mig. Jeg ville forkæle os alle med en god ferie og en lækker bil. "Hvad er den største todørs cabriolet, I har?" Jeg spurgte biludlejningsfirmaet. De leverede en lysende hvid Audi A5 Cabriolet.

Jeg bad pigerne om ikke at pakke for meget, men de ignorerede mig fuldstændig, og vi tog af sted med så meget udstyr, at man skulle tro, vi var ved at flytte. Biludlejeren i Girona lufthavn rystede vantro på hovedet og mumlede: "Umuligt", mens han så os proppe bagagen ind i alle mulige kroge og hjørner af bilen - men på en eller anden måde fik vi det hele med. Da vi ankom til huset, åbnede vi bildøren, og alt væltede ud. Det var som en tegnefilm.

Vi havde en vidunderlig tid og var velsignet med godt vejr.



I Collioure, 2013

En dag kørte vi til Spanien gennem Pyrenæerne ad en sidevej, som ikke var mere end et enkelt spor. Vi kørte op gennem landsbyer på den franske side, passerede mellem bjergtoppene og ind i det klare, spanske solskin. Den aften vendte vi tilbage ad en lillebitte gammel smuglervej, som var blevet brugt under den spanske borgerkrig, og da nazisterne havde invaderet Frankrig. Det var sving efter sving i mørket, indtil vi til sidst kom til en politikontrol ved Banyuls-sur-Mer i Frankrig.

Grænsevagten må have tænkt, at jeg lignede en narkohandler, når jeg kørte rundt på smuglervejen om natten i en hvid cabriolet-Audi med to smukke piger på slæb. Han begyndte at udspørge Beata, som er polak og ikke taler et ord fransk.

"Jeg taler fransk. Det gør Beata ikke,"

tilbød jeg. "Vil du være venlig at stige ud

af bilen?"

"Øh, det kan jeg ikke, det er jeg ked af. Jeg bruger kørestol, og den er i bagagerummet." En lille gruppe politifolk havde nu samlet sig bag vagten og grinede og puffede til hinanden og troede tydeligvis ikke på et ord af det.

"Vær venlig at åbne bagagerummet."

På dette tidspunkt fniste begge piger, og da politimanden gennemsøgte bagagerummet, mens hans venner så på, må han have set deres triumferende smil. Efter "snakken" gav embedsmændene os lov til at køre videre, mens alle grinede, og betjentene kløede sig i hovedet og undrede sig over, hvad i alverden det var for en historie.

På vej hjem til England forlod vi Collioure og kørte tilbage forbi det samme sted, hvor jeg et år tidligere havde kigget på Golfe du Lion, mens jeg lå for døden. Denne gang var der ingen dødelig luftspejling, og det var fantastisk at se den vidunderlige udsigt igen.

Efter jul i Danmark med Linda var det direkte tilbage til arbejdet i begyndelsen af januar. Virksomheden fortsatte med at vokse pænt i 2015, og ud over at være formand fokuserede min rolle på markedsføring, rekruttering, compliance og økonomi. Linda havde nu overtaget posten som administrerende direktør, og resten af teamet tog ansvar for alle de daglige aktiviteter. Normaliteten var genoptaget.

Hjemme og ude, op- og nedture Forår 2016 til slutningen af 2020

Mit første krydstogt

Det var Linda, der fik mig til at tænke på et krydstogt. Både hun og en af mine arbejdskolleger havde været på krydstogt og var meget begejstrede for det. Jeg har altid været lidt usikker på krydstogter, men tænkte, at jeg ikke kunne slå det hen, før jeg i det mindste havde prøvet det. Jeg foretrak tanken om et lille luksuskrydstogt frem for at være på et stort skib, og en tur med et tema som historie, vin eller mad; noget, der passede med mine egne interesser.

Jeg fandt et fransk selskab, der så ud til at passe til regningen; et 10-dages krydstogt, der gik fra Venedig til Lissabon, med historie som tema. Foredragsholderen på krydstogtet var Olivier Giscard d'Estaing, en bror til den tidligere franske præsident. Jeg har altid gerne villet til Venedig, og et af stoppestederne var Algier, et andet sted, jeg gerne ville se. Vi skulle også til Málaga, så det betød, at jeg kunne mødes med Rupert. Desværre besluttede rederiet i lyset af angrebene på *Charlie Hebdo* og Paris, at et franskflagget skib i et arabisk land ikke var nogen god idé, og de droppede Algier fra ruten, efter at vi havde bestilt. Det var en skam, og situationen blev ikke bedre af, at Algier blev erstattet af Ibiza! Alligevel ville jeg se min bror og Lissabon og selvfølgelig Venedig, og forhåbentlig ville jeg lære en masse undervejs.

Det var ikke let at finde et kørestolsvenligt hotel i Venedig. Selve Venedig er selvfølgelig ret flad, men alle de berømte broer har trin, ikke skråninger, og er uden for min rækkevidde. Efter en del research fandt jeg et fantastisk hotel lige ved Canal Grande og i gåafstand fra Markuspladsen. Beata og jeg fløj til Venedig

og blev mødt af vandtaxaen lige uden for terminalbygningen.

Taxaen var en smuk træbåd, og turen fra lufthavnen var magisk. Det var en tåget morgen, og da vi nærmede os byen, så Venedig ud til at stige op af vandet. Efter et par kilometer drejede vores bådfører ind i en gyde, og pludselig var vi i Canal Grande, lige ved Rialtobroen. Det var næsten utroligt smukt. Jeg havde studeret *Købmanden i Venedig* i skolen, og det hele var der foran mig: bygningerne, markederne og pladserne. Det var som at rejse gennem en fantasiverden, hvor mennesker, bygninger og vand alle syntes at funkke med et magisk lys. Vores båd bremsede op, og vi lagde til ved hotellets kaj. Der var en elevator, som transporterede mig fra kajen til gaden, hvorfra jeg kunne trille direkte ind i lobbyen. Vores værelse var lille, men det var tilgængeligt, og hvad det manglede i størrelse, opvejede det mere end rigeligt i beliggenhed.

Beata og jeg kommer godt ud af det med hinanden, og vi har rejst meget sammen. Vi havde fire magiske dage i Venedig, hvor vi kørte op og ned ad gaderne i vandbussen og nød seværdighederne fra Canal Grande. Jeg havde bestilt en vandretur til alle turiststederne, og den var fremragende. Vores guide tilføjede så meget til besøget og gav en fantastisk historie om Markuskirken og Dogepaladset og påpegede betydningen af alt omkring os. Med så mange smukke bygninger blev jeg noget overrasket over, at en japansk turist foretrak at tage billeder af mig. Lidt underligt, tænkte jeg.

De fire dage gik hurtigt, og selv om Venedigs gader ikke er de nemmeste at navigere rundt i med kørestol, er jeg glad for, at jeg fik chancen for at besøge byen.

Hvis jeg troede, at gaderne var vanskelige at navigere i, ville jeg snart opdage, at det ville være endnu mere "eventyrligt" at komme fra land til skib og omvendt. Krydstogtkajen lå på en anden kanal, og hotellet bestilte en vandtaxa til molen, en tur, der førte os ud på åbent vand, hvor taxabåden virkelig kunne flytte sig. Vores krydstogtskib, *Le Soléal*, var mindre end mange andre med kun 240 passagerer om bord, og det lagde til ved de forløjninger, der bruges af private yachter.



Vores krydstogtskib, Le Soleal, 2016

Vores vandtaxi var ikke meget over vandoverfladen, og da vi ankom, var kajen omkring 3 meter over vores hoveder, og trapperne var dækket af tang. Jeg sagde måske et eller to bandeord, men inden jeg nåede at tænke nærmere over situationen, greb de to fyre fra vandtaxaen fat i mig og kastede mig bogstaveligt talt ned på trappen og fik mig på en eller anden måde op. Det var ret skræmmende, og jeg priser mig lykkelig for, at jeg ikke endte i kanalen.

Det var sjovere at forsøge at få mig om bord på skibet, en kort tur, der involverede en glat landgangsbro, der vippede i en 45 graders vinkel. Mens jeg ventede, lagde jeg mærke til en bred døråbning i bådens skrog på dokniveau, som blev brugt til at laste mad og proviant. "Kan jeg ikke bare læsse igennem der?" spurgte jeg håbefuldt.

"Nej, du skal gå op ad landgangen," fik jeg at vide.

Det krævede fire mænd i deres uberørte hvide tøj og en hel del skubberi at få mig om bord. Den anden vej ville helt sikkert have været nemmere, men jeg ville måske have siddet fast i lagerrummet resten af turen - hvilket ville have været en skam, da skibet var meget storslået og ikke til at gå glip af.

Jeg blev ført til min dobbeltkahyt med handicapbadeværelse, men det var trangt, og der var ikke plads nok mellem sengen og skrivebordet til, at jeg kunne manøvrere i min stol. Selv om de fleste af møblerne var fastgjort til gulvet, som det er normalt på et skib, blev sengene heldigvis flyttet, og med hjælp fra et par af besætningsmedlemmerne fik vi skabt plads nok til, at jeg kunne bevæge mig rundt i rummet. Jeg havde bedt om en balkon, men den var cirka en meter i kvadrat, og irriterende nok var der under rækværket solide stålpaneler, som gjorde det næsten umuligt at få et glimt af havet fra siddehøjde. Nogle gange kan sådanne små detaljer i perspektivet gøre en stor forskel. Hej hej!

Beata og jeg fandt os til rette, og efter et stykke tid gik vi op på dækket til afgang fra Venedig. Vi fik udleveret et glas champagne for at skåle for begivenheden, og da skibet lagde fra kaj, skyndte alle gæsterne sig hen til stævnen.

Fire af os - Beata, en anden gæst, en fyr ved navn David, som var sygeplejerske om bord, og jeg - gik mod agterenden, og da skibet gled forbi enden af Canal Grande, havde vi en bemærkelsesværdig udsigt tilbage gennem Markuspladsen med den nedgående sol, der kastede et gyldent lys over Venedig. Jeg følte, at jeg var en del af et Canaletto-maleri, og magien i det øjeblik vil blive hos mig for evigt.

Det var nemt at komme rundt på skibet med de brede korridorer, og der var god adgang til værelserne og elevatorerne. Desværre virkede handicapliften til forelæsningsdækket ikke, men besætningen hjalp mig ned, og vi overværede nogle interessante forelæsninger, selv om nogle af dem var lidt obskure.

Overskuddet af mad og drikke grænsede til det pinlige. Om morgenen var der fuld morgenmad efterfulgt af kaffe, så frokost og eftermiddagste, før man vendte tilbage til middagen om aftenen. Jeg tror, at nogle mennesker boede i spisestuerne! Jeg bad om at sidde sammen med forskellige mennesker til måltiderne, og hver aften havde vi en blanding af briter, franskmænd og amerikanere ved bordet, og vi havde en god samtale. Da aftenen gik på hæld, smuttede vi tilbage til kahytten og sov - det var skønt at sove på et skib.

Vores første stop var Hvar i Kroatien, og et uroligt hav betød, at kaptajnen var nødt til at lægge til i havet i stedet for på kajen som planlagt. Jeg havde bestilt en dagstur, men det betød nu, at jeg skulle om bord på en tenderbåd, som skulle bringe mig i land. Der var selvfølgelig en stejl trappe ned til platformen, hvor båden lå og boblede, temmelig uindbydende. Jeg blev pakket ind i en redningsvest, og en venlig gruppe filippinske tjenere fra køkkenet hjalp mig ned ad stigen. Båden lå lavt i vandet og bevægede sig med dønningerne. En, to, tre,

og jeg blev kastet ud over åbningen og ned i båden.

Vi kørte over til havnen, hvor det tog yderligere seks mand at få mig sikkert i land. Jeg kunne ikke deltage i den arrangerede tur, da der ikke var nogen tilgængelig transport, så jeg brugte tre timer på at udforske den smukke lille by, hvilket var meget sjovt. Da vi skulle tilbage, var forholdene desværre blevet endnu værre, og jeg blev nu kastet fra land til båd og fra båd til skib under vanvittige forhold. Jeg tog det stille og roligt resten af dagen og konkluderede, at jeg ikke ville benytte mig af en tenderbåd igen - efter Sydafrika og Italien har jeg fået nok af små både! Vores tur fortsatte via Montenegro, og i løbet af et par dage på åbent hav havde kaptajnen en åben-bro-politik, og vi tog imod invitationen til en guidet tur.



Sejlads med vores krydstogtskib, 2016

I en samtale med kaptajnen spurgte jeg, om det var muligt at se maskinrummene, og næste dag blev vi ført ned til besætningsdækket, besætningens spisestue og maskinkontrolrummet, men desværre ikke til selve motorerne. Under dækket var en stærk kontrast til luksusen ovenover.

Da jeg senere talte med et af de franske besætningsmedlemmer, fik jeg et større indblik i livet under dæk. "Jeg tager af sted, så snart jeg kan," fortalte hun grædende. "Lønforskellen er latterlig mellem den franske og den filippinske besætning. De arbejder skift efter skift med seks måneder til søs og seks måneder fri og næsten aldrig

komme hjem og se deres familier." I betragtning af sammenhængen blev vi overraskede over hendes åbenhed, men også rørte over hendes bekymringer.

Vi sejlede rundt om Italiens tå gennem Messinastrædet på vej til Sicilien. Der blev talt om spektakulære strømhvirvler, og netop som vi satte os til bords, fik vi den fulde oplevelse. Helt uden varsel krængede skibet pludselig voldsomt til den ene side, og vi stirrede lige ned i havet, mens tallerkener, vinflasker og mad gled ned fra bordet. I løbet af få sekunder havde det rettet sig op, og det var heldigt, at jeg havde bremserne på. Jeg kan med sikkerhed bekræfte, at der findes boblebade!

Palermo var et sted med berusende galskab og energi, og derfra satte vi kursen mod Ibiza, hvor vi ankom midt på formiddagen, da alle festdeltagerne sov. Skiltene med pizzaer og burgere lovede ikke godt, men nede i en gyde stødte vi på en lille gruppe mennesker, der sad og spiste uden for en lille café, som ikke så særlig lovende ud.

"Har I åbent?" spurgte vi.

"Ja," chefen sprang op. "Hvad kunne du tænke dig?"

"Det, du skal have," grinede jeg.

Han kom tilbage med en hel rødtunge med salat til Beata og mig. Det var muligvis den bedste fisk, jeg nogensinde har spist på en restaurant. Lektion til mig selv: Døm aldrig en café på dens omslag.

Derefter gik turen til Málaga for at møde Rupert (næsten uigenkendelig med sit nye skæg), og vi tilbragte en hyggelig eftermiddag med at spise tapas, drikke øl og snakke sammen.

De sidste par dage har været præget af sygdom. Et særligt irriterende træk ved rygmarvsskader er, at de kan gøre dig mere tilbøjelig til at få infektioner, og jeg rejser altid med antibiotika til dette tilfælde. De snævre rammer på et skib gør det til en god inkubator for bakterier, og jeg havde lagt mærke til, at en kvinde hostede i nærheden af mig under middagen en aften. Da vi nåede Cádiz, følte jeg mig temmelig sløj. Da vi nåede Lissabon, følte jeg mig ekstremt sløj. Jeg havde sat to dage af til at se Lissabon, men i sidste ende tilbragte jeg dem i sengen med en chokerende brystinfektion, som antibiotikaen nægtede at gøre noget ved.

Jeg var irriteret over at gå glip af Lissabon, og da vi var hjemme igen, lå jeg i sengen i en måned. Det krævede to antibiotikakure at få bugt med infektionen, som viste sig at være lungebetændelse.

Selv om brystinfektioner er et mareridt for mig, er de ret ubetydelige for den brede offentlighed. Det er ikke tilfældet, hvis man er en berømthed, har jeg opdaget. Som du måske kan huske fra tidligere omtaler, er jeg en stor fan af livemusik, og da jeg nu var kommet mig helt, glædede jeg mig til en tur til London for at se Lady Gaga i koncert med Tony Bennett i Albert Hall. Få minutter før tæppet gik op, lød højtalerne. *Bing-bong*, "Vi beklager, at Tony Bennett har en brystinfektion, og aftenens koncert er hermed aflyst. Vær venlig at hente dine penge i billetkontoret på vej ud af salen." Hvor er det dog ironisk! Ingen undskyldninger, intet løfte om en anden dato, ingen dubleant. Folk græd, og jeg var rasende - ikke på Tony Bennett, som jeg havde stor sympati for, men på den måde, situationen var blevet håndteret på, og at Lady Gaga ikke gav det et forsøg på egen hånd. Hvad skete der med "the show must go on"? Beata og jeg konkluderede, at det eneste, vi kunne gøre, var at drikke os fulde, og da vi opdagede, at den nærmeste cocktailbar lå på The Ritz, tog vi direkte derhen for at drukne vores sorger i eksotiske cocktails.

Ind i 2016

I 2016 udgav Adele et nyt album, og Linda og jeg tog til Manchester for at se hende på turné. Hendes stemme er virkelig fantastisk, især når man hører hende live. Det var en god start på året.



Linda og jeg til en Adele-koncert, 2016

En lyserød numse

Men det begyndte at gå galt kort tid efter, da jeg bemærkede, at min numse var lidt lyserød på mine siddeknogler, mine ischial tuberosities. Da jeg ikke kan føle smerte eller vride mig, når det er ubehageligt, er visuelle tegn afgørende, og mærker på siddeknoglerne er alvorlige og kan udvikle sig til deciderede tryksår. I Collioure i påsken blev situationen værre, og jeg tilbragte det meste af turen i sengen. Hvis jeg stod op til middag, skulle jeg tilbringe tre dage i sengen for at komme mig. Da jeg kom hjem, lå jeg i sengen i månedsvis og måtte hele tiden flyttes for at undgå, at der opstod sår. Mine hofter blev lyserøde, min ryg blev lyserød, og spinalenheden foretog en trykmåling. Det sker ved hjælp af en plastikplade med tryksensorer, som registrerer problemområder. Derefter måles puderne, så de passer til din form, og der udføres yderligere kortlægning for at måle deres effektivitet. Tredive forskellige puder blev afprøvet på mig i løbet af tre måneder, hvor hver enkelt trykkortlagde vægten på siddeknoglerne og derefter kortlagde den pågældende pude og justerede den i overensstemmelse hermed. Jeg havde det samme lyserøde mærke på det samme sted hver gang. Det ville bare ikke forsvinde. En dag snusede jeg rundt på nettet og opdagede Jay Cushions i USA, som netop havde introduceret Jay2 Deep Contour, og som ved et trylleslag virkede den perfekt første gang. Jeg har brugt dem lige siden. Det er altid en bonus, når man har heldet med sig!

2016 var i høj grad et år, hvor vi var hjemme, og Yorkshire Dales har meget at byde på. I min hjemby Clapham er der en sti, der fører næsten fra min hoveddør til en udstillingshule, cirka en kilometer inde i Dales National Park.

Jeg havde aldrig været i hulen før, så Beata, Bogusia (som jeg kaldte Tigerdyret, fordi hun er et energibundt, enormt sjov og altid på farten) og jeg tog af sted for at tage en tur i Ingleborough-hulen. Det var en fantastisk dag blandt de ekstraordinære kalkstensformationer dybt under jorden, selv om det krævede begge pigers styrke at flytte mig rundt.

Ved en anden lejlighed, en solrig dag i maj, hjalp min plejer Ondrej mig med at tage Jaguaren med på det, vi kaldte vores "store dag ude".



På vej ud på en køretur, 2016

Vi kørte rundt i fjeldene og dalene på en dag, hvor vejret var perfekt, om end en smule køligt. Taget var nede, og jeg havde min uldne hue på, og da Ondrej kiggede på mig, begyndte han at grine. "Du ligner min rumænske yndlingsbonde," sagde han, hvilket jeg syntes var en forfærdelig fornærmelse mod rumænske bønder.



På vej ud på en køretur, 2016

Vi tog nogle fantastiske billeder den dag, og der er meget, der taler for at blive i lokalområdet, når man bor i sådan en smuk del af verden.

Ind i 2017 og flere kateterproblemer

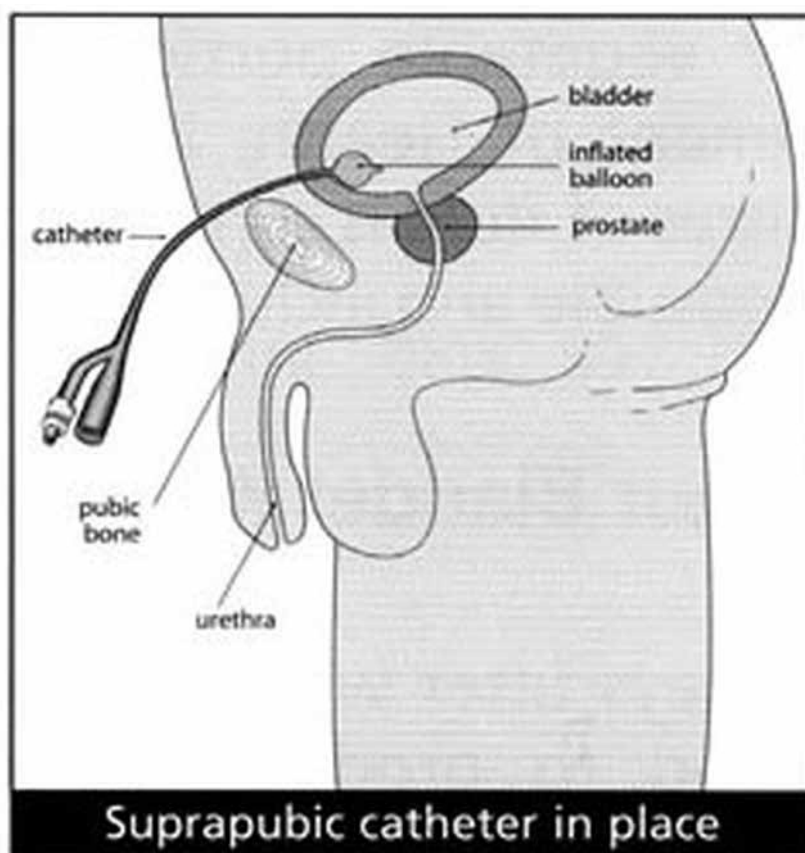
Jeg tror, du har forstået det nu. Der er opture, og der er nedture, og der er mellemting - det gælder for livet generelt. Med en rygmarvsskade kan nedturene være lidt lavere, vare længere og være livstruende. Højdepunkterne er altid ren glæde - selv om de er mere komplicerede at opnå. Mellemtingene er den daglige rutine med liv og pleje, venskab og arbejde. Og så er der alderen! Når man bliver ældre, kan tingene holde op med at fungere helt så godt.

Jeg begyndte at få problemer med kateteret i foråret. Det blokerede af og til, men problemet blev kun værre. I Frankrig i april, mens jeg tjekkede huset ud for sæsonen, blokerede mit kateter. Det var heldigt, at jeg kunne tale fransk, og en distriktssygeplejerske kom og skiftede kateteret under de forvirrede blikke fra et ambulancehold, der var kommet for at køre mig på hospitalet. Jeg er glad for, at jeg undgik det.

I juni, efter en forretningsrejse ned til Williams Grand Prix-fabrikken i Wantage, blev den blokeret igen midt om natten. Min veninde Birgit og hendes familie boede der på det tidspunkt, og vi var nødt til at tilkalde distriktssygeplejersken. Desværre kludrede de så meget i det med at sætte den ind, at den gled helt ind i prostata, og da de pustede ballonen op, sprøjtede der knaldrødt blod op i loftet. For at stoppe blødningen pakkede de mig ind i et bomuldstæppe, som straks blev rødt og mættet med blod. De ringede til kolleger, og til sidst kom der en anden sygeplejerske, som udskiftede kateteret, men så måtte jeg i ambulance på hospitalet, hvor lægerne ordnede det hele. Det var et sandt mareridt.

Vi havde en gentagelse i oktober. Et nathold kom, men ramte igen prostata, hvilket involverede mere blod og endnu en ambulance. Jeg var på skadestuen i timevis, og selvfølgelig satte den autonome dysrefleksi ind, og mit blodtryk steg til et farligt niveau. Jeg gumlede piller, som om de var Smarties, for at forhindre mig selv i at få et slagtilfælde.

Til sidst kom jeg til en overlæge, som mente, at urethralkateteret gjorde for meget skade og foreslog et suprapubisk kateter.



Suprapubisk kateter

(Hentet fra www.bladdersafe.org/uploads/5/6/5/0/56503399/spinalinjurycentre.orgurethralcatheter-source.pdf)

Det indebærer, at en særlig nål stikkes direkte gennem maven og ind i blæren for at lave et hul, men lægen ramte ikke målet i første eller andet forsøg. Det var noget foruroligende at se en lang ting som en strikkepind blive stukket ind i ens mave - og at se på lægen, der kæmpede med at indføre kateteret. Til sidst blev jeg opereret og fik noget, der slog mig helt ud, og under operationen fik jeg to katetre, det suprapubiske og mit sædvanlige urinrørskateter. Jeg vågnede på opvågningsafdelingen og så min plejer, Anita, sove på gulvet. Personalet på NHS' afdelinger kan ikke udføre den pleje, som mennesker med en rygmarvsskade har brug for, og de vil heller ikke give plads til de specialiserede plejere, som kan yde denne pleje. Stakkels Anita.

Jeg blev udskrevet efter et par dage, men jeg var som en cyborg med ledninger og stumper af det ene og det andet, der stak ud af mig. Som jeg har sagt, kan nedturene være meget lave, komplicerede og livstruende.

Det lykkedes mig at komme tilbage på arbejde i et par uger, før vi holdt juleferie. Jeg ville ikke risikere at tage til Danmark og tog i stedet hjem til min ven Paul. Jeg kan altid godt lide at fejre nytårsaften, så vi bestilte middag på et hotel i York. York er sådan en smuk by, og vi fik en lækker middag, hele fyrværkeriet og endda en lille svingom på dansegulvet. Det var et tiltrængt højdepunkt for at afslutte 2017 og indlede 2018.

En rejse til Tyskland i 2018

I slutningen af januar 2018 var jeg på hospitalet for at få skiftet det andet suprapubiske kateter. En yngre læge tog over for overlægen, men satte kateteret gennem min mave og helt ned til min prostata - igen. Jeg blev forsikret om, at det løb fint, og blev sendt hjem, men så skete det hele igen senere samme dag, med blod og ambulance midt om natten. Jeg kom igennem det meste af januar, før kateterproblemerne dukkede op igen, og der opstod mere rod. Nu sørger jeg for, at alle kateteriseringer udføres af en erfaren konsulent. Og ligesom med trykpuderne har jeg købt et fremragende kateter fra USA og har siden været problemfri. Undgåelige problemer irriterer mig virkelig, fordi de netop er det: undgåelige.

Min gudsøn, Julian, blev konfirmeret i Tyskland i april, og jeg fløj derover med Anita. Jeg elsker at være sammen med Birgit og hendes familie. Hendes mand, Peter, er lysdirektør i Baden-Baden Festival Hall, og han inviterede os til at se ham arbejde. Baden-Baden er et spektakulært sted, en smuk kurby. Vi fik en rundvisning bag scenen og i hans lysgalleri. Peter bad os om at komme tilbage efter

frokost til ballettens sidste generalprøve, så vi tog af sted for at spise en dejlig frokost og vendte senere tilbage for at indtage vores plads på forreste række i cirklen. Vi så instruktøren lave sine sidste justeringer, og det var som en privat forestilling specielt for os.

Collioure og Paris om efteråret

I september tog jeg til Collioure i et par uger og til Paris i oktober. Vi tog toget fra Skipton til King's Cross og videre til St Pancras. Eurostar tog os direkte til Gare du Nord, hvor vi gik ud for at tage en taxa til vores hotel. Mens vi ventede på, at taxachaufføren skulle sætte taskerne ind i taxaen, tog en tilfældig fyr på gaden fat i min stol og skubbede mig op ad ramperne, så jeg blev slået mod siden af taxaen og næsten væltede ud af stolen. Der opstod kaos og et skænderi mellem chaufføren og den potentielle hjælper, som smuttede. Folk, der hjælper uden at spørge, kan være så farlige.

Vores hotel på Champs-Élysées var perfekt, og vi havde en herlig uge i Paris. Vi så Triumfbuen og Louvre, og Anita skubbede mig hele vejen til Notre Dame. Det var seks måneder før branden, og vi oplevede den fra sin bedste side. Notre Dame er et utroligt sted og en central del af Frankrig. På vej tilbage til vores hotel besøgte vi en postimpressionistisk udstilling med Picasso, Monet, Manet og van Gogh. Når man ser van Goghs malerier tæt på, kan man næsten mærke pinen i hans penselstrøg.

En aften var vi til en spektakulær revy på Lido de Paris på Champs-Élysées, og jeg spiste selvfølgelig et trestjernet Michelin-måltid på Le Cinq. Det var latterligt dyrt, men en fantastisk oplevelse. Vi elskede at være turister i en uge i Paris.

Fortsat vækst i forretningen i 2019

Vi begyndte at arbejde igen i januar 2019 med masser af planer for den franske udlejningsvirksomhed, for at udvikle ny software og holde virksomheden, som klarede sig godt, i vækst.

Vi ville fortsætte med at gøre det, vi allerede gjorde, men bedre med konstant udvikling og forbedring. Vi havde besluttet ikke at foretage nogen strategisk nyudvikling, men kun at vokse organisk. Vores planlægning for fremtiden var baseret på rekruttering, for jo flere plejere man har, jo større er potentialet.

kunder, du er i stand til at tiltrække. Vi har ry for at yde fremragende pleje, og måden at tiltrække flere kunder på er at tilbyde det samme serviceniveau, men til flere mennesker.

En aften i operaen

Linda og jeg har altid haft lyst til at tage i Royal Opera House og se en rigtig opera, og det lykkedes endelig i januar 2019. Vi gik hele vejen med et godt måltid på forhånd og levede det gode liv om aftenen. I den ånd besluttede jeg at forkæle mig selv med et værelse på The Savoy. Jeg havde aldrig boet der og havde aldrig drømt om, at jeg kunne. The Savoy er et fantastisk sted, og jeg havde et værelse med en smuk udsigt over floden. Serviceniveauet var næsten latterligt. Linda og jeg spiste middag på Savoy Grill, for det skal man jo, ikke sandt? Bagefter tog vi direkte til operahuset for at se *La Traviata*.

Det Kongelige Operahus er fantastisk. Interiøret er, som man ville forvente i et klassisk operahus, med glitter og lysekroner. Linda og jeg var helt vilde - bøjede os i vores fineste tøj. Det var en virkelig vidunderlig aften. Jeg elsker live-optrædere, og jeg går endda til pantomime for at se, hvordan folk synger og optræder live. Jeg synes, det er utroligt, og at være en del af et publikum er en del af den oplevelse.

Rejser igen

I marts var Birgit på besøg fra Tyskland med sin familie. Hendes drenge voksede hurtigt, og når de kom på besøg, forsøgte jeg altid at finde på noget at beskæftige dem med, for drenge vil altid gerne lave noget. Da jeg huskede, hvor sjovt jeg havde det som dreng, lykkedes det mig at booke dem til en halvdag med off-road motorcykel trial riding. Vi holdt det som en overraskelse indtil morgenen for udflugten. Drengene vidste ikke, hvad de skulle forvente, men da de så motorcyklerne stå i kø, komplet med dragter og hjelme, begyndte de at hoppe rundt af begejstring. De havde en fantastisk dag, og jeg tror, det var et af højdepunkterne på deres tur.

Vi tog til Danmark i slutningen af juli for at fejre Lindas fødselsdag, hvor hun havde lejet et smukt selskabslokale på et dejligt hotel med udsigt over havet. Det var en vidunderlig familiefest for Linda, og jeg var beæret over at være der. Talerne og sangene var på dansk, men jeg følte mig alligevel som en del af den gode stemning. Vi blev der i en uge og havde en vidunderlig tur.

I årenes løb er jeg kommet til at holde meget af Danmark og dets folk - det er et super sted. Jeg bor på det samme hotel, hver gang jeg er på besøg, så jeg kender indretningen, værelserne og ved, hvordan jeg skal bevæge mig rundt i bygningen, og det gør livet dejligt nemt.

Ugen efter rejste vi tværs over Danmark for at bo hos nogle venner i den smukke by Praestoe nær København, og vi fik endda tid til at se Classic Car Grand Prix-løb i København.

Så havde jeg en måned tilbage på kontoret, før jeg tog på en hurtig tur til Slovakiet med Anita. Derefter gik turen til Frankrig med den sædvanlige blanding af forretning og fornøjelse. Vejret var dejligt på vores tur, og vi havde en afslappende tid, hvor vi lavede ting i huset, spiste gode måltider og nød den sene efterårssol.

Jeg var i England i julen 2019 og glædede mig til 2020, som lød som et godt, afrundet år! Ingen af os vidste det.

Pandemien og tiden derefter Januar 2020 til december 2022

Rock til klassikerne i 2020

Da jeg surfede rundt på internettet i begyndelsen af 2020, opdagede jeg et band, der hedder Classic Rock Show. De er et coverband og spiller alle rockhymnerne fra 1960'erne, 1970'erne og 1980'erne - masser af Dire Straits, Rainbow, Deep Purple, lidt Queen og andre store navne. Jeg så, at de spillede en koncert i Leeds i februar 2020, og jeg besluttede, at jeg måtte derhen. På aftenen tog vi af sted til et teater midt i Leeds, spiste i teaterets restaurant og havde en fantastisk rockaften. Første halvdel af koncerten var numre fra de tidlige 1960'ere, og i anden halvdel gik bandet over til alle de klassiske rocknumre. Hvordan det lykkedes dem at lave så gode covers af klassikerne, er mig en gåde, men de leverede et fantastisk show.

Marrakech og Covid-flodbølgen

Hele mit liv har jeg ønsket at tage til Marrakech i Marokko, og i slutningen af 2019 besluttede jeg mig for at planlægge en rejse. Det, jeg havde læst og hørt om Marrakech, fik byen til at se storslået ud, og jeg var ivrig efter at opleve spændingen ved en nordafrikansk basar. Jeg bookede gennem et lokalt handicaprejsebureau og opdagede, at manden på kontoret havde boet på det hotel, jeg havde valgt, og varmt anbefalede det. Hotellet ligger i gåafstand fra den gamle bydel og har en stor have, hvor man kan tage en pause fra byens travlhed. Jeg bookede en uge fra den 21. til den 28. marts 2020. I løbet af februar tog mumlen om Covid fart, og da vi nærmede os midten af marts, skyllede flodbølgen ind over verden. Blandt langt større bekymringer begyndte jeg også at

bekymre mig om rejsen. Jeg holdt øje med regeringens råd om rejser til

Marokko og tog endelig beslutningen om at aflyse, netop som alle fly til og fra Marokko blev indstillet. Heldigvis dækkede min rejseforsikring det, selv om det tog seks måneder at få pengene tilbage.

Så røg vi hovedkulds ind i Covid. Det kom som en orkan og var forfærdeligt for Origin specifikt og plejevirkksomheder generelt. Jeg kan ærligt sige, at jeg aldrig har arbejdet så hårdt i mit liv. Teamet på kontoret var og er fantastisk. Vores plejere blev syge, andre kunne ikke komme ind i landet, og alle havde ingen personlige værnemidler - ingen gummihandsker, masker eller forklæder. Vores kunder skreg på, at vi skulle skaffe det, men personlige værnemidler var ikke tilgængelige nogen steder i verden.

I mellemtiden forsøgte vi at finde ud af det hele. Vi havde ingen tidligere erfaring med noget lignende, og retningslinjerne så ud til at ændre sig konstant. Hvad skulle vi gøre? Jeg var rædselsslagen for, at en plejer ville give en klient covid, og at klienten ville dø. Vi bad plejepersonalet om at blive hos en klient i to eller tre måneder i stedet for de sædvanlige to uger, og det gjorde de fantastisk nok. Nogle blev endnu længere og opgav deres liv og hjem. Det var dybt rørende. De ofre, vores plejere bragte, var utrolige. Alle var skrækslagne for at blive smittet med covid, mens plejepersonalet løb rundt og forsøgte at få det hele til at hænge sammen.

Jeg havde mine egne bekymringer, da jeg kendte min egen øgede sårbarhed over for covid, men også var opmærksom på det akutte ansvar, som Linda og jeg havde for at holde virksomheden kørende gennem pandemien. Min sidste dag på kontoret var den 16. marts, og i juni var jeg begyndt at komme til hægterne igen, men jeg husker ikke meget af april og maj, da de var et slør af aktivitet. Hvor blev de måneder af? Regeringens regler ændrede sig hele tiden i løbet af 2020 og var til tider på grænsen til det latterlige. Hvordan kører man en orlovsordning i plejebranchen? Vanvittigt! Vi klarede os frem til jul 2020. Jeg er normalt et socialt bæst på den tid af året, men vi valgte en stille ferie på et lokalt hotel, bare for at få lidt luftforandring.

Flere problemer i 2021, bare værre

Vi kom ind i 2021, og galskaben fortsatte. Det var en anden slags galskab og på en eller anden måde værre, hvis det giver nogen mening. Den utrolige arbejdsbyrde fortsatte, men der var ingen anden mulighed end at fortsætte.

En mere positiv ting er, at rygmarvsskadeorganisationen Back Up i marts udfordrede alle sine støtter til at løbe et sponsorløb for at samle penge ind. Anita

besluttede sig for at tage udfordringen op, og jeg tilbød selvfølgelig at sponsorere hende. Hun

fik biddet mellem tænderne, og i løbet af marts måned løb hun næsten utrolige 475 miles/766 km på 31 dage, mens hun passede et krævende fuldtidsjob.



Med Anita, 2021

At sige, at jeg var imponeret, er en dramatisk underdrivelse. Jeg var også meget fattigere! Da alle arbejdede hjemmefra på det tidspunkt, indsamlede udfordringen samlet set langt flere penge end forventet, hvilket var en kæmpe bonus i en ellers bekymrende tid.

På arbejdet gjorde vi vores allerbedste for at rekruttere, hvilket er nøglen til at yde en god service til vores kunder og til at få virksomheden til at vokse. Ingen kunne rejse fra Australien eller New Zealand på grund af Covid-reglerne, og det afskar os fra en vigtig kilde til potentielle plejere. Fra juli 2021 gjorde ændringer i den britiske immigrationslovgivning efter Brexit det desuden umuligt at rekruttere nogen fra EU. I stedet for det sædvanlige dusin mennesker på vores kurser var vi nu nede på to eller tre. Det er en umulig situation, som har stor indflydelse på den service, vi har været så stolte af at levere.

Forskellige agenturer har lavet lobbyarbejde i parlamentet, men vi kan ikke overtale regeringen til at tage fat på problemet. Jeg har skrevet til BBC og har kontaktet journalister hver uge, fordi jeg med 30 år i branchen og en unik

perspektiv på pleje, vil jeg gerne bidrage med min stemme til at drive ændringer og løsninger igennem. Det rådgivende migrationsudvalg er ved at udarbejde en rapport om rekrutteringsproblemer i vores branche, og regeringen venter på resultaterne for at kunne retfærdiggøre en ændring af indvandringspolitikken for plejepersonale. Det rådgivende migrationsudvalg kendte selvfølgelig allerede svaret, inden de gik i gang med rapporten - at vi skal rekruttere fra EU igen.

Det var, og er stadig, hårdt derude. Under Covid måtte vi reducere antallet af kunder med 20 til 30 %, fordi vi ikke var i stand til at yde dækning. Nogle kunder har været tvunget til at ansætte privat, men det er forbundet med meget store kvalitetsrisici. Vi gør det bedste, vi kan, med rekrutteringskampagner i Storbritannien, og vores virksomhed forsøger at udvide mulighederne for at tiltrække nye folk. Tingene er blevet noget bedre, efter at regeringen har føjet plejepersonale til listen over "mangelyrker", som giver arbejdsgivere mulighed for at sponsorere udenlandske kandidater til et arbejdsvisum. Origin meldte sig til et internationalt sponsorvisum, så snart vi kunne, og selv om det er ekstremt dyrt (4.000 pund pr. kandidat), er vi begyndt at gøre fremskridt med rekrutteringen igen.

Linda og jeg er forsigtige med virksomhedens økonomi. "Hav is i maven," sagde Jeff Hindley altid til mig. Vi holder virksomheden relativt rig på kontanter, investerer i den langsigtede fremtid og bruger ikke banklån til at finansiere vækst. Vi kunne kun håbe, at vores strategi ville få os igennem.

Hjemme

Jeg har ikke selv nogen kreative eller kunstneriske evner, men jeg har masser af idéer, og når jeg først har fået en idé eller et projekt i hovedet, er jeg som en hund med et kødben og giver ikke slip, før det er gjort. Denne stædighed har ført mig ned i alle mulige mærkelige og vidunderlige ormehuller, hvor jeg har opdaget specialister i alle mulige ting. I årenes løb har jeg f.eks. bestilt mange skræddersyede, håndlavede ting, fra møbler til et mørklægningsgardin i læder og to udendørs skulpturer lavet af leylandii træer, som var blevet fjernet fra min have.



Træskulptur



Træskulptur

På baggrund af en vens idé er min seneste vilde jagt at få specialfremstillet en gigantisk, gennemsigtig lampeskærm. Det er interessant, og jeg får præcis, hvad jeg vil have, men disse projekter tager altid lang tid og koster langt mere end forventet! Men de er sjove.

Rejser væk igen

Som de fleste andre glædede jeg mig over muligheden for at komme væk igen, når restriktionerne blev ophævet. Anita og jeg var begge meget trætte, og i løbet af sommeren tilbragte vi en vidunderlig uge i Pitlochry i Skotland. Vi nåede også ned til Collioure. Det lykkedes os at gennemføre det meste af den nødvendige administration, herunder at finde et nyt udlejningsfirma og en ny vedligeholdelsesagent. Det lykkedes os også at få tid til at slappe af og få mest muligt ud af maden og vinen i Sydfrankrig.

Men så blev rollerne byttet om. Anita tog hjem i oktober og faldt ned fra en stige, mens hun beskar et træ. Hun blev kørt på hospitalet, og en første scanning viste tre brækkede ribben og et muligt brud på rygsøjlen. Jeg kan næsten ikke beskrive, hvor bekymret jeg var. Efter nogle forfærdelige timer viste en anden scanning, at der var sket en lille afskalning af to ryghvirvler, så heldigvis var der ingen skade på rygmarvsnerven.

Derefter måtte hun tilbringe flere uger på hospitalet efterfulgt af tre måneders rekonvalescens derhjemme. Denne ulykke torpederede mange af hendes planer, og det er hårdt at se på, når en så nær ven og kollega er på hospitalet. Jeg følte mig nytteløs, fordi jeg ikke kunne gøre noget for at hjælpe.

Min 60-års fødselsdag

Min 60-års fødselsdag nærmede sig med hastige skridt, og jeg var fast besluttet på at fejre den. I december 2021 var mange restauranter lukket, så jeg udforskede ideen om en privat kok. Efter nogle undersøgelser faldt jeg over Alex Beard, som holder til heroppe i Lake District. Han havde arbejdet på mange toprestauranter, og på grund af hans ry var jeg ikke sikker på, at han ville kunne hjælpe. Men da jeg ringede til ham, var han både ledig og villig til at komme og udføre opgaven i den angivne weekend. Jeg besluttede at invitere et dusin af mine venner til en særlig middag. Vi havde det sjovt med at finde ud af menuen og vinen, og jeg var taknemmelig for, at mange mennesker havde hjulpet mig med at få styr på de sidste detaljer i organiseringen af festen.

Den store dag oprandt, men på grund af Covid-19-reglerne blev Lindas kæreste, Kim, irriterende nok forhindret i at flyve ind i sidste øjeblik, så vi ville være en mand mindre. Anita var selvfølgelig stadig ved at komme sig efter sit fald, og jeg var ked af, at hun ikke ville være med. Midt på formiddagen kom der imidlertid et bud med en pakke. Da jeg åbnede den, viste det sig at være noget helt særligt - en flaske italiensk Barbaresco 1961-rødvin. Den var fra Anita og en vidunderlig og generøs overraskelse. Vi besluttede at gemme den, så vi kunne fejre den sammen, når hun vendte tilbage til England i det nye år.

Alt gik op i en højere enhed på aftenen, og hele aftenen var perfekt - maden, vinen og samtalen flød vidunderligt.



Til min 60-års fødselsdagsfest med Linda, Richard og Lisa, 2021

Alle kom godt ud af det med hinanden, og det er utroligt, hvordan Alex og hans team kunne lave så fantastiske retter i mit lille hjemlige køkken. Det var en fantastisk måde at tilbringe min 60-års fødselsdag på sammen med nogle af mine bedste venner.

Ind i 2022

Året 2022 begyndte fuld af håb om, at de to foregående surrealistiske Covid-år ville fortone sig i hukommelsen, og at livet kunne fortsætte mere normalt.

Det håb varede indtil den 25. januar, da et rutinemæssigt kateterskift gik galt. ... igen. Selv nu forstår jeg ikke, hvordan det at undlade at indsætte mit kateter i normal størrelse og være nødt til at bruge et mindre kateter kunne forårsage en så skør spiral af begivenheder. Ikke desto mindre bemærkede jeg i de første dage efter kateterskiftet kun, at min blære var mere ubehagelig end normalt, og at jeg tissede mindre i løbet af dagen og mere om natten.

Anita var vendt tilbage til arbejdet, men var stadig stiv og øm. Vi havde planlagt at drikke min fødselsdagsflaske vin på en lørdag. Da jeg stod op den morgen, faldt mit blodtryk uventet og gjorde det meget vanskeligt at komme på plads i min kørestol. Resten af dagen gik godt, og vi nød vinen sammen med nogle lækre bøffer, og jeg gik i seng og følte mig godt beruset.

Næste dag var mit blodtryk så lavt, at jeg ikke kunne komme ud af sengen - jeg var tæt på at besvime, selv når jeg lå ned, og jeg vidste, at jeg var i problemer. Det blev begyndelsen på et par helvedes måneder.

Mandag morgen svingede mit blodtryk så voldsomt, at jeg besluttede, at jeg havde brug for akut lægehjælp og blev indlagt på Lancaster Hospital. To utilfredsstillende dage senere blev jeg udskrevet, blot for at blive genindlagt 24 timer senere. Ingen syntes at vide, hvad der forårsagede problemet, eller hvad man skulle gøre ved det. Endnu et kateterskift hjalp ikke meget, men efter 10 dage blev jeg udskrevet igen. Hjemme igen var jeg i tæt kontakt med min rygmarvsenhed. Lægerne identificerede problemet som "kronisk autonom ustabilitet". Kort sagt var min krops i forvejen skrøbelige steady-state-mekanisme til at opretholde et stabilt blodtryk blevet smadret af kateterskiftet. Intet af medicinen virkede. Faktisk blev tingene værre med voldsomme udsving i blodtrykket inden for få minutter.

I begyndelsen af marts blev det kritisk, da jeg faktisk besvimede i søvne. Da jeg begyndte at komme til mig selv, opdagede jeg, at jeg ikke kunne tale eller kalde på Monika, min daværende plejer. Det var en skræmmende situation. Til sidst lykkedes det mig at finde en måde at alarmere hende på, og hun ringede straks efter ambulancen. Jeg var bevidstløs igen, da de ankom, og denne gang endte jeg på hjerteafdelingen på Airedale Hospital. Næste dag vågnede jeg ved, at tre læger stod foran mig, trak på skuldrene og indrømmede: "Det er for kompliceret - vi ved ikke, hvad vi skal gøre."

Det var ikke det, jeg havde brug for at høre. I samarbejde med min rygmarvsenhed forsøgte de sig med forskellige lægemidler, men i løbet af de næste par dage tog mit blodtryk dette som et signal til at gå amok. Jeg var koblet til en blodtryksmåler 24 timer i døgnet, og de mest ekstreme tal, jeg kendte til, var et lavt tal på 51/28 og et højt tal på 277/188. Igen, normalt blodtryk er 120/80. Den eneste behandling, de havde, var at ændre vinklen på min seng (hovedet op/ned) i henhold til tallene på min monitor, men det var ikke en særlig effektiv måde at håndtere en så kritisk situation på. På den ene side var der risiko for, at jeg ville dø af for lavt blodtryk, og på den anden side var der risiko for slagtilfælde og/eller hjertesvigt. Jeg levede (lige) på kanten.

Der gik tilsyneladende endeløse dage. Jeg levede i hospitalets rutiner - det er mærkeligt, men man slukker næsten og lader tingene ske omkring sig med en ringe følelse af kontrol. Livet på hospitalet er ikke som livet derhjemme, hvor man selv vælger, hvordan dagen skal forløbe.

Til sidst var der nogen, der diagnosticerede de virkelige problemer - lavt saltindhold i blodet/hyponatriæmi og komplet autonomt svigt - og fandt frem til en behandling, der forhindrede, at tingene blev værre. Det og endnu et kateterskift hjalp mig med at vende udviklingen med hensyn til katetre og blodtryk. Jeg blev udskrevet og kunne tage hjem kort tid efter.

Jeg kom mig langsomt, men i løbet af de følgende uger og måneder blev min tilstand stadigt bedre.

I juli opstod der så endnu et problem. Jeg gled akavet i min kørestol, mistede balancen og faldt sidelæns. Puha, jeg var ikke faldet ud af stolen, men jeg havde givet mit venstre lår og min hofte et stort vrid.

Min umiddelbare bekymring var selvfølgelig, at jeg måske havde brækket benet, men der var ingen hævelse eller rødme, og jeg krydsede fingre. Et par dage senere blev symptomerne dog tydeligere, og jeg vidste, at jeg skulle få det undersøgt. Efter

Efter seks timers ventetid på en hospitalsvogn bekræftede et røntgebillede, at jeg faktisk havde brækket nakken på venstre hofte kugleled. Det betød, at jeg skulle have en ny hofte. Det kunne jeg virkelig godt have undværet, oven i alt det andet ...

Men en gang imellem, bare en gang imellem, har en sky en sølvfarvet forside.

"Shit happens", og jeg troede ikke, jeg havde andet valg end at forberede mig på operationen næste dag, så da kirurgen dukkede op i normalt tøj og sagde, at han ville have en snak, før han opererede, blev jeg ret overrasket. Han begyndte med at forklare fordele og ulemper ved at få en ny hofte og holdt så en pause, før han sagde: "Men vi er nødt til at spørge os selv: Hvad er grundene til, at vi skal have denne operation?" Jeg ventede. "Det er for at reducere smerter og for at hjælpe med mobiliteten, så patienten kan gå på det ben uden smerter. Henry, du kan ikke mærke smerten, og du kan ikke gå - så hvad skulle formålet være med at gennemgå en så stor operation?"

Det var helt uventet. "God pointe, doktor," sagde jeg, "men hvad råder du til?"

Han fortsatte med at forklare, at da det var en lille revne, ville hævelsen falde, og knoglen ville være tilstrækkelig stærk til et liv i kørestol, samtidig med at man undgik at øge risikoen for at gå af led. "Det er op til dig," sagde han. "Jeg kan ikke fortælle dig, hvad du skal gøre."

Jeg besluttede ikke at få en ny hofte, hvortil kirurgen straks sagde, at jeg havde truffet den rigtige beslutning, og så forlod jeg hospitalet 36 timer efter at være blevet indlagt med en brækket hofte, stadig med en brækket hofte og uden at have fået nogen behandling. Velkommen til Petes kontraintuitive verden. Jeg har lært at forvente det uventede.

Og som prikken over i'et

Som tidligere nævnt havde jeg drømt om at besøge den smukke røde by Marrakech, siden jeg var dreng. Covid-19-udbruddet havde tvunget mig til at aflyse min bestilte rejse i 2020, og det var først i maj 2023, at jeg endelig ankom til byen. Efter måneder med godt helbred og normalitet var min længe planlagte rejse til Marokko endelig en realitet.



Koutoubia-moskéen



Bagerste gade



Marrakech marked



Med Anita på hotellet

I løbet af ugen havde jeg planlagt forskellige guidede ture fra vores dejlige hotel. Ferien var som en drøm: Vi udforskede pladserne og moskeerne, den eksotiske galskab i souk'erne og basarerne; vi så kameler på gadehjørnerne, smagte på maden, slappede af ved poolen og nød rolige middage på hotellet.

Efter hjemkomsten fra Marrakech fortsatte 2023 med flere succeser, daglige udfordringer og ultimativ nydelse og påskønnelse af livet derhjemme. Nu, hvor jeg bevæger mig ind i 60'erne, må jeg se fremad.

Se begge veje - fortid og fremtid

Og hvad så nu?

Ja, jeg gjorde nogle ting, som jeg ikke skulle have gjort, som at dykke i Themsen for mange år siden, og jeg har intet andet valg end at leve med den hånd, jeg har fået tildelt som følge heraf. Jeg har en rygmarvsskade, og sådan er det, uanset hvor meget jeg metaforisk tramper med fødderne eller vrider mine hænder.

Når det er sagt, så har mit liv før, under og efter min ulykke været fuld af ekstreme opture og ekstreme nedture, og det har aldrig været kedeligt. Minderne er utrolige.

Jeg kunne ikke, og kan ikke, gøre noget som helst uden hjælp fra mine plejere/PA'er. Intet uden Gudrun, Katherine, Birgit, Tristan, Nathan, Sophie, Shaun, Elsbeth, Thea, Sabina, Amelia, Cornelia, Sarah, Maren, Anita, Beata, Istvan og alle de andre. Uden dem ville intet af dette liv efter 1988 have været muligt; jeg ville sandsynligvis være død.

Når man tilbringer så meget tid sammen med sin plejer, lærer man hinanden godt at kende gennem den daglige snak. De fleste weekender gør vi også en ekstra indsats for at forberede noget lidt specielt til aftensmaden. Med en drink eller to, måske en flaske vin og musik, der spiller, mens vi laver mad og deler måltidet, kan vi bare snakke, helt enkelt, som mennesker - uden at handicap og plejearbejde kan ses. Vidunderlige tider.

Tak til jer alle for at hjælpe mig med at genopbygge mit liv og for at åbne mit sind for jeres liv fra hele verden.

Jeg ved også, at uanset hvor gode mine plejere er, eller hvor opmærksomme de er på mine behov, eller hvor gode venner de bliver, så er det uundgåeligt, at de en dag tager af sted. Jo bedre de er, og jo længere de bliver, jo mere fortryder man, at de til sidst rejser videre. Det er så godt at dele minder med nogen og sige: "Kan du huske det her, eller dengang vi tog derhen?" Det faktum, at man har en historie med fælles oplevelser, betyder så meget.

Anita Balicka fra Slovakiet er den plejer, jeg har haft i længst tid siden min ulykke, og hun er en af de allerbedste. Hun har holdt mig ud i over syv år nu, on and off, og vi har været igennem tykt og tyndt sammen; det vil være et frygteligt knæk, når hun til sidst forlader mig.

Jeg regner med, at jeg for hvert kalenderår siden 1988 har haft mellem 5 og 10 helt nye omsorgsmedarbejdere til at hjælpe mig. Selv 5×35 år er mange plejere. Hver eneste af dem er blevet oplært, men hver ny hjælper tager sig tid til at lære mine rutiner og mig at kende: hvordan jeg tager strømper på, hvordan jeg går på toilettet, hvordan jeg forflytter mig, hvordan jeg kan lide min te, hvor butikkerne ligger, hvordan jeg kører i min bil. Og nogle gange, hvis jeg skal være helt ærlig, bliver det trættende. Det værste forløb, jeg nogensinde har haft, var seks plejere på otte dage, og i september 2020 havde jeg fire på seks dage. Nogle gange går tingene bare galt, og det kan være ret desperat. Jeg bliver ældre nu, men nye plejere har en tendens til at være yngre, og jeg synes, det er sværere at opbygge det samme forhold til en person i 20'erne eller 40'erne, nu hvor jeg er i 60'erne, men sådan er virkeligheden, når man har en rygmarvsskade.

Som sælger er man nødt til at være ubarmhjertigt optimistisk og håbe på, at tingene går godt. Det er lidt det samme med livet som handicappet. Jeg har måttet lære at leve på en anden måde efter min skade. Tingene tager *meget* længere tid, og jeg har ikke haft andet valg end at vænne mig til det. Hvis jeg ikke kan ændre eller gøre noget, forsøger jeg ikke at blive fikseret og deprimeret over det - men det er ved Gud ikke let. I stedet gør jeg, hvad jeg kan og gør det så godt, jeg kan, samtidig med at jeg accepterer, at der er nogle ting, jeg ikke kan kontrollere.

Nogle gange ændrer omstændighederne sig, og jeg har intet andet valg end at udvikle nye måder at gøre tingene på, hvilket kan være ødelæggende hårdt.

Når jeg ser tilbage, var en af de sværeste tider, da min kæreste Lauren forlod mig. Hun havde reddet mit liv og givet mig en grund til at leve, og da hun og jeg gik fra hinanden, føltes det, som om hun tog min fremtid med sig. Men forældre, venner og det at holde sig i gang hjalp mig igennem og satte mig på en fremadrettet sti. Siden da har der været andre piger, men ingen af de forhold varede ved. Hvis jeg falder pladask for nogen, og de falder for mig, så bliver jeg

glad, men hvis ikke, så bliver det et løsagtigt og fancy-frit ungarleliv for mig.

Det er en mærkelig følelse, men min skade er nu en del af mit liv, ligesom det faktisk, at jeg har brune øjne. I dag har jeg siddet længere i en stol, end jeg har været i stand til at bevæge mig ... det får en til at tænke.

I årenes løb har forskellige sætninger virkelig givet genlyd hos mig; mantraer, der indkapsler mine tanker om, hvor stor en indsats der er nødvendig hver dag, når man lever med et komplekst handicap. Her er nogle af dem:

"Gør det nu bare.

"Det, der ikke slår dig ihjel, gør dig faktisk stærkere" - hvis man fortolker det rigtigt.

"Det er for nemt at give op.

"Jeg er ikke god til at give

op. "Find en måde eller lav

en. "Prøv hårdere.

"Gå ikke ud fra noget.

"Giv aldrig op. Aldrig, aldrig, aldrig.

Jeg prøver ikke at dvæle ved mit handicap. I årenes løb har jeg helbredsmæssigt haft nogle gevaldige op- og nedture (faktisk var en tidlig titel på denne bog *Surviving My Life*), men jeg har også haft lange perioder med et stabilt, godt helbred og har været så heldig at kunne gøre nogle fantastiske ting. Jeg håber, at jeg nu kan holde mit helbred nogenlunde stabilt, for det gør en kæmpe forskel - på den måde kan jeg bare leve mit liv. Når ens helbred forværres, er man tvunget til at fokusere på det, og det frustrerer mig voldsomt at være fanget på hospitalet eller i sengen. Men som alle andre må man bare komme videre, og mens man kommer sig, må man blive ved med at tænke, arbejde på det og tale med folk.

Jeg er så heldig at have nogle meget gode mennesker som nære venner. Tak til jer alle for at være dem, I er, og for jeres hjælp gennem nogle meget mørke tider. Når jeg arbejder mindre, håber jeg at se jer mere.

Vi har nu fået Origin tilbage til, hvor vi var før Covid, og nu er det tid til at reducere min arbejdsbyrde. Vi har talt om det i lang tid, men

Nu er det tid til at få det til at ske. Origin er ikke afhængig af mig personligt nu, og jeg er nødt til at trække mig tilbage, da jeg ikke kan blive ved med at arbejde i al evighed. Ikke at være involveret i den daglige drift vil være godt for mig - og måske også for Origin - og vil give mig mere fleksibilitet til at gøre andre ting. Jeg har dog ingen idé om hvad.

Hvis jeg ved at være med til at grundlægge Origin og Kensgriff Care på en eller anden måde har været med til at forbedre livet for andre mennesker med en rygmarvsskade, så er jeg meget glad for det. I årenes løb har mit handicap betydet, at jeg har mødt mange vidunderlige mennesker i rygmarvsskadeverdenen - andre skadede mennesker, vores klienter, læger, sygeplejersker og andre. Det privilegium har kun været mit.

Ord kan ikke beskrive min stolthed over Origin, hvad det er, hvad det gør, og vigtigst af alt, hvordan virksomheden gør det, den gør, for mennesker med en rygmarvsskade. Det er så meget mere end bare et plejebureau for mig - det har en vis magisk følelse, der kommer fra ligesindede mennesker, der lykkeligt arbejder for at nå et fælles mål: at være den bedste leverandør af live-in plejeydelser til mennesker med en rygmarvsskade, samtidig med at vi giver den bedste arbejdsoplevelse for vores kontor- og plejeteams. Folkene i disse teams, nu og tidligere, er nogle af de bedste, jeg nogensinde har mødt.

Og til sidst ...

"Se ikke tilbage, se fremad - i den retning er der muligheder, ikke fortrydelser.

Jeg har skrevet denne bog på baggrund af folks interesse og opmuntring. Jeg håber, at jeg har vist, at det er muligt at leve og leve godt, om end anderledes, efter at tragedien har meldt sin ankomst, selv om det langt fra har været let at nå dertil.

Hvordan har jeg det med alt det, der er sket? Selv om jeg har tænkt meget over det, er det svært at sætte ord på - en blanding af sorg, fortrydelse, frygt, bekymring, vantro, undren, tilfredshed, taknemmelighed og påskønnelse opsummerer det nogenlunde.

Jeg ønsker ikke medlidenhed eller sympati, og jeg håber ikke, at disse erindringer kommer til at fremstå som det store "jeg er ..." Jeg er bare mig, der gør det bedste, jeg kan, hver dag.

Ekstremerne i mit liv har krævet, at jeg dybt inde fandt en styrke, som jeg aldrig havde drømt om, at jeg havde. Jeg har lært mange, mange ting om livet, om mig

selv og andre mennesker. Gennem venner har jeg også fået et alvorligt tilfælde af *livsglæde*.

Jeg er sikker på, at denne forfærdelige skade har gjort mig til et bedre menneske. Mere hensynsfuld, fokuseret, beslutsom, tålmodig, modstandsdygtig, taknemmelig, vedholdende, forstående over for

andre og ikke helt så selvoptaget. Men jeg anbefaler ikke, at man brækker halsen for at forbedre sig selv.

Jeg elsker at være i live.

Jeg elsker ikke at være syg, have smerter eller fryse.

Jeg elsker gode venner, god mad og god vin - og helst at nyde det hele på samme tid.

Jeg elsker frisk luft i lungerne, at tænke, en smuk udsigt, at læse, at holde mig i gang, at rejse, dage derhjemme, et uventet smil, at blive begejstret over enkle ting.

Jeg elsker at have noget at se frem til.

Jeg glæder mig til hver dag.

På denne lange og usikre rejse, som nogle gange er fyldt med farer og vanskeligheder, har jeg to muligheder: at få travlt med at leve eller få travlt med at dø. Hver dag vælger jeg at få travlt med at leve, og jeg håber at kunne fortsætte med at leve og nyde et fuldt, sundt og lykkeligt liv. Og når døden endelig kalder på mig, håber jeg, at jeg kan smile tilbage og drømme om, at der er en chance i evigheden for, som det hedder i sangen, *at gå på solskin*.



